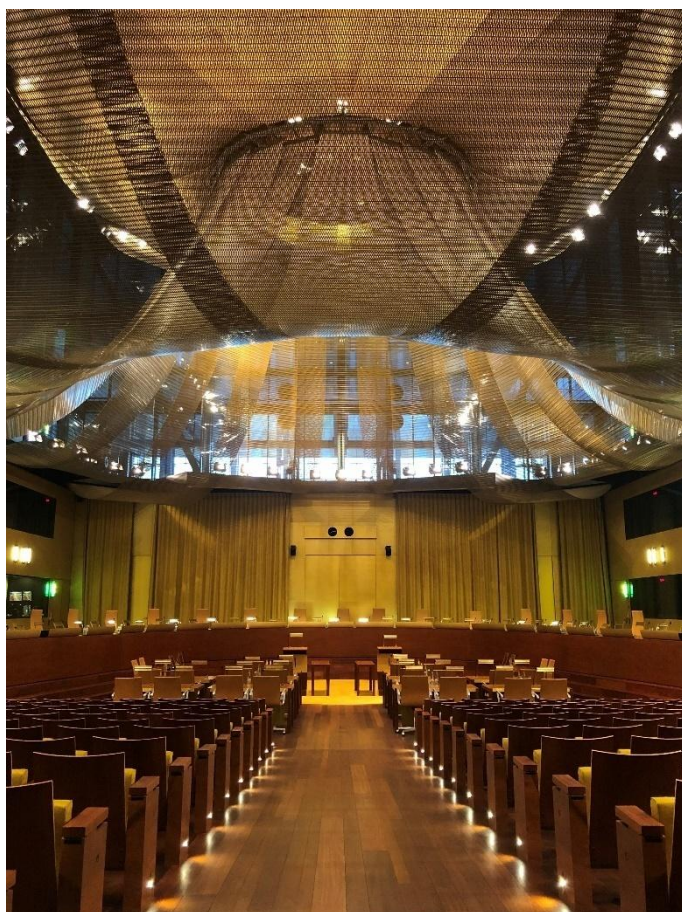


**ZPRÁVA O ČINNOSTI VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE
PRO ZASTUPOVÁNÍ ČESKÉ REPUBLIKY
PŘED SOUDNÍM DVOREM EVROPSKÉ UNIE
ZA ROK 2025**



**MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ODBOR KOMUNITÁRNÍHO PRÁVA
PRAHA 2026**

Tato zpráva byla předložena vládě České republiky pro informaci, a to na jejím zasedání dne 13. července 2026. Vláda vzala zprávu na vědomí.

© Tato zpráva je dílem autorského kolektivu pracovníků Kanceláře vládního zmocněnce působících při Odboru komunitárního práva Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Na zprávě se jmenovitě podíleli Jana Benešová, Lucie Březinová, Anna Edelmannová, Veronika Frouzová, Ludmila Halajová, Markéta Hedvábná, Natalie Rymeš Illková, Monika Lišková, Thomas Müller, Kristýna Najmanová, Angela-Chiara Nardi, Jana Očková, Anna Pagáčová, Tereza Paroulková, Hana Pešková, Soňa Šindelková, Ondřej Šváb, Magdaléna Tůmová, Veronika Urbanová, Lucie Valachová a Jiří Vlášil.

OBSAH

SEZNAM POUŽITÝCH ZKRATEK	9
ÚVODNÍ SLOVO VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE	10
KANCELÁŘ VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE	12
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE V ROCE 2025	14
ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE	15
K POVAZE ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE	15
K ÚČASTI VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE V ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE V ROCE 2025	17
SHRNUTÍ VYJÁDRĚNÍ ČR V ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE V ROCE 2025	18
1. Zemědělství	18
C-626/24 PRAGON	19
2. Životní prostředí	19
C-509/25 voestalpine Stahl	19
3. Dopravní politika	20
4. Energetická politika	20
C-325/25 Eneco Wind Belgium	20
5. Elektronické komunikace	21
C-401/25 Elettronica Industriale II	21
6. Ochrana osobních údajů	21
C-371/24 Comdribus	21
C-12/25 Bisdom Gent	22
C-416/25 Freie und Hansestadt Hamburg	22
7. Veřejné zakázky	23
C-568/24 Sof Medica	23
C-812/24 LIPOR a PreZero Portugal	23
C-820/24 Strominator Elektro	24
C-856/24 Sad Trasporto Locale II	24
C-869/24 Europolice	25
C-266/25 a C-267/25 I Sete a další	25
C-271/25 a C-334/25 Autovici a další	26
C-517/25 a C-518/25 Soces a další	26
8. Hospodářská soutěž	27
9. Hospodářská a měnová unie	27
10. Daně	27
C-276/24 KONREO	27
C-513/24 Oblastní nemocnice Kolín	27
T-614/24 AROCO	28
C-828/24 Erdrich Umformtechnik	28

T-614/25 <i>Trading 4</i>	29
11. Finanční trh	29
C-18/24 <i>NOVIS</i>	29
C-51/25 <i>Betaal Garant Nederland</i>	30
C-70/25 <i>Tukowiecka</i>	30
C-274/25 <i>Alternative Payments</i>	30
C-277/25 <i>Helpfind Funding a další</i>	31
C-339/25 <i>Iulicris Recycling</i>	31
12. Volný pohyb služeb a svoboda usazování	31
C-405/25 <i>Bhatzlachá Dreidel Europe</i>	32
C-602/25 <i>Ithaque Sécurité</i>	32
13. Volný pohyb zboží	32
C-315/24 <i>Nestlé Sverige</i>	32
C-453/25 <i>Kuhlmann</i>	33
14. Duševní vlastnictví	33
C-456/24 <i>Halozyme</i>	33
15. Volný pohyb kapitálu	34
16. Spotřebitelé	34
C-807/24 <i>CK Blue Style</i>	34
17. Volný pohyb osob	34
C-50/24 až C-56/24 <i>Danané a další</i>	34
C-758/24 a C-759/24 <i>Alace a další</i>	35
C-877/24 <i>Shamsi</i>	35
C-440/25 <i>Ebilum</i>	35
C-460/25 <i>Makran</i>	36
C-511/25 <i>Prokoda</i>	36
18. Sociální politika	37
19. Sociální zabezpečení	37
C-633/24 <i>Sovisso</i>	37
C-142/25 <i>Pepach</i>	37
C-143/25 <i>Stanpach</i>	38
C-331/25 <i>Menhoff</i>	38
20. Vnější vztahy	38
C-619/24 <i>Hauptzollamt Düsseldorf</i>	39
C-378/25 <i>Smetna palata</i>	39
21. Unijní rozpočet	39
22. Celní unie	40
C-72/24 a C-73/24 <i>Keladis I a další</i>	40
C-86/24 <i>CS STEEL</i>	40
C-844/24 <i>ECDC Logistics a další</i>	41
T-28/25 <i>Hauptzollamt A</i>	41
T-224/25 <i>VÁM4ALL</i>	41

T-296/25 <i>Lidikar</i>	42
23. Justice	42
C-98/24 <i>Koda</i>	43
C-239/24 <i>Aurnois</i>	43
C-580/24 <i>Tsachkov</i>	43
C-683/24 <i>Spielerschutz Sigma</i>	43
C-768/24 <i>Hortis</i>	44
C-799/24 <i>Babcock Montajes</i>	44
C-873/24 <i>Marwanak</i>	45
C-219/25 PPU <i>Kamekris</i>	46
C-230/25 <i>Mihaylov</i>	46
C-293/25 <i>Moguchev</i>	47
C-298/25 <i>Ofsets</i>	47
C-300/25 <i>Duftošek</i>	47
C-407/25 <i>Tersten</i>	48
24. Institucionální otázky	48
25. Principiální a průřezové otázky	48
C-575/24 <i>Vodovody a kanalizace Přerov</i>	48
C-501/25 <i>Junta de Andalucía</i>	49
ZAJÍMAVÉ ROZSUDKY VYNESENÉ V ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE V ROCE 2025	50
1. Zemědělství	50
C-42/24 <i>Emporiki Serron - Emporias kai Diathesis Agrotikon Proionton</i>	50
C-657/23 <i>Ministerstvo zemědělství</i>	51
C-386/23 <i>Novel Nutriology</i>	51
C-315/24 <i>Nestlé Sverige</i>	51
C-563/24 <i>PB Vi Goods</i>	52
2. Životní prostředí	52
C-188/23 <i>Conti 11. Container Schiffahrt II</i>	52
C-236/24 <i>Provincie Oost-Vlaanderen a Sogent</i>	53
C-629/23 <i>Eesti Suurkiskjad</i>	53
C-254/23 <i>INTERZERO a další</i>	54
C-784/23 <i>Voore Mets a Lemeks Põlva</i>	54
C-461/24 <i>Asociación Petón do Lobo</i>	55
3. Dopravní politika	55
C-544/23 <i>BAJI Trans</i>	55
C-666/23 <i>Volkswagen</i>	56
4. Energetická politika	56
C-514/23 <i>Tiberis Holding</i>	57
5. Elektronické komunikace	57
C-612/23 <i>Verbraucherzentrale Berlin</i>	57
6. Ochrana osobních údajů	58
C-394/23 <i>Mousse</i>	58
C-416/23 <i>Österreichische Datenschutzbehörde</i>	59

C-383/23 ILVA	59
C-203/22 Dun & Bradstreet Austria	59
C-638/23 Amt der Tiroler Landesregierung	60
C-247/23 Deldits	60
C-710/23 Ministerstvo zdravotníctví	61
C-313/23, C-316/23 a C-332/23 Inspektorat kam Visshia sadeben savet	61
C-655/23 Quirin Privatbank	62
C-57/23 Policejní prezidium	62
7. Veřejné zakázky	63
C-578/23 Česká republika – Generální finanční ředitelství	63
C-424/23 DYKA Plastics	64
C-266/22 CRRC Qingdao Sifang a další	64
C-452/23 Fastned Deutschland	65
C-715/23 Farmacija	66
C-282/24 Polismyndigheten	66
8. Hospodářská soutěž	67
C-588/23 Scai	67
C-253/23 ASG 2	68
C-233/23 Alphabet a další	68
C-453/23 Prezydent Miasta Mielca	69
C-653/23 TOODE	70
C-161/24 OSA	70
9. Hospodářská a měnová unie	71
C-745/23 Alenopik	71
10. Daně	72
C-277/24 Adjak	72
C-213/24 Grzera	72
C-645/23 Hera Comm	73
C-605/23 Ati-19	74
C-808/23 Högkullen	74
T-534/24 Gotek	75
C-276/24 KONREO	75
C-92/24 až C-94/24 Banca Mediolanum	75
C-433/24 Galerie Karsten Greve	76
C-101/24 Xyrality	76
T-614/24 AROCO	77
C-234/24 Brose Prievidza	77
C-475/24 Fashion TV RO et Maestro	78
C-570/24 Ecoserv	78
C-796/23 Česká síť	79
11. Finanční trh	79
C-665/23 Veracash	79
12. Volný pohyb služeb a svoboda usazování	80
C-807/23 Jones Day	80
C-555/23 a C-556/23 Makeleio a Zougla	81
C-60/24, C-718/23, C-719/23, C-720/23 a C-721/23 Anesar-CV a další	81

C-492/23 <i>Russmedia Digital a Inform Media Press</i>	82
13. Volný pohyb zboží	83
C-589/23 <i>Cassella-med a MCM Klosterfrau</i>	83
C-353/24 <i>Europark Latvia a Skidata</i>	83
14. Duševní vlastnictví	84
15. Volný pohyb kapitálu	84
16. Spotřebitelé	84
C-337/23 <i>APS Beta Bulgaria and Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia</i>	84
C-429/24 <i>St. Kliment Ohridski Primary Private School</i>	85
C-749/23 <i>innogy Energie</i>	85
C-351/23 <i>GS REAL</i>	86
C-469/24 <i>Tuleka</i>	86
C-143/23 <i>Mercedes-Benz Bank a Volkswagen Bank</i>	87
17. Volný pohyb osob	88
C-158/23 <i>Keren</i>	88
C-454/23 <i>K.A.M.</i>	88
C-753/23 <i>Krasilova</i>	89
C-283/24 <i>Barouk</i>	89
C-607/21 <i>Belgický stát</i>	90
C-63/24 <i>Galte</i>	90
C-662/23 <i>Zimir</i>	91
C-130/24 <i>Stadt Wuppertal</i>	91
C-349/24 <i>Nuratau</i>	92
C-397/23 <i>Jobcenter Arbeitplus Bielefeld</i>	92
C-636/23 a C-637/23 <i>Al Hoceima</i>	93
C-758/24 <i>Alace a C-759/24 Canpelli</i>	93
C-97/24 <i>The Minister for Children, Equality, Disability, Integration and Youth</i>	94
C-313/25 <i>PPU Adrar</i>	95
C-340/24 a C-442/24 <i>Artollisi a další</i>	95
C-195/25 <i>Framholm</i>	95
C-713/23 <i>Wojewoda Mazowiecki</i>	96
C-296/24 až 307/24 <i>Jouxy a další</i>	96
18. Sociální politika	97
C-417/23 <i>Slagelse Almennyttige Boligselskab, Afdeling Schackenborgvænge</i>	97
19. Sociální zabezpečení	98
C-421/23 <i>ONSS</i>	98
C-7/24 <i>Deutsche Rentenversicherung Nord a BG Verkehr</i>	99
C-203/24 <i>Hakamp</i>	99
20. Vnější vztahy	99
C-246/24 <i>Generalstaatsanwaltschaft Frankfurt am Main</i>	100
C-384/24 <i>Russisch-Kirgizisch Ontwikkelingsfonds</i>	100
21. Unijní rozpočet	101
C-471/23 a C-477/23 <i>Obshtina Veliko Tarnovo a další</i>	101
C-620/23 <i>NOV ZHIVOT 1919</i>	101

C-539/24 <i>Mikroregion Porta Bohemica</i>	102
22. Celní unie	103
C-376/23 <i>BALTIC CONTAINER TERMINAL</i>	103
C-330/24 <i>Celní jednatelství Zelinka</i>	104
C-206/24 <i>Caves Andorranes</i>	104
C-86/24 <i>CS STEEL</i>	104
C-348/24 <i>Compañía de Distribución Integral Logista</i>	105
C-500/24 <i>Grupo Massimo Dutti</i>	106
23. Justice	106
C-583/23 <i>Delda</i>	106
C-339/22 <i>BSH Hausgeräte</i>	107
C-537/23 <i>Società Italiana Lastre</i>	107
C-57/24 <i>Ławida</i>	108
C-743/24 <i>Alchaster II</i>	108
C-292/23 <i>Úřad evropského veřejného žalobce</i>	109
C-530/23 <i>Barafo</i>	109
C-460/23 <i>Kinsa</i>	110
C-219/25 <i>PPU Kamekris</i>	110
C-305/22 <i>C.J.</i>	111
C-284/24 <i>Criminal Injuries Compensation Tribunal a další</i>	111
C-34/24 <i>Stichting Right to Consumer Justice</i>	112
C-279/24 <i>Liechtensteinische Landesbank</i>	113
C-485/24 <i>Locatrans</i>	113
24. Institucionální otázky	114
25. Principiální a průřezové otázky	114
C-146/23 a C-374/23 <i>Sąd Rejonowy w Białymstoku a další</i>	114
C-647/21 a C-648/21 <i>D.K. a další</i>	115
C-600/23 <i>Royal Football Club Seraing</i>	115
ŘÍZENÍ O PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA	117
DIALOG PŘED ZAHÁJENÍM ŘÍZENÍ O PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA	117
Co je EU Dialog (dříve EU Pilot)	117
Postup řízení EU Dialog	118
Vývoj řízení EU Dialog v roce 2025	119
PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA	119
Řízení podle čl. 258 SFEU	119
Řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU	122
Budoucí výhled	123
Úloha vládního zmocněnce v řízení o porušení unijního práva	123
ŘÍZENÍ O PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA VEDENÁ PROTI ČR	124
Celkový přehled	124
Nenotifikační v. věcná řízení	126
Vývoj v roce 2025 – nově zahájená řízení	127
Přehled nenotifikačních řízení zahájených v roce 2025	127
Přehled věcných řízení zahájených v roce 2025	129
Rozhodnutí Komise o postupu v běžících řízeních učiněná v průběhu roku 2025	130

Řízení ukončená v roce 2025	133
Řízení projednávaná v roce 2025 před Soudním dvorem	135
Přehled řízení o porušení unijního práva běžících ke dni 31. prosince 2025	135
ŘÍZENÍ O ŽALOBĚ PROTI ORGÁNŮM EU	146
Obecně k řízení o žalobách na neplatnost a na nečinnost	146
Řízení o žalobě na neplatnost aktu EU (čl. 263 SFEU)	146
Řízení o žalobě na nečinnost (čl. 265 SFEU)	147
Řízení o žalobě na náhradu škody či vydání bezdůvodného obohacení (čl. 268 a čl. 340 odst. 2 SFEU)	147
Žaloby ČR	148
C-827/25 <i>Česká republika v. Evropský parlament a Rada (Inter se dohoda)</i>	148
C-140/24 P <i>Česká republika v. Komise (aktivní zemědělec)</i>	148
T-329/23 <i>Česká republika v. Komise (Discount)</i>	149
T-567/23 <i>Česká republika v. Komise (korekce ze dvou auditů v zemědělství)</i>	149
T-661/24 <i>Česká republika v. Komise (úroky)</i>	149
T-576/25 <i>Česká republika v. Komise (zastavení vymáhání pohledávek)</i>	149
INTERVENTE	150
VĚCI, V NICHŽ ČR V ROCE 2025 POŽÁDALA O VSTUP DO ŘÍZENÍ	150
C-630/24 <i>Komise v. Itálie</i>	150
C-660/24 <i>Komise v. Maďarsko</i>	150
C-829/24 <i>Komise v. Maďarsko</i>	151
T-154/25 <i>Applia v. Komise</i>	151
T-452/25 <i>Maďarsko v. Evropský mírový nástroj a Rada</i>	151
SHRNUTÍ ZAJÍMAVÝCH ROZSUDKŮ V PŘÍMÝCH ŽALOBÁCH	152
C-577/23 <i>Komise v. Estonsko</i>	152
C-281/24 <i>Komise v. Slovensko</i>	152
C-128/24 <i>Komise v. Řecko</i>	152
C-149/23 <i>Komise v. Německo</i>	153
C-150/23 <i>Komise v. Lucembursko</i>	153
C-154/23 <i>Komise v. Estonsko</i>	153
C-155/23 <i>Komise v. Maďarsko</i>	153
C-315/23 <i>Komise v. Chorvatsko</i>	154
T-485/22 <i>Švédsko v. Komise</i>	154
C-480/23 <i>Komise v. Bulharsko</i>	155
C-515/23 <i>Komise v. Itálie</i>	155
C-462/23 <i>Komise v. Bulharsko</i>	155
C-181/23 <i>Komise v. Malta</i>	156
C-186/23 <i>Komise v. Bulharsko</i>	157
C-198/23 <i>Komise v. Bulharsko</i>	157
C-211/23 <i>Komise v. Portugalsko</i>	157
C-214/23 <i>Komise v. Dánsko</i>	157
C-318/23 <i>Komise v. Slovinsko</i>	158
T-362/21 a T-363/21 <i>Telly a ČASO v. Komise</i>	158
C-213/23 <i>Komise v. Nizozemsko</i>	159
C-215/23 <i>Komise v. Belgie</i>	159
C-237/23 <i>Komise v. Bulharsko</i>	159

C-238/23 <i>Komise v. Lotyšsko</i>	159
C-359/24 <i>Komise v. Řecko</i>	160
C-543/24 <i>Komise v. Belgie</i>	160
C-200/24 <i>Komise v. Polsko</i>	160
C-317/24 <i>Komise v. Řecko</i>	161
C-212/23 <i>Komise v. Polsko</i>	161
C-331/24 <i>Komise v. Španělsko</i>	162
C-68/24 <i>Komise v. Belgie</i>	162
C-69/24 <i>Komise v. Irsko</i>	162
C-70/24 <i>Komise v. Španělsko</i>	163
T-784/22 <i>Zásilkovna v. Komise</i>	163
C-201/23 <i>Komise v. Polsko</i>	163
T-625/22 <i>Rakousko v. Komise</i>	164
C-59/23 P <i>Rakousko v. Komise</i>	164
C-368/24 <i>Komise v. Řecko</i>	165
C-482/23 <i>Komise v. Dánsko</i>	165
C-19/23 <i>Dánsko v. Parlament a Rada</i>	166
C-499/23 <i>Komise v. Maďarsko</i>	167
C-632/23 <i>Komise v. Bulharsko</i>	168
C-250/24 <i>Komise v. Španělsko</i>	168
C-204/24 <i>Komise v. Irsko</i>	169
C-518/24 <i>Komise v. Řecko</i>	169
C-662/24 <i>Komise v. Belgie</i>	170
C-433/23 <i>Komise v. Španělsko</i>	170
C-448/23 <i>Komise v. Polsko</i>	171
ŘÍZENÍ O POSUDKU	172
<i>Posudek 1/24</i>	172
<i>Posudek 1/25</i>	172
DALŠÍ AKTIVITY VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE	173
PRACOVNÍCI KANCELÁŘE VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE A SVĚŘENÉ AGENDY	174

SEZNAM POUŽITÝCH ZKRATEK

ČR	Česká republika
EK	Evropská komise
EP	Evropský parlament
ES	Evropská společnost
ESLP	Evropský soud pro lidská práva
EU	Evropská unie
EÚLP	Evropská úmluva o lidských právech
ESVO	Evropské sdružení volného obchodu
GA	Generální advokát
JŘ	Jednací řád
NSS	Nejvyšší správní soud
OKP	Odbor komunitárního práva
SES	Smlouva o založení Evropského společenství
SEU	Smlouva o Evropské unii
SFEU	Smlouva o fungování Evropské unie
Listina	Listina základních práv Evropské unie
VLZ	Vládní zmocněnec

Pro označení ostatních členských států je používán dvoupísmenný kód ISO (ISO 3166 alpha-2), s výjimkou zkratky EL pro Řecko a UK pro Spojené království, které jsou bez ohledu na uvedené ISO ve vztahu k těmto státům v EU obvykle používány.

Pro označení ministerstev ČR a dalších centrálních orgánů státní správy jsou používány obvyklé zkratky jejich názvů.

ÚVODNÍ SLOVO VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE

Vážení čtenáři,

společným prvkem několika zajímavých událostí roku 2025 u Soudního dvora bylo *očekávání*, respektive s ním spojená *zvědavost*.

Především se v roce 2025 poprvé mohly naplno projevit konkrétní dopady přesunu části agendy předběžných otázek na Tribunál. Členské státy i jednotlivci tedy mohli získat první zkušenosti s průběhem řízení a srovnat je se zkušenostmi u Soudního dvora, navíc bylo vydáno prvních pět rozsudků, historicky druhý z nich v české věci T-614/24 AROCO. A u žádné z těchto věcí nepodal první generální advokát návrh, aby byl rozsudek Tribunálu přezkoumán Soudním dvorem. Zároveň nad počtem rozsudků převažoval počet věcí vyškrtnutých z rejstříku Tribunálu, když vnitrostátní soud vzal zpět svou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, typicky v případech sporů o práva cestujících v letecké dopravě.



Velká očekávání jsou spojena se žádostí o posudek ohledně toho, zda je s unijním právem slučitelné zamýšlené přistoupení EU k EÚLP. Tuto žádost podala Komise v listopadu 2025 (posudek 1/25), přičemž oproti předchozímu pokusu (posudek 2/13) je díky posunu v návrhu přístupových dokumentů a mezitímnímu vývoji judikatury Soudního dvora šance na potvrzení souladu tohoto záměru s unijním právem.

V přísunu zajímavých případů nezůstává pozadu ani Česká republika. Od roku 2013 totiž podala každý rok minimálně jednu novou žalobu, přičemž v prosinci roku 2025 byl zahájen spor s Evropským parlamentem a Radou o schválení Dohody o výkladu a provádění Smlouvy o energetické chartě Unii. Česká republika nezpochybňuje obsahovou stránku Dohody, ale napadá nesprávný proces jejího schvalování v rámci EU, který především neměl proběhnout legislativním postupem, ale postupem pro sjednávání mezinárodních smluv jménem EU.

Rok 2025 ovšem kromě nových otázek přinesl také mnoho zajímavých odpovědí.

Dlouho očekáván byl rozsudek ve věci C-183/22 *Komise v. Malta*, který se týkal toho, zda unijní právo brání udělování občanství členského státu výměnou za platby nebo investice. Velký senát Soudního dvora uvedený postup označil za porušení unijního práva, jelikož – zjednodušeně řečeno – tento krok má vliv na institut občanství Unie, tedy na povinnost ostatních členských států přiznat konkrétní práva osobě se státním občanstvím získaným tímto způsobem. A takový účinek občanství členského státu má vycházet z jedinečného vztahu loajality a solidarity mezi členským státem a jeho občanem, nikoli z komercializace udělování občanství.

Zásadní byl také rozsudek Soudního dvora ve věci C-59/23 P *Rakousko v. Komise*, který se týkal posuzování slučitelnosti státní podpory pro výstavbu nových reaktorů jaderné elektrárny Paks v Maďarsku s vnitřním trhem. Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu i rozhodnutí Komise, které slučitelnost s vnitřním trhem potvrzovaly, neboť posouzení slučitelnosti s vnitřním trhem musí zahrnovat posouzení podmínek neoddělitelně spjatých s předmětem podpory. Soudní dvůr totiž na rozdíl od Komise i Tribunálu rozhodl, že takovou neoddělitelně spjatou podmínkou je v této konkrétní věci také dodržení unijních pravidel pro zadávání veřejných zakázek.

Za upozornění stojí rovněž přelomové rozhodnutí s českou stopou. Tribunál v plném rozsahu vyhověl žalobě ve věci T-329/23 *Česká republika v. Komise*, která se týkala bezdůvodného obohacení Unie v rámci tzv. tradičních vlastních zdrojů v oblasti cel. Česká republika je historicky prvním členským státem, který uspěl ve sporu tohoto typu, v němž nese plné břemeno tvrzení i důkazní břemeno proti obecným tvrzením Komise o údajném porušení unijního práva.

Bude mi potěšením, pokud Vám četba této zprávy přinese nové poznatky a podněty.

Jiří Vláčil

KANCELÁŘ VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE

V řízeních před Soudním dvorem EU jsou členské státy zastoupeny zmocněnci (viz čl. 19 Statutu Soudního dvora). Zastupování ČR před Soudním dvorem a Tribunálem je zajišťováno vládním zmocněncem pro zastupování České republiky před Soudním dvorem Evropské unie (dále jen „VLZ“) na základě usnesení vlády č. 113 ze dne 4. 2. 2004 o Statutu vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Soudním dvorem Evropské unie, ve znění usnesení vlády č. 382 ze dne 24. 5. 2010.

Usnesením vlády č. 601 ze dne 20. 8. 2025 byl přijat nový Statut vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Soudním dvorem Evropské unie (dále jen „Statut VLZ“). Pro větší přehlednost byla zvolena varianta nového Statutu VLZ, nikoli pouhá novelizace dosavadního. Zakotvení pozice VLZ i režim spolupráce s jednotlivými orgány státní správy nicméně zůstaly nezměněny. Do nového Statutu VLZ byly především promítnuty nezbytné terminologické změny a poznatky z dlouholeté praxe, včetně upřesnění, že VLZ zajišťuje rovněž zastupování ČR před Soudem ESVO.

Dne 10. 3. 2008 byl do funkce VLZ jmenován usnesením vlády č. 246 JUDr. Martin Smolek, Ph.D., LL.M., který v této funkci působil do 31. 8. 2025. S účinností ode dne 1. 9. 2025 byl do této funkce usnesením vlády č. 600 ze dne 20. 8. 2025 jmenován JUDr. Jiří Vlášil, Ph.D.

VLZ podle čl. 2 a čl. 8 Statutu VLZ působí při Ministerstvu zahraničních věcí (dále jen „MZV“). Při plnění jeho úkolů mu pomáhají zaměstnanci OKP, který je rozdělen na tři oddělení, z nichž dvě (Oddělení pro Soudní dvůr EU a Oddělení pro infringementy, dále jen „Kancelář VLZ“) se zabývají všemi záležitostmi týkajícími se agendy VLZ. Na činnosti Kanceláře VLZ se podílí také třetí oddělení OKP, Oddělení pro obecné otázky a vnější vztahy EU.

Jak vyplývá ze Statutu VLZ, nejsou kompetence VLZ omezeny pouze na zastupování ČR před soudními orgány EU, ale zahrnují rovněž hájení zájmů ČR v prejudiciální (administrativní) fázi řízení s EK (dále též jen „Komise“) ohledně možných porušení závazků vyplývajících ze členství v EU, včetně mechanismu EU Dialog.

VLZ zastupuje ČR v těchto řízeních:

- řízení o porušení unijního práva, tzv. infringement,
- řízení o předběžné otázce,
- řízení o posudku,
- řízení, do nichž ČR vstupuje jako vedlejší účastník, tzv. intervence, či
- řízení o přímé žalobě ČR na neplatnost aktů vydaných orgánem EU, popř. na nečinnost orgánu EU či na vydání bezdůvodného obohacení EU.

Pravidelnou agendu VLZ představuje zejména zastupování ČR v řízení o předběžné otázce a v řízení o porušení unijního práva.

Zajištění zastupování ČR před Soudním dvorem EU a před EK obstarávají v Kanceláři VLZ zaměstnanci, jejichž stručný profil, včetně kontaktních údajů, naleznete na konci této Zprávy.

Kancelář VLZ využívá pravidelně také služeb stážistů, kterým na tomto místě náleží poděkování za kvalitně odváděnou práci.

VLZ je v jeho činnosti nápomocen Výbor vládního zmocněnce (dále jen „Výbor VLZ“) složený ze zástupců jednotlivých ústředních orgánů státní správy, v jejichž čele stojí člen vlády, a rovněž ze zástupců dalších orgánů (např. ÚV, ČNB a ÚOHS). Jde o meziresortní poradní a konzultační orgán, jehož úkolem je napomáhat VLZ při plnění jeho úkolů.

VLZ na pravidelných setkáních Výboru VLZ informuje o aktuálních řízeních, jež před Soudním dvorem EU a Komisí probíhají, o důležitých rozsudcích a stanoviscích generálních advokátů a také o řízeních o porušení unijního práva vedených proti ČR. Výbor VLZ je fórem, kde dochází k výměně názorů mezi jednotlivými resorty, což umožňuje formulovat stanoviska ČR s přihlédnutím ke všem relevantním zájmům, které mohou v dané oblasti existovat.

Prostřednictvím členů Výboru VLZ také dochází ke komunikaci mezi VLZ a příslušnými ministerstvy, eventuálně jinými ústředními orgány státní správy nebo jim podřízenými orgány při zpracování vyjádření ČR v jednotlivých typech řízení. Postup při zpracování vyjádření ČR probíhá v zásadě takto: VLZ informuje příslušného člena Výboru VLZ, do jehož působnosti daná problematika spadá, o zahájení řízení, ať již před soudními orgány EU nebo ze strany EK, příp. též doporučí vhodný postup v daném řízení. Na základě odezvy, resp. podkladů daného resortu, vypracuje VLZ ve spolupráci s resortem vyjádření ČR, které je po odsouhlasení příslušným resortem zasláno soudnímu orgánu nebo EK.

Komunikace probíhá přímo nebo prostřednictvím zvláštní databáze spravované VLZ (tzv. databáze ISAP).

VLZ může také využít možnosti získat informace od právnických či fyzických osob na základě zákona č. 186/2011 Sb., o poskytování součinnosti pro účely řízení před některými mezinárodními soudy a mezinárodními kontrolními orgány a o změně zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „zákon č. 186/2011 Sb.“).

SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE V ROCE 2025

Soudní dvůr EU je jedním ze základních orgánů Evropské unie, jehož úkolem je především dbát na jednotný výklad unijního práva a rozhodovat spory v oblastech vymezených zakládacími smlouvami (viz především čl. 19 SEU a čl. 251 až 281 SFEU). Soudní dvůr EU (dříve neformálně označovaný jako Evropský soudní dvůr) je v současné době zastřešujícím označením pro dvě soudní instance: Soudní dvůr a Tribunál (dříve Soud prvního stupně). Existence Soudního dvora a Tribunálu je zakotvena přímo v zakládacích smlouvách (čl. 19 SEU).

Členské státy požívají před unijními soudy výjimečného postavení, a to nejen ve smyslu privilegovaných žalobců podle čl. 263 SFEU. Mohou vstupovat do jakýchkoli řízení a svými vyjádřeními ovlivňovat konečnou podobu soudních rozhodnutí (viz čl. 23 a 40 Statutu Soudního dvora). Vedle těchto dvou soudních instancí je třeba k unijním soudům v širším slova smyslu počítat též Soudní dvůr Evropského sdružení volného obchodu (*EFTA Court*; dále jen „Soud ESVO“), jehož význam pro členské státy je nicméně velmi omezený.

Soudní dvůr se skládá z 27 soudců (jeden za každý členský stát) a z 11 generálních advokátů, jejichž úlohou je poskytovat Soudnímu dvoru nezávislá stanoviska v řízeních před konečným rozhodnutím ve věci. Tribunál se skládá z 54 soudců (dva za každý členský stát).

V roce 2025 proběhla obměna dvou soudců Soudního dvora. V červnu 2025 byl do funkce nově jmenován Marko Bošnjak (SI), který nastoupil na místo zesnulého Marka Ilešiče, a v září 2025 Alexander Kornezov (BG), který přešel z Tribunálu a nastoupil na místo Alexandra Arabadževa.

K Tribunálu byli v roce 2025 nově jmenováni soudci Francesco Bestagno (IT), Jörgen Hettne (SE), Danutė Jočienė (LT), Tanja Pavelin (HR) a Raffaella Pezzuto (IT).

ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

Úkolem této kapitoly je poskytnout obecné informace o charakteru řízení o předběžné otázce a o tom, jak se do tohoto řízení v roce 2025 zapojila ČR a jaké zajímavé rozsudky byly v roce 2025 Soudním dvorem v rámci tohoto typu řízení vyneseny. Oddíly věnované vyjádřením ČR a zajímavým rozsudkům jsou členěny do tematických okruhů, v rámci kterých jsou jednotlivá řízení o předběžné otázce Kanceláří VLZ ze statistických a pracovně-organizačních důvodů monitorována.

K povaze řízení o předběžné otázce

Soudy členských států se na základě čl. 267 SFEU mohou obracet na Soudní dvůr s otázkami výkladu či platnosti unijního práva, jejichž zodpovězení potřebují pro svá rozhodnutí. Z pohledu konstrukce právního řádu EU se jedná o nejdůležitější soudní řízení.¹ V souladu s čl. 23 Statutu Soudního dvora dostávají vlády členských států EU oznámení o všech řízeních o předběžné otázce. Vedle originálů předkládacích usnesení nebo jejich shrnutí jsou jim v souladu s čl. 98 odst. 1 Jednacího řádu Soudního dvora (dále jen „JŘ Soudního dvora“) doručovány také jejich překlady do úředního jazyka členského státu. Na základě těchto informací o řízení o předběžné otázce se vlády členských států mohou rozhodnout, zda do řízení jako účastník vstoupí či nikoliv.² Nemusí osvědčovat žádný právní zájem.

Po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost má Soudní dvůr obecnou pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách i v oblasti prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Součástí obecného právního režimu se staly také oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech, tato obecná pravomoc se nyní týká též vízové, azylové a přistěhovalecké politiky a jiných politik týkajících se pohybu osob. Soudní dvůr se může vyslovovat též k Listině základních práv EU, která má dle čl. 6 odst. 1 SFEU stejnou právní sílu jako Smlouvy.

Jedinou oblastí zůstávající mimo pravomoc Soudního dvora je společná zahraniční a bezpečnostní politika (SZBP), která se na základě Hlavy V SEU řídí zvláštními pravidly a specifickými postupy. Soudní dvůr není v souladu s čl. 275 SFEU příslušný k přezkumu těchto ustanovení ani aktů přijatých na jejich základě, se dvěma výjimkami: 1) je příslušný k přezkumu vymezení rozsahu pravomocí EU a SZBP, jejíž provádění se nesmí dotknout výkonu pravomocí Unie a rozsahu pravomocí orgánů pro výkon výlučných a sdílených pravomocí EU; 2) má pravomoc

¹ K řízení o předběžné otázce srov. M. Bobek, J. Komárek, J. Passer, M. Gillis, *Předběžná otázka v komunitárním právu* (Linde, 2005).

² K dalším účastníkům řízení o předběžné otázce srov. čl. 23 Statutu Soudního dvora, popř. M. Bobek, J. Komárek, J. Passer, M. Gillis, *Předběžná otázka v komunitárním právu* (Linde 2005), str. 288 až 291.

rozhodovat o žalobách na neplatnost směřujících proti rozhodnutím, jimiž se stanoví omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám, přijatým Radou například v rámci boje proti terorismu (zmrazení aktiv).

Řízení o předběžné otázce se týká též aktů přijatých institucemi nebo jinými subjekty EU, jež jsou v důsledku toho začleněny do práva EU a které může Soudní dvůr vykládat a podrobovat přezkumu platnosti na žádost vnitrostátních soudů, aby jim umožnil ověřit soulad jejich vnitrostátních právních předpisů s tímto právem.

S účinností od 1. října 2024 došlo na základě nařízení 2024/2019, kterým se mění Protokol č. 3 o statutu Soudního dvora Evropské unie, k částečnému přenesení agendy předběžných otázek ze Soudního dvora na Tribunál. Přenos se týká předběžných otázek, které spadají výlučně do jedné nebo více z těchto oblastí: společný systém daně z přidané hodnoty, spotřební daně, celní kodex, sazební zařazení do kombinované nomenklatury, náhrady a pomoc cestujícím v případě odepření nástupu do dopravního prostředku nebo zpoždění nebo zrušení dopravní služby a systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů. Soudní dvůr zůstává nadále příslušný k rozhodování předběžných otázek i v uvedených oblastech, pokud vyvolávají samostatné otázky ohledně výkladu primárního práva, mezinárodního práva veřejného, obecných zásad práva Unie nebo Listiny. Důležité je, že všechny žádosti o předběžné otázce jsou vnitrostátními soudy nadále zasílány přímo Soudnímu dvoru, přičemž Soudní dvůr následně předá Tribunálu ty předběžné otázky, u nichž vyhodnotí, že je k jejich rozhodnutí nově příslušný Tribunál. Rozhodnutí Tribunálu v řízení o předběžné otázce může být výjimečně přezkoumáno Soudním dvorem na návrh prvního generálního advokáta předloženého ve lhůtě jednoho měsíce od rozhodnutí Tribunálu, a to v případě vážného ohrožení jednoty nebo souladu unijního práva. Rok 2025 byl prvním celým rokem, kdy Tribunál systematicky zpracovával agendu předběžných otázek. Pro tyto účely byly zřízeny dva specializované senáty po šesti soudcích, z nichž jeden vykonává funkci generálního advokáta. Tribunál v tomto roce zároveň vynesl prvních pět rozsudků v řízení o předběžné otázce, a to z oblasti spotřebních daní a společného systému daně z přidané hodnoty.

VLZ je osobou příslušnou přijímat za ČR dokumentaci zasílanou Soudním dvorem či Tribunálem k předběžným otázkám. Ke všem předběžným otázkám zpracuje VLZ analýzu v podobě shrnující tabulky, kterou následně zašle resortům, do jejichž gesce řešená problematika spadá, aby tyto mohly kvalifikovaně zvážit, zda by bylo v daném případě účelné, aby se ČR vyjádřila. Podrobná analýza je prováděna také ve fázi po vyjádření ostatních účastníků v řízení, protože i v této fázi se mohou objevit nové skutečnosti podstatné pro případné vyjádření ČR.

Již od roku 2004 jsou všechny dokumenty vztahující se k řízení o předběžné otázce v Kanceláři VLZ elektronicky zpracovávány a následně distribuovány resortům prostřednictvím databáze ISAP. V případech, kde příslušný resort vyhodnotí určitou předběžnou otázku jako důležitou s ohledem na možné budoucí dopady na aplikaci práva EU v ČR, je ve spolupráci s VLZ zpracováno písemné nebo ústní vyjádření (podle fáze), které je následně předloženo Soudnímu dvoru či Tribunálu, resp. před Soudním dvorem či Tribunálem předneseno.

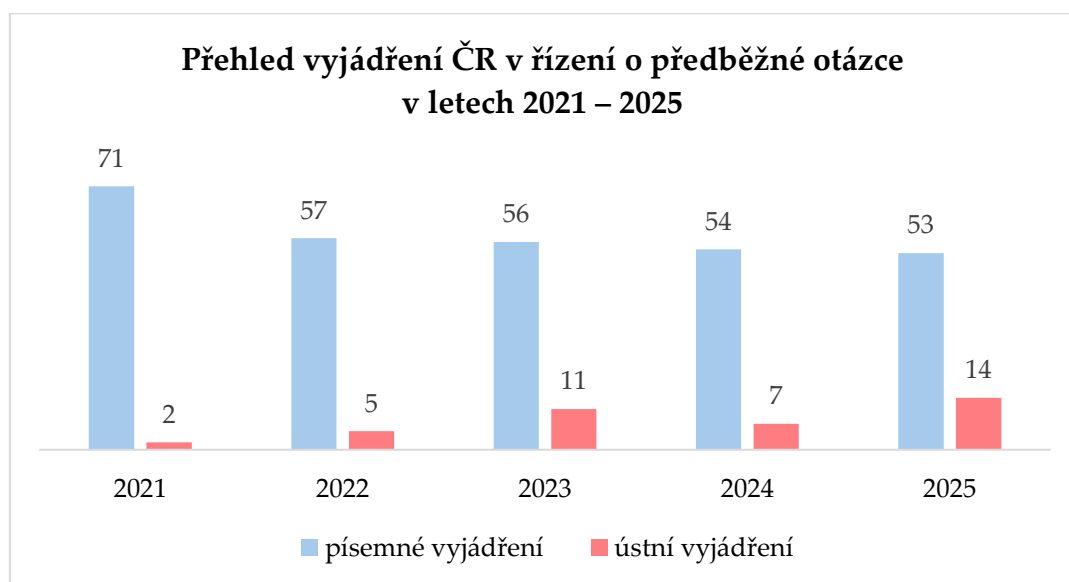
K účasti vládního zmocněnce v řízení o předběžné otázce v roce 2025

Kancelář VLZ obdržela v roce 2025 cca 800 podání v cca 450 řízeních o předběžné otázce. Ke každému podání byla vypracována analýza. Z uvedeného počtu řízení se ČR aktivně zapojila do celkem 65, a to v podobě písemného vyjádření, ústního vystoupení, případně obou kroků.³

Důvodem pro vyjádření ČR v jednotlivých řízeních byla zejména důležitost položených předběžných otázek pro vnitrostátní úpravu a aplikační praxi v ČR a zájem na prosazení výkladu zastávaného ČR.

V 53 věcech bylo Soudnímu dvoru zasláno písemné vyjádření a ve 14 věcech se prostřednictvím VLZ účastnila ČR ústního jednání.

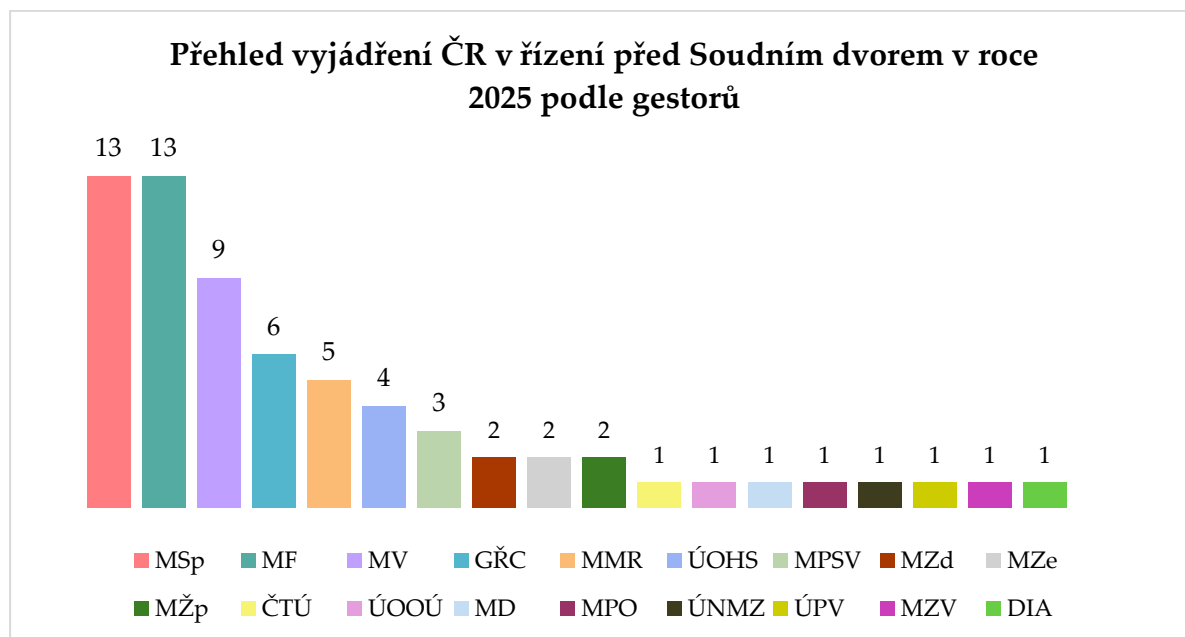
Aktivita ČR v řízení o předběžné otázce v roce 2025 tedy měla mírně vzestupnou tendenci oproti posledním letům.



³ Rozhodným datem je datum předložení vyjádření (popř. účasti ČR na ústním jednání). Pokud tedy bylo zahájené řízení o předběžné otázce oznámeno ČR před 31. 12. 2025, ale k předložení písemného vyjádření došlo až po tomto datu, není v uvedeném přehledu zahrnuto.

Vyjádření směřovala zejména do oblasti justiční spolupráce v civilní i trestní oblasti, veřejných zakázek, volného pohybu osob, celní unie, daní, finančního trhu, sociálního zabezpečení nebo ochrany osobních údajů.

Jelikož má každé řízení o předběžné otázce svůj příslušný vnitrostátní hlavní gesční resort, lze vyjádření ČR v roce 2025 srovnat také z hlediska podílu jednotlivých gestorů na celkovém počtu zpracovaných vyjádření.



Shrnutí vyjádření ČR v řízení o předběžné otázce v roce 2025

Následuje přehled řízení, ve kterých ČR předložila v roce 2025 písemné vyjádření nebo se účastnila ústního jednání.⁴

1. Zemědělství

18 zahájených řízení (označování a bezpečnost potravin a zemědělských produktů, zemědělské fondy, společná politika, ochrana rostlin atd.);

ČR se písemně a ústně vyjádřila v jedné věci.

⁴ Případy jsou řazeny vzestupně dle spisových značek, pořadí nemusí nutně odrážet posloupnost, v jaké byly případy doručovány VLZ.

C-626/24 PRAGON

Česká předběžná otázka se týká toho, zda vyhláška č. 172/2015 Sb., o informační povinnosti příjemce potravin v místě určení, která příjemci doplňků stravy z jiného členského státu plošně stanoví povinnost oznámit nejpozději 24 hodin předem jejich příchod na místo určení a uvést přitom údaje nezbytné k provedení analýzy rizik a naplánování úředních kontrol, je v souladu s čl. 9 odst. 7 nařízení 2017/625 o úředních kontrolách a jiných úředních činnostech prováděných s cílem zajistit uplatňování potravinového a krmivového práva a pravidel týkajících se zdraví zvířat a dobrých životních podmínek zvířat, zdraví rostlin a přípravků na ochranu rostlin. Ve spolupráci s MZe bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že česká vnitrostátní úprava je s dotčeným nařízením v souladu, což je v souladu s pozicí České republiky v řízení pro nesplnění povinnosti č. 2016/4222 týkající se téže vnitrostátní úpravy. Dne 18. září 2025 proběhlo ústní jednání, na kterém Česká republika nadále zastávala názor, že česká vnitrostátní úprava je s dotčeným nařízením v souladu a jejím cílem je nejen organizace kontrol, ale zejména zajištění vysoké úrovně ochrany zdraví, což je veřejný zájem, který odůvodňuje i negativní hospodářské dopady, natož marginální zátěž způsobenou jednoduchým hlášením.

2. Životní prostředí

21 zahájených řízení (posuzování vlivů na životní prostředí, ochrana přírody a krajiny, odpady, integrovaná prevence atd.);

ČR se písemně vyjádřila v jedné věci.

C-509/25 voestalpine Stahl

Spor se týká výkladu čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1013/2006 o přepravě odpadů, a to především toho, zda musí být vykládán v tom smyslu, že „oznámeným odpadem“ ve smyslu tohoto ustanovení je odpad, který byl předem písemně oznámen příslušnému orgánu země odesláním v souladu s hlavou II kapitolou 1 tohoto nařízení. Další předběžné otázky se týkají také toho, zda se čl. 28 odst. 2 nařízení 1013/2006 vztahuje na jednotlivé (oznámené) odpady, nebo i na celé toky odpadů, okamžiku závaznosti právního následku uvedeného v čl. 28 odst. 2, právních následků vydání vnitrostátního prováděcího aktu ohledně oznámeného odpadu a následně i jeho závaznosti. Ve spolupráci s MŽP bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že pojem „oznámený odpad“ v čl. 28 odst. 2 nařízení 1013/2006 nelze chápat jako odpad, který již byl písemně oznámen v souladu s hlavou II kapitolou 1 tohoto nařízení. Ustanovení je třeba použít v situaci, kdy se příslušné orgány nemohou dohodnout na zařazení odpadu do příslušné přílohy tohoto nařízení, tedy

zda má být použit režim oznamovací podle čl. 3 odst. 1 či informační podle čl. 18 tohoto nařízení. Právní následek stanovený v čl. 28 odst. 2 nařízení 1013/2006 se přitom může vztahovat na jednotlivé odpady nebo i na celé toky odpadů, a vzniká v okamžiku, kdy není dosaženo dohody. Tento následek lze aplikovat rovněž na přepravy realizované před momentem nedosažení dohody. V poslední řadě čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1013/2006 musí být vykládán v tom smyslu, že předpokladem pro uplatnění právního následku podle tohoto ustanovení není vydání závazného vnitrostátního prováděcího aktu týkajícího se oznámeného odpadu.

3. Dopravní politika

29 zahájených řízení (náhrady cestujícím v letecké dopravě, silniční doprava atd.);
ČR se nevyjádřila v žádné věci.

4. Energetická politika

13 zahájených řízení (pravidla pro vnitřní trh s energií, obnovitelné zdroje atd.);
ČR se písemně vyjádřila v jedné věci.

C-325/25 Eneco Wind Belgium

Spor se týká výkladu čl. 3 nařízení 2022/2577, kterým se stanoví rámec pro urychlení zavádění energie z obnovitelných zdrojů, konkrétně, zda projekty OZE musí být v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení č. 2022/2577 upřednostněny pouze při vyvažování právních zájmů uvedených v čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení (tedy ve vztahu k postupům podle vyjmenovaných tří směrnic z oblasti životního prostředí), anebo se tato povinnost vztahuje na jakékoli vyvažování právních zájmů. Další předběžné otázky se týkají požadavků na uznání projektu za „projekt převažujícího veřejného zájmu“ a na „upřednostnění“ takového projektu. Ve spolupráci s MŽP, MMR a MPaO bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že projekty OZE musí být upřednostněny pouze při vyvažování právních zájmů uvedených v čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, výraz „projekty, které jsou uznány za projekty převažujícího veřejného zájmu“ odkazuje na nevyvrácení domněnky uvedené v čl. 3 odst. 1 a pokud příslušný orgán dojde k závěru, že v případě takového projektu není vyvrácena domněnka převažujícího veřejného zájmu ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2022/2577 a je zajištěna ochrana druhů, pak takový projekt OZE musí být při vyvažování právních zájmů upřednostněn.

5. Elektronické komunikace

7 zahájených řízení (užívání rádiových frekvencí, služby elektronických komunikací atd.);

ČR se písemně vyjádřila v jedné věci.

C-401/25 Elettronica Industriale II

Položená předběžná otázka se týká toho, zda čl. 9 a 9a směrnice 2002/21 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací týkající se zásady technologické neutrality a volný pohyb služeb brání vnitrostátnímu opatření, které ukládá držiteli práv na užívání rádiových frekvencí, aby tyto frekvence užíval tak, jak jsou stanoveny v národním plánu rozdělení frekvencí, a neumožňuje vykonávat jiné činnosti, než ty, k jejichž výkonu je operátor v rámci přezkumu držitelem oprávnění. Ve spolupráci s ČTÚ a MPaO bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že směrnice 2002/21 nebrání takovému vnitrostátnímu opatření, které ukládá držiteli práv na užívání rádiových frekvencí, aby tyto frekvence užíval tak, jak jsou stanoveny v [národním plánu rozdělení frekvencí, NPRF], a neumožňuje mu tyto frekvence využívat pro jiné činnosti než ty, k jejichž výkonu je operátor v rámci přezkumu držitelem oprávnění.

6. Ochrana osobních údajů

21 zahájených řízení (ochrana osobních údajů v kontextu trestního řízení, uchovávání a zpracovávání osobních údajů, data retention atd.);

ČR se písemně nebo ústně vyjádřila ve třech věcech.

C-371/24 Comdribus

HW byl trestním soudem v Paříži shledán vinným tím, že se jakožto osoba podezřelá ze zločinu nebo přečinu odmítl podrobit identifikačním úkonům, a byl odsouzen k pokutě 300 eur. HW i státní zastupitelství se odvolali. V tomto kontextu vyvstala otázka slučitelnosti francouzské právní úpravy, která stanoví systematický (daktyloskopický a fotografický) identifikační úkon u osob, u nichž existuje jeden nebo více důvodů pro podezření, že spáchaly nebo se pokusily spáchat trestný čin, se směrnicí 2016/680 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů. Česká republika se dne 30. dubna 2025 zúčastnila ústního jednání, na kterém zastávala názor, že na základě čl. 10 směrnice 2016/680 nejsou příslušné orgány povinny v každém jednotlivém případě vyhotovit adresné odůvodnění nezbytnosti zpracování zvláštních kategorií osobních údajů.

C-12/25 *Bisdom Gent*

JM byl dne 26. června 1955 pokřtěn ve farnosti Bijloke v Gentu. Dopisem ze dne 25. března 2021 se obrátil na místní biskupství a požádal, aby byly na základě GDPR z veškerých fyzických nebo digitálních registrů či archivů odstraněny jakékoli zmínky o jeho osobě. Biskupství Gent následně v knize pokřtěných zaznamenalo, že JM dne 2. dubna 2021 vystoupil z církve. Dne 7. dubna 2021 Biskupství Gent JM dopisem oznámilo, že jeho vystoupení z katolické církve bylo zaznamenáno v seznamu osob, které vystoupily z církve, vedeného farností Gent. JM s daným postupem nesouhlasil a znovu požádal, aby byly z veškerých fyzických nebo digitálních registrů či archivů odstraněny všechny osobní údaje, které se ho týkají. Zároveň podal stížnost k belgickému Úřadu pro ochranu údajů (GBA). Příslušné oddělení GBA konstatovalo, že Biskupství Gent porušilo GDPR. Následně GBA nařídil Biskupství Gent na základě čl. 58 odst. 2 písm. c) GDPR, aby v souladu s čl. 12 GDPR vyhovělo žádosti JM. Biskupství Gent se proti napadenému rozhodnutí brání u předkládajícího soudu. Sporné je použití GDPR na křestní matriky a obsah, příp. hranice práva na výmaz v tomto kontextu. Ve spolupráci s ÚOOÚ bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že osoba v popsané situaci nemá bez dalšího právo na výmaz svých osobních údajů z křestní matriky a dále, že v případě aplikace čl. 17 odst. 3 písm. d) GDPR je relevantní, že křestní matrika je jedinečný fyzický nosič ve formě oboustranné knihy.

C-416/25 *Freie und Hansestadt Hamburg*

Žalobce v původním řízení požadoval přístup ke zpracovávaným údajům o jeho osobě v souvislosti se soudním řízením o uložení pokuty za přestupek. Dále požadoval informace o účelech zpracování, kategoriích osobních údajů a jejich příjemcích, o plánované době uložení a zdroji těchto údajů, jakož i o existenci jeho souvisejících práv. Předseda příslušného soudu po necelých deseti měsících od podání žádosti odpověděl, že žalobci je ze spisu a z ústního jednání známo, jaké osobní údaje jsou zpracovávány. Podle sdělení uvedeného soudu obsahují osobní údaje i písemnosti, které podal žalobce a které jsou uloženy ve spisu, a také související soudní rozhodnutí. Příslušný soud dále informoval, že spis žalobce byl předán státnímu zastupitelství a že k předání údajů dalším orgánům nebo jiným třetím osobám nedošlo. Žalobce se domáhá náhrady nemotné újmy ve výši nejméně 1 200 eur. Namítá, že mu byl přístup k osobním údajům poskytnut opožděně a v neúplné podobě. Předběžné otázky směřují k vyjasnění podmínek vzniku nároku na náhradu nemajetkové újmy a zejm. k tomu, zda je třeba postupovat podle směrnice 2016/680 ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů v oblasti trestní nebo podle GDPR. Ve spolupráci s MV, MSp a ÚOOÚ bylo

Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že při posuzování nároku na náhradu nemotné újmy se za uvedených okolností použije GDPR.

7. Veřejné zakázky

16 zahájených řízení (postup při zadávání veřejných zakázek, technické specifikace a kritéria pro zadávání zakázky, přezkumné řízení, vyloučení ze zadávacího řízení atd.);

ČR se písemně vyjádřila v osmi věcech.

C-568/24 Sof Medica

Nemocnice vyhlásila veřejnou zakázku na dodání dvou chirurgických robotů. Spornou se stala otázka technických požadavků zadavatele na poptávané řešení, které měla žalobkyně za diskriminační, neproporcionální a ve výsledku upřednostňující výhradně řešení konkrétního konkurenčního výrobce. V řízení vyvstaly otázky týkající se prostoru pro uvážení, který náleží veřejnému zadavateli při stanovení technických specifikací a kritérií pro zadávání zakázky. Spornou se stala především otázka, jak detailně je zadavatel s ohledem na zásadu transparentnosti povinen v zadávacích podmínkách odůvodnit objektivní potřebu omezit požadované vlastnosti poptávaného řešení. Ve spolupráci s ÚOHS a MMR bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že pokud zadavatel řádně vymezí technické specifikace v souladu s požadavky čl. 42 směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek, nemusí volbu technických specifikací v oznámení o zahájení zadávacího řízení a zadávací dokumentaci detailně odůvodňovat.

C-812/24 LIPOR a PreZero Portugal

Společnost PreZero získala veřejnou zakázku, přičemž část této zakázky měla být realizována společností Valor RIB, která je 100% vlastněná společností PreZero. Spornou se stala otázka, zda taková situace, kdy hospodářský subjekt hodlá při plnění zakázky využít vybavení podniku, v němž vlastní 100 % základního kapitálu, představuje „využití kapacity jiného subjektu“ ve smyslu čl. 63 odst. 1 směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek, dále zda bylo v takovém případě nutné k nabídce doložit prohlášení subdodavatele a jeho závazek provést sjednané práce a zda nepředložení takového závazku opravňuje zadavatele k vyloučení uchazeče. Ve spolupráci s MMR a ÚOHS bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že i takovou situaci je nutné považovat za využití kapacity jiného subjektu ve smyslu čl. 63 odst. 1 směrnice 2014/24, avšak to, že mateřská

společnost disponuje nezbytnými zdroji k provedení zakázky, lze prokázat i jiným způsobem než výhradně doložením závazku dceřiné společnosti.

C-820/24 *Strominator Elektro*

Zadavatelka vlastní školní kampus skládající se z budovy I., budovy II. a spojovacího prostoru mezi těmito dvěma budovami. Zadavatelka nejprve zadala v otevřeném řízení dodavateli zakázku na provedení elektroinstalačních prací v budově II. Po uzavření smlouvy na zakázku bylo nicméně zjištěno, že vlivem požáru v budově I., k němuž došlo krátce před uzavřením smlouvy, nebude potřeba provést část plánovaných prací v budově II. a spojovacím prostoru. Tato část zakázky byla tedy zrušena a dodavatel řádně a včas provedl zbylou část zakázky. Vzhledem k tomu, že objem původní zakázky se vlivem následků požáru podstatně snížil, zadala po předchozí dohodě zadavatelka dodavateli napřímo zakázku na renovaci osvětlení v budově I. jako náhradu za zrušenou část zakázky. Vzhledem k tomu, že po požáru bylo nutné provést další obsáhlé elektroinstalační práce v budově I., vyhlásila zadavatelka rovněž další otevřené zadávací řízení, v němž zvítězila jiná společnost. Ta následně napadla přímé zadání zakázky na osvětlení v budově I. u soudu jako nezákonné. V řízení vyvstalo několik otázek týkajících se výkladu čl. 72 směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek a zejména určení momentu, který je rozhodující pro přípustnou změnu smlouvy na veřejnou zakázku za jejího trvání. Ve spolupráci s MMR a ÚOHS bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že za změnu smlouvy na veřejnou zakázku za doby jejího trvání musí být považována taková změna, jejíž důvod vznikl před dokončením sjednaného plnění dodavatelem, i když k samotné formální změně (uzavření dodatku smlouvy) došlo až po dokončení plnění.

C-856/24 *Sad Trasporto Locale II*

Autonomní provincie Bolzano rozhodla o zadání služeb místní hromadné autobusové dopravy částečně formou in-house ve prospěch tzv. vnitřního provozovatele a částečně prostřednictvím veřejné soutěže. Toto rozhodnutí napadla společnost SAD Trasporto Locale s tím, že přímé in house zadání bylo nezákonné, protože nebylo dostatečně odůvodněno selháním trhu, jak požaduje italská úprava veřejných zakázek. V rámci sporu vyvstala otázka, zda čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1370/2007 o veřejných službách v přepravě cestujících umožňuje přímé zadání veřejných služeb v dopravě vnitřnímu provozovateli bez přenosu provozního rizika a zda členské státy mohou využití in-house zadávání omezit dodatečnými podmínkami, např. pouze na případy selhání trhu. Ve spolupráci s MD a ÚOHS bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že je-li smlouva

o veřejných službách v přepravě cestujících autobusem či tramvají zadávána vnitřnímu provozovateli podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1370/2007, pak je použití tohoto způsobu zadání podmíněno přenosem provozního rizika na vnitřního provozovatele. Členský stát zároveň může využití přímého in-house zadání omezit takovými podmínkami, které následují účel nařízení č. 1370/2007.

C-869/24 *Europolice*

Centrální zadavatel vyhlásil otevřené zadávací řízení na poskytování bezpečnostních služeb v budovách soudů po celém území Itálie. Vzhledem k rozsahu a hodnotě zakázky ji zadavatel rozdělil na 34 územních částí a zároveň stanovil, že každý uchazeč může podat nabídku nanejvýš pro 13 částí a 40 % celkové hodnoty zakázky. Neúspěšná uchazečka napadla zadání dvou částí zakázky společností, která patří do skupiny společností pod holdingovou společností HCM, jejíž dceřiné společnosti podaly dohromady nabídky na 32 částí zakázky a více než 99 % hodnoty zakázky. Neúspěšná uchazečka tudíž namítala, že v případě všech těchto společností šlo *de facto* o jednoho velkého soutěžitele a že tímto způsobem došlo k obcházení zadavatelem stanovených limitů. Spornou se tedy stala otázka, zda je příslušný limit účasti na částech zadávacího řízení třeba uplatnit na propojené podniky dohromady či nikoli. Ve spolupráci s ÚOHS bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že při posouzení dodržení maximálních limitů pro podávání nabídek v zadávacím řízení rozděleném na části nelze automaticky přikládat váhu celé skupině podniků, jejíž je uchazeč součástí. Pokud uchazeč podává skutečně nezávislou a samostatnou nabídku, která není koordinována s ostatními členy skupiny, je třeba se na něj dívat jako na jeden samostatný hospodářský subjekt a do limitu započítávat pouze jeho nabídky.

C-266/25 a C-267/25 *I Sete a další*

Žalobkyně napadla rozhodnutí veřejného zadavatele o zadání veřejných zakázek na stavební práce spočívající ve výstavbě plovoucích fotovoltaických elektráren, které měly být spolufinancovány z evropských fondů a realizovány do 31. prosince 2025. V projednávaných věcech vyvstaly otázky ohledně uplatnění odkladné lhůty zakazující uzavření smlouvy na veřejnou zakázku po dobu přezkumného řízení. Portugalská právní úprava umožňuje ve výjimečných případech automatický odkladný účinek správní žaloby proti rozhodnutí zadavatele zrušit, pokud je ve vztahu k dotčené zakázce dáno riziko ztráty financování z evropských fondů, přičemž toto rozhodnutí o zrušení odkladného účinku lze přijmout za zjednodušených procesních podmínek. Ve spolupráci s ÚOHS bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 2 odst. 3 a 5 směrnice 89/665

o přezkumných řízeních v oblasti veřejných zakázek brání takovému zrušení automatického odkladného účinku v kontextu přezkumu rozhodnutí veřejného zadavatele před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku, k němuž dochází bez individualizovaného posouzení všech dotčených zájmů.

C-271/25 a C-334/25 Autovici a další

Veřejný zadavatel vyloučil uchazeče ze zadávacích řízení z důvodu, že jeho zájmy či zájmy osob s ním spjatých mohou představovat ohrožení národní bezpečnosti. Při vyloučení se veřejný zadavatel opíral o rozhodnutí jiného orgánu veřejné správy odpovědného za posouzení takového bezpečnostního ohrožení, aniž by veřejný zadavatel sám detailně posoudil riziko představované uchazečem ve vazbě na konkrétní veřejnou zakázku. Vystala tedy především otázka, zda lze takový důvod vyloučení podřadit pod čl. 57 směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek, nebo jde o zvláštní samostatný důvod vyloučení, a dále otázka, zda se při použití takového důvodu vyloučení může veřejný zadavatel bez dalšího opřít o hodnocení provedené jiným orgánem veřejné správy, jak může v kontextu takového důvodu veřejný zadavatel splnit požadavky na odůvodnění svého rozhodnutí a jak široký by měl být soudní přezkum rozhodnutí veřejného zadavatele. Ve spolupráci s MMR a ÚOHS bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že důvod vyloučení spočívající v ohrožení národní bezpečnosti je nutné považovat za samostatný důvod vyloučení, při jehož použití se veřejný zadavatel může bez dalšího spolehnout na rozhodnutí jiného orgánu státní správy odpovědného za posouzení takového bezpečnostního ohrožení.

C-517/25 a C-518/25 Soces a další

Dvě zakázky měly být původně zadány žalující společnosti, nicméně v návaznosti na zjištění, že tato společnost řádně neplatila příspěvky na sociální zabezpečení, zadavatel zadání zakázky v obou případech zrušil. Spornou se stala otázka správného uplatnění důvodu pro vyloučení uchazeče o veřejnou zakázku dle čl. 57 odst. 2 směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek. Vnitrostátní úprava vyžaduje, aby byly všechny relevantní poplatkové povinnosti splněny před uplynutím lhůty k podání nabídek, podle žalobkyně však unijní úprava umožňuje delší prostor pro nápravu. Navíc vnitrostátní právní úprava podle žalobkyně v případě tohoto důvodu prakticky nedává prostor zadavateli akceptovat nápravná opatření ve smyslu čl. 57 odst. 6 směrnice 2014/24 přijatá uchazečem. Ve spolupráci s ÚOHS bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 57 odst. 2 směrnice 2014/24 brání takové vnitrostátní úpravě, podle níž musí být dotčená povinnost splněna nejpozději před uplynutím lhůty pro podání nabídky

a která uchazeči neumožňuje prokázat i v pozdější fázi zadávacího řízení zjednání nápravy.

8. Hospodářská soutěž

21 zahájených řízení (státní podpory v jednotlivých sektorech, kartelové dohody, dominantní postavení atd.);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

9. Hospodářská a měnová unie

1 zahájené řízení (pravidla pro odvolání viceguvernéra národní banky);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

10. Daně

39 zahájených řízení (DPH, spotřební daně, mezinárodní spolupráce atd.);

ČR se písemně nebo ústně vyjádřila v pěti věcech.

C-276/24 KONREO

Společnost FAU odebírala pohonné hmoty od společnosti VERAMI. Obě společnosti byly plátkyněmi DPH. Finanční správa ČR provedla u obou daňovou kontrolu. Zjistila, že obchodní řetězec, do něhož byly zapojeny, je zatížen daňovým podvodem a že obě uvedené společnosti mohly o tomto podvodu vědět, nepřijaly nicméně taková opatření, aby se vyvarovaly zapojení do něj. Finanční správa jim tedy oběma odepřela nárok na odpočet DPH a tuto daň doměřila. Ještě před tím vyzvala FAU jako ručitele k úhradě DPH, kterou neodvedla společnost VERAMI. Obě společnosti uvedená rozhodnutí napadají soudně. Sporné je, zda čl. 205 směrnice o DPH ve spojení se zásadou proporcionality brání vnitrostátní praxi, která umožňuje uplatnit ručení za zaplacení DPH dodavatelem plnění vůči příjemci tohoto plnění, kterému byl z důvodu účasti na podvodu odepřen nárok na odpočet daně a který mohl a měl vědět, že jeho dodavatel nezplatí DPH z těchto plnění. Na ústním jednání, které se konalo dne 5. března 2025, byl nadále zastáván názor, že zásada proporcionality ani směrnice o DPH popsanému postupu orgánů finanční správy nebrání.

C-513/24 Oblastní nemocnice Kolín

Žalobkyně v rámci své ekonomické činnosti poskytuje primárně zdravotní služby, které jsou osvobozeny od DPH; kromě toho poskytuje také jiné služby, které DPH

podléhají. V dodatečném daňovém přiznání uplatnila nárok na odpočet daně v krácené výši. Příslušný finanční úřad vydal dodatečný platební výměr, jímž uznal pouze malou část nárokovaného odpočtu. Ve zbytku dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala oprávněnost nároku na odpočet, neboť přijatá plnění v této výši byla primárně určena a využívána pro poskytování zdravotních služeb. Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání a následně žalobu. Podle ní je třeba za režijní náklad považovat veškeré materiální a technické vybavení a nákupy služeb, které musí nemocnice vynakládat na zabezpečení svého chodu a poskytování všech svých služeb. Sporný je tedy rozsah pojmu režijní náklady, resp. nutnost prokazovat jejich souvislost s konkrétními plněními. Česká republika se dne 12. června 2025 zúčastnila ústního jednání. V jeho rámci zastávala názor, že minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení stanovené vyhláškou nelze považovat za režijní náklad, naopak je třeba ho spárovat s jednotlivými zdanitelnými plněními.

T-614/24 AROCO

Žalobkyně je česká obchodní společnost, která z lihu vyrábí aromatické látky, potravinářská barviva a cukrářské doplňky. Spor se vede o balení lihových aromat pod kódem KN 330210 o objemu 20 ml, která žalobkyně prodává mj. subjektům, jež tato aromata přeprořádávají. Otázkou je, zda lze tato aromata osvobodit od daně z lihu, ačkoli v rozporu s vnitrostátním požadavkem nebyla žalobkyní prodána přímo koncovému uživateli aromatu, a zda jsou vnitrostátní požadavky pro osvobození od daně v souladu se směrnicí 92/83 o spotřební dani. Ve spolupráci s MF a GŘC bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že česká právní úprava, která podmiňuje osvobození lihových aromat od daně z lihu tím, že byla koncovým uživatelem užita k výrobě potravin a nealkoholických nápojů o obsahu alkoholu maximálně 1,2 %, je v souladu se směrnicí 92/83.

C-828/24 Erdrich Umformtechnik

Žalobkyně požádala o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození od daně z příjmů z licenčních poplatků. Finanční správa jí toto osvobození přiznala pouze za určitá období; ve zbytku žádost zamítla s poukazem na její opožděné podání. Vzhledem k tomu, že ve vnitrostátním právu nebyla zakotvena žádná lhůta k tomuto úkonu, aplikovaly orgány finanční správy dvouletou lhůtu počítanou ode dne platby licenčních poplatků, která je stanovena v čl. 1 odst. 15 směrnice 2003/49 o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků jako minimální lhůta pro podání žádosti o vrácení daně. Tento postup žalobkyně soudně zpochybňuje. Předkládající Nejvyšší správní soud se především táže, zda směrnice 2003/49 umožňuje přiznávat

osvobození od daně také za období, které předcházelo okamžiku předložení osvědčení, podpůrných informací a rozhodnutí dle čl. 1 odst. 12 směrnice 2003/49, a příp. na délku tohoto období. Předkládající soud si také přeje ujasnit, zda z unijního práva vyplývá jakákoli lhůta pro předložení osvědčení a podpůrných informací. Ve spolupráci s MF a GŘ bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že vnitrostátní právní úprava, která přiznává osvobození od daně pouze za období následující po vydání rozhodnutí o přiznání osvobození dle čl. 1 odst. 12 směrnice 2003/49, je s touto směrnicí v souladu.

T-614/25 *Trading 4*

Sporné je, zda byla společnost Trading 4 (navrhovatelka) oprávněna uplatňovat nulovou sazbu DPH na dodání zboží podléhajícího spotřební dani estonským a britským společnostem, které toto zboží dále prodaly odběratelům v EU. Zboží bylo fyzicky přepraveno pouze jednou a přepravu zajišťovali následní odběratelé. Daňová správa má za to, že přímé smluvní protistrany navrhovatelky převedly vlastnictví k dotčenému zboží na své vlastní smluvní protistrany před tím, než bylo přepraveno nebo odesláno do jiných členských států EU a že navrhovatelka si toho byla vědoma. V důsledku toho musí být dodání navrhovatelky přímým smluvním protistranám dle daňové správy považována za domácí dodání podléhající DPH. Navrhovatelka nesouhlasí a tvrdí, že uskutečnila dodání zboží v rámci EU, na které se vztahuje nulová sazba DPH, a že se nepodílela na daňovém podvodu. Předběžné otázky směřují k vyjasnění podmínek osvobození od DPH v této situaci. Ve spolupráci s MF a GŘ bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že pokud bylo právo nakládat se zbožím jako vlastník podruhé převedeno před tím, než došlo k přepravě uvnitř Společenství, nelze tuto přepravu přičítat prvnímu dodání a toto dodání osvobodit od daně ve smyslu čl. 138 odst. 1 směrnice o DPH.

11. Finanční trh

16 zahájených řízení (pojištění, finanční instituce, kapitálový trh, ukládání sankcí národní bankou atd.);

ČR se písemně nebo ústně vyjádřila v šesti věcech.

C-18/24 *NOVIS*

Česká předběžná otázka se týká sporu ohledně pokuty uložené Českou národní bankou společnosti NOVIS za porušení povinností plynoucích z nařízení č. 1286/2014 (tzv. nařízení PRIIPs) a ze směrnice 2016/97 (tzv. směrnice IDD). V řízení vznikly

otázky ohledně pravomoci ČNB uložit takovou sankci. Konkrétně se jedná o to, zda musí ČNB před uložením takového sankce nejprve vyčerpat notifikační a nápravný postup podle čl. 155 odst. 1 až 3 směrnice 2009/138 (tzv. směrnice Solventnost II). Dne 6. března 2025 proběhlo ústní jednání, na kterém byl nadále zastáván názor, že ČNB jakožto dozorový orgán v dotčeném případě nemusí ani jeden z uvedených postupů vyčerpat, protože s ohledem na čl. 155 odst. 5 směrnice 2009/138 má pravomoc takovou sankci uložit přímo.

C-51/25 Betaal Garant Nederland

Předmětem sporu je, zda služba přijetí a dalšího převodu peněžních prostředků, kterou provádí subjekt jako prostředník, představuje platební službu (konkrétně provádění úhrad ve smyslu této směrnice), pokud tento subjekt přijme v rámci smlouvy se zákazníkem a podnikatelem peněžní prostředky od zákazníka na svůj platební účet a tyto peněžní prostředky na základě souhlasu zákazníka převede z tohoto platebního účtu na podnikatele. Je tedy otázkou, zda takový typ služby je platební službou ve smyslu čl. 4 bod 3 směrnice 2015/2366 o platebních službách na vnitřním trhu. Ve spolupráci s MF a ČNB bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že odpověď na položenou otázku závisí na konkrétních okolnostech přijetí a převedení peněžních prostředků zprostředkovatelem. Může se totiž jednat buď o platební službu nebo o úschovu.

C-70/25 Tukowiecka

Spor se týká výkladu čl. 73 odst. 1 ve spojení s čl. 74 odst. 1 směrnice 2015/2366 o platebních službách na vnitřním trhu, konkrétně toho, zda poskytovatel platebních služeb může odmítnout okamžité vrácení částky neautorizované platební transakce plátcí, pokud plátce utrpěl ztrátu v souvislosti s neautorizovanou platební transakcí tím, že hrubě zanedbal povinnosti stanovené v čl. 69 dané směrnice. Ve spolupráci s MF a ČNB bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že v případě neautorizované transakce se obecně použije čl. 73 směrnice 2015/2366. Jestliže se plátce dopustil hrubé nedbalosti, pak se čl. 73 odst. 1 dané směrnice nepoužije.

C-274/25 Alternative Payments

Položené předběžné otázky se týkají toho, zda podle čl. 2 bodu 2 nařízení č. 260/2012, kterým se stanoví technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech a čl. 4 bodu 23 směrnice 2015/2366 o platebních službách, jakož i bodu 3 písm. a) a bodu 4 písm. b) přílohy I této směrnice, je poskytovatelem inkasní služby pouze

poskytovatel platebních služeb plátce, nebo také poskytovatel platebních služeb příjemce, resp. za jakých podmínek je poskytována inkasní služba. Ve spolupráci s MF a ČNB bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že za poskytovatele inkasní služby je nutno považovat jak poskytovatele platebních služeb plátce, tak i poskytovatele platebních služeb příjemce. Dále pak, že poskytovatel platebních služeb příjemce, který předává příkazy k inkasu, ale sám přímo neprovádí inkasní transakce a inkasuje peněžní prostředky na základě předchozích souhlasů plátců udělených příjemcům a připisuje je na účty s omezenou funkcí, poskytuje inkasní službu.

C-277/25 Helpfind Funding a další

Položené předběžné otázky se týkají toho, zda směrnice 2009/1031 o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel brání tomu, aby poškozený před tím, než obdrží plnou náhradu škody, postoupil třetí osobě své právo na získání plného odškodnění od pojišťovny osoby, která odpovídá za škodu způsobenou provozem vozidla. Ve spolupráci s MF a ČNB bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že dotčené směrnice nebrání takovému postoupení pohledávky ani tomu, aby postupník byl považován za osobu, která má právo na náhradu škody způsobené provozem vozidla, resp. aby byl považován za osobu oprávněnou k uplatnění přímého nároku vůči pojišťovně.

C-339/25 Iulicris Recycling

Položené předběžné otázky se týkají toho, zda k tomu, aby měnové futures mohly být považovány za úzce související doplňkovou službou ve smyslu čl. 18 odst. 1 směrnice 2015/2366 o platebních službách, musí splňovat další podmínky, konkrétně podmínku stanovenou v čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení 2017/565 o organizačních požadavcích a provozních podmínkách investičních podniků nebo mít doplňkovou povahu ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. c) směrnice 2014/65 o trzích finančních nástrojů. Ve spolupráci s MF a ČNB bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že k tomu, aby měnové futures mohly být považovány za „provozní a úzce související doplňkovou službu“ ve smyslu čl. 18 odst. 1 směrnice 2015/2366, nemusí být splněny jiné podmínky než ty, které jsou v tomto ustanovení uvedeny.

12. Volný pohyb služeb a svoboda usazování

18 zahájených řízení (překážky podnikání, daňové překážky, harmonizované požadavky atd.);

ČR se písemně vyjádřila ve dvou věcech.

C-405/25 Bhatzlacha Dreidel Europe

Spornou se stala rumunská právní úprava poplatků za provozování hazardních her, konkrétně výherních hracích přístrojů. Na základě této právní úpravy jsou provozovatelé heren povinni platit paušální roční poplatek za povolení k provozování hracích přístrojů (tzv. poplatek z neřesti). Žalobkyně v původním řízení namítá rozpor dotčené právní úpravy s unijním právem, protože mimo jiné výběr dotčeného poplatku znevýhodňuje hospodářské subjekty působící na rumunském trhu oproti jejich konkurentům v jiných členských státech. Žalobkyně dále namítá porušení zásady rovnocennosti, neboť předmětný poplatek, který je podobný poplatku z neřesti v oblasti alkoholických nápojů a tabáku stanovenému rumunským právem, porušuje požadavky směrnice 2020/262, kterou se stanoví obecná úprava spotřebních daní. Ve spolupráci s MF bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že s čl. 56 SFEU je slučitelné zavedení zvláštního paušálního poplatku za provozování výherních hracích přístrojů v kamenných hernách, a to i když se takový poplatek neuplatní na hazardní hry provozované online, přičemž dotčené právní úpravě nebrání ani směrnice 2020/262.

C-602/25 Ithaque Sécurité

Společnost provozující hazardní hry, která organizovala losování loterie v Belgii, si pro účely zajištění bezpečnosti této akce najala francouzskou společnost působící v oblasti zajišťování ostrahy. Vyvstala otázka, zda žalobkyně jakožto společnost založená podle francouzského práva může poskytovat soukromé bezpečnostní služby na belgickém území pouze na základě toho, že disponuje příslušným povolením ve Francii, respektive, jaký ověřovací či schvalovací proces může být požadován po takových společnostech usazených v jiných členských státech. Ve spolupráci s MPO bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 56 SFEU ukládá členskému státu, aby na svém území v zásadě umožnil činnosti společností poskytujících soukromé bezpečnostní služby usazených v jiném členském státě, a to pouze s výhradou možnosti provést určitá ověření.

13. Volný pohyb zboží

8 zahájených řízení (harmonizované požadavky na zboží, daňové překážky atd.);
ČR se písemně nebo ústně vyjádřila ve dvou věcech.

C-315/24 Nestlé Sverige

Jedná se o otázku, zda nařízení č. 2016/128, které upravuje zvláštní požadavky týkající se složení a informací, které se vztahují na potraviny pro zvláštní lékařské

účely, brání tomu, aby byl na potravině pro zvláštní lékařské účely uveden údaj, který uvádí energetickou hodnotu a obsah živin v přepočtu na jednu porci nebo jednotku spotřeby. Dne 12. února 2025 se uskutečnilo ústní jednání, na kterém byl zastáván názor, že unijní právo uvádění takového údaje nebrání.

C-453/25 Kuhlmann

Žalobce v původním řízení provozuje obchod s potravinami, ve kterém jsou používány pokladní systémy s vahami (kombinace neautomatických vah s výpočtem ceny a pokladního systému, který přebírá výsledek vypočtený vahami). V pokladních systémech má nainstalovaný software, díky kterému má zákazník na konci každého procesu úhrady zboží možnost zvolit si mezi vydáním fyzického pokladního dokladu a elektronického pokladního dokladu. Pokud se zákazník rozhodne pro e-doklad, není vyhotoven fyzický pokladní doklad. Sporným se v podstatě stalo, zda směrnice 2014/31 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dodávání vah s neautomatickou činností na trh dovoluje, aby v případě, že si zákazník zvolí tuto možnost, byl papírový doklad nahrazen poskytnutím elektronického pokladního dokladu prostřednictvím QR kódu. Ve spolupráci s ÚNMZ bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že takovýto postup je v souladu s dotčenou směrnicí.

14. Duševní vlastnictví

14 zahájených řízení (autorská práva, ochranné známky, průmyslové vzory atd.); ČR se ústně vyjádřila v jedné věci.

C-456/24 Halozyme

V původním řízení, které je vedeno před českým NSS, farmaceutická firma napadá rozhodnutí ÚPV o neudělení dodatkového ochranného osvědčení (DOO). Na ústním jednání, které se konalo dne 29. října 2025, Česká republika i všechny zúčastněné členské státy i Evropská komise zastávaly názor, že pokud látka, která je podle žádosti o udělení osvědčení uvedena jako výrobek či součást výrobku (tzn. která má představovat účinnou látku nebo jednu z kombinace účinných látek léčivého přípravku), není uvedena mezi účinnými látkami v příslušné registraci, ale naopak je výslovně označena jako látka pomocná, nejsou splněny požadavky pro udělení DOO podle nařízení č. 469/2009 o dodatkových ochranných osvědčeních pro léčivé přípravky.

15. Volný pohyb kapitálu

7 zahájených řízení (překážky pohybu kapitálu, daňové překážky atd.);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

16. Spotřebitelé

52 zahájených řízení (zneužívající ujednání ve spotřebitelských smlouvách, spotřebitelský úvěr, základní ochrana spotřebitelů, nekalé obchodní praktiky atd.);

ČR se písemně vyjádřila v jedné věci.

C-807/24 CK Blue Style

Směrnice 2302/2015 o souborných cestovních službách a spojených cestovních službách stanoví povinnost pořadatele zájezdu informovat cestujícího mimo jiné o vízových náležitostech pro cestu. V rámci sporu mezi cestující a cestovní kanceláří žalovaná cestovní kancelář tvrdí, že má tuto povinnost pouze vůči občanům EU. Český Nejvyšší soud se proto táže, zda a případně v jakém rozsahu či formě musí pořadatel zájezdu informovat o vízových požadavcích cestující, kteří nejsou občany EU a zda má na informační povinnost dopad skutečnost, že smlouva o zájezdu byla uzavřena krátce před termínem odjezdu. Ve spolupráci s MMR a MPaO bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že informační povinnost ohledně vízových náležitostí se uplatní vůči všem cestujícím. Uzavření smlouvy „na poslední chvíli“ není pro plnění informační povinnosti relevantní. Cestující musí být výslovně upozorněn, že se na něj při cestě mohou vztahovat pasové a vízové požadavky, a být informován o tom, kde zjistí podrobnosti ohledně těchto požadavků.

17. Volný pohyb osob

35 zahájených řízení (řízení o mezinárodní ochraně, zamítnutí žádosti o azyl, právo pobytu unijních občanů a jejich rodinných příslušníků, řízení o navrácení, uznávání odborných kvalifikací atd.);

ČR se písemně a/nebo ústně vyjádřila v šesti věcech.

C-50/24 až C-56/24 Danané a další

Spor se týká řízení na hranicích ve smyslu procedurální směrnice 2013/32. Ústní jednání se zaměřilo na to, za jakých podmínek lze podle této směrnice žadatele, který požádá o mezinárodní ochranu na hranicích, je mu odepřen vstup a je zajištěn v „určitém místě na hranicích“, zajistit v zařízení, které se nachází na území

členského státu. Dne 27. února 2025 se uskutečnilo ústní jednání, na němž byl zastáván názor, že je možné v průběhu řízení na hranicích zajistit tyto žadatele v zařízení, které se geograficky nachází na území členského státu, resp. je možno, aby totéž zajišťovací zařízení umožňovalo různé právní režimy zajištění.

C-758/24 a C-759/24 *Alace a další*

Žádost o mezinárodní ochranu státního příslušníka třetí země byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná ve zrychleném řízení na hranicích s odůvodněním, že dotýčný pochází z bezpečné země původu. Spornou se stala italská právní úprava bezpečných zemí původu, především pak to, zda je možné třetí zemi označit za bezpečnou zemi původu a zároveň stanovit, že pro určité kategorie osob se vyvratitelná domněnka bezpečnosti země nepoužije. Ve spolupráci s MV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že unijní právo takovéto výjimce pro určité kategorie osob nebrání za předpokladu, že daná země nadále splňuje podmínky pro označení za bezpečnou podle přílohy I procedurální směrnice 2013/32. Dne 25. února 2025 proběhlo ústní jednání, na kterém Česká republika zastávala též názor. Na rozdíl od stanovení teritoriálních výjimek z bezpečnosti země původu v případě těchto tzv. personálních výjimek daná země původu může nadále splňovat podmínky pro označení za bezpečnou podle přílohy I procedurální směrnice 2013/32. Příslušná vnitrostátní úprava pak umožňuje reflektovat případnou zranitelnost určitých skupin osob.

C-877/24 *Shamsi*

V původním řízení napadají státní příslušníci třetích zemí, kteří byli odsouzeni k trestu odnětí svobody na mnoho let, vydání rozhodnutí o navrácení. Spornými se staly otázky týkající se možnosti rozhodnout o navrácení státního příslušníka třetí země, který ale povinnost návratu momentálně nemůže splnit, protože se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Ve spolupráci s MV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že návratová směrnice 2008/115 vydání rozhodnutí o navrácení v takovém případě nebrání, a dokonce jej i vyžaduje. Alternativně může členský stát dotčené osobě udělit autonomní povolení k pobytu, nicméně využití této výjimky je plně v jeho diskreci.

C-440/25 *Ebilum*

Sporným se v podstatě stalo, zda může vnitrostátní soud samostatně posoudit hodnověrnost odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu a svým posouzením nahradit posouzení příslušného orgánu a zda může sám meritorně rozhodnout

o žádostech o mezinárodní ochranu. Ve spolupráci s MV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že z procedurální směrnice 2013/32 neplyne pravomoc vnitrostátního soudu přiznat mezinárodní ochranu v případě, že se tento soud neztotožňuje se závěry rozhodujícího orgánu ohledně hodnověrnosti odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud vnitrostátní právo neupravuje pravomoc vnitrostátních soudů přiznávat mezinárodní ochranu, nemůže vnitrostátní soud tuto ochranu sám přiznat, aniž by nejprve věc vrátil rozhodujícímu orgánu.

C-460/25 *Makran*

Pakistánský státní příslušník přicestoval do Irska na studentské vízum v roce 2004 a v roce 2011 uzavřel manželství s maďarskou státní příslušnicí. Z důvodu manželství s unijní občankou získal v roce 2011 pobytovou kartu. Následně v roce 2016 podal žádost o kartu trvalého pobytu podle čl. 16 odst. 2 směrnice 2004/38 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Aby prokázal pobyt a pracovní činnosti své manželky po dobu pěti let, předložil příslušnému orgánu řadu faktur. Tyto faktury nebyly pravdivé, to se ale příslušný orgán dozvěděl až poté, co byla státnímu příslušníkovi třetí země vydána karta trvalého pobytu. V roce 2021 pak bylo potvrzeno rozhodnutí o odnětí pobytové karty. Ve spolupráci s MV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že v případě zjištění, že právo trvalého pobytu bylo nabyto v důsledku podvodu, představuje odnětí tohoto práva samo o sobě přiměřené opatření.

C-511/25 *Prokoda*

Žadatel o mezinárodní ochranu je ruský státní příslušník procházející tranzicí ze ženy na muže. Ministerstvo vnitra zastavilo řízení o jeho žádosti s tím, že v souladu s nařízením Dublin III je k posouzení žádosti příslušné Nizozemsko. V navazujícím soudním řízení měl krajský soud za to, že rozhodující orgán dostatečně neodůvodnil, proč nevyužil své diskreční pravomoci podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III a nepřevzal příslušnost k posouzení žádosti. Spornou se stala otázka, zda může členský stát využít diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III i v případech, kdy nelze členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu určit podle pravidel kapitoly III nařízení Dublin III. Ve spolupráci s MV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že dotčené diskreční oprávnění může členský stát využít i v případech, kdy nelze členský stát příslušný k posouzení žádosti určit podle pravidel kapitoly III

nařízení Dublin III. Žádná okolnost ovšem nemůže členský stát zavazovat k tomu, aby dotčeného ustanovení využil a sám posoudil žádost, která mu nepřísluší.

18. Sociální politika

23 zahájených řízení (ochrana pracovníků, zákaz diskriminace atd.);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

19. Sociální zabezpečení

8 zahájených řízení (důchody, nemocenské dávky a dávky v nezaměstnanosti, koordinace systémů sociálního zabezpečení atd.);

ČR se písemně vyjádřila ve čtyřech věcech.

C-633/24 *Sovisso*

Spor se týká vnitrostátní právní úpravy, která stanoví odlišnou délku minimální příspěvkové doby pro vznik nároku na doplatek k dávce v invaliditě podle toho, zda pracovník získal příspěvkové doby pouze v Itálii nebo i v jiném členském státě. Ve spolupráci s MPSV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že dotčená vnitrostátní právní úprava představuje nepřípustnou překážku práva na volný pohyb pracovníků zakotveného v čl. 45 SFEU. Tím současně odporuje i cílům nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, přičemž ze zásady sčítání dob zakotvené v čl. 6 tohoto nařízení vyplývá, že ve vztahu k dotčenému žadateli musí být pro účely vzniku nároku na doplatek k dávce v invaliditě zohledněny všechny získané příspěvkové doby, jako by byly získány podle příslušných právních předpisů.

C-142/25 *Pepach*

Jádrem sporu je zohlednění dob péče o dítě získaných v jiném členském státě než původně příslušném členském státě na základě místa výkonu výdělečné činnosti, a to pro účely posouzení vzniku nároku na důchod. Ve spolupráci s MPSV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 44 odst. 2 nařízení č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, se vztahuje i na situace, kdy podle právních předpisů členského státu, kde bylo o dítě pečováno, se obecně doby péče o dítě pro účely nároku na důchod sice zohledňují, avšak v případě konkrétní žadatelky započítány nebyly, a že v případě nepoužitelnosti čl. 44 odst. 2 ve vztahu k žadatelce o důchod, která nejprve na základě pravidel uvedených v hlavě II nařízení

č. 883/2004 podléhala právním předpisům prvního členského státu na základě výkonu výdělečné činnosti, následně právním předpisům členského státu bydliště, přičemž v tomto členském státě se žadatelce narodilo dítě a o dítě zde i po celou dobu pečovala a poté převážnou většinu doby pojištění na základě výkonu výdělečné činnosti získala ve třetím členském státě, nevyplývá z čl. 21 SFEU povinnost prvně uvedeného členského státu zohlednit doby péče o dítě.

C-143/25 Stanpach

Spor se týká zohlednění dob péče o dítě pro účely posouzení nároku na důchod za skutkové situace, na kterou nelze uplatnit čl. 44 odst. 2 nařízení č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení. Ve spolupráci s MPSV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že prvotně příslušný členský stát, který je jediný, kde žadatelka o důchod vykonávala výdělečnou činnost a získala doby pojištění, je na základě čl. 21 SFEU povinen zohlednit pro účely nároku na důchod doby péče o dítě, které žadatelka získala na území jiného členského státu, i když po těchto dobách v prvotně příslušném členském státě, ani žádném jiném členském státě, již žádné doby pojištění nezískala, ani do prvotně příslušného členského státu po dobách péče o dítě nepřesunula své bydliště.

C-331/25 Menhoff

Jádrem sporu je otázka, zda německé soukromé zdravotní pojištění v základní sazbě spadá do působnosti nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení. Ve spolupráci s MZd a MPSV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 1 písm. l) nařízení (ES) č. 883/2004 je třeba vykládat tak, že soukromé zdravotní pojištění, jehož uzavřením lze splnit právními předpisy stanovenou povinnost být zdravotně pojištěn, která se vztahuje na všechny osoby s bydlištěm v dotčeném členském státě, spadá do věcné působnosti uvedeného nařízení, a tudíž se na situaci v původním řízení uplatní čl. 24, podle kterého bude v dotčeném případě zdravotní péči povinen poskytnout členský stát bydliště na náklady členského státu odpovědného k poskytování důchodu.

20. Vnější vztahy

13 zahájených řízení (společná zahraniční a bezpečnostní politika, brexit atd.);
ČR se písemně vyjádřila ve dvou věcech.

C-619/24 *Hauptzollamt Düsseldorf*

Ruský občan žijící v Německu si v lednu 2023 koupil v Rusku auto a později ho převezl do Německa. Celní úřad v Düsseldorfu však provedl zajištění auta a prohlásil celní prohlášení za neplatné z důvodu, že dovoz vozidla je podle aktuálních unijních sankčních předpisů zakázán. S tím ruský občan nesouhlasí a tvrdí zaprvé, že vozidlo zakoupil od soukromé osoby, tudíž z prodeje nešly Rusku žádné příjmy, které by mu umožňovaly vést válku na Ukrajině, a za druhé, že sankční předpisy umožňovaly registraci vozidla do prosince 2023. Předkládající soud se proto táže, zda se podle čl. 3i odst. 1 nařízení č. 833/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině zákaz dovozu nebo převodu zboží uvedeného v příloze XXI tohoto nařízení uplatní pouze tehdy, když z tohoto zboží Rusku plynou významné příjmy umožňující činnosti destabilizující situaci na Ukrajině. Ve spolupráci s Odborem kontrolních politik MZV bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že odpověď musí být záporná. K uplatnění zákazu postačuje, že je dotyčné zboží uvedeno v příloze XXI daného nařízení a pochází z Ruska nebo z něj bylo vyvezeno.

C-378/25 *Smetna palata*

Veřejný zadavatel uvedl v zadávací dokumentaci jako důvod pro vyloučení ze zadávacího řízení existenci okolností podle čl. 5k nařízení č. 833/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině. Vystala otázka, zda veřejný zadavatel mohl takový důvod vyloučení v předmětném řízení použít, neboť šlo o zakázku nedosahující minimálních limitů dle směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek. Bulharský zákon provádějící směrnici 2014/24 se použije i na zakázky nižších limitů, včetně sporné zakázky, avšak čl. 5k nařízení č. 833/2014 se dle jeho znění použije pouze na zakázky spadající do působnosti zadávacích směrnic, resp. na zakázky splňující minimální limity dle směrnice 2014/24. Ve spolupráci s MMR bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 5k nařízení č. 833/2014 se na zakázky nedosahující minimálních limitů podle směrnice 2014/24 nevztahuje.

21. Unijní rozpočet

Žádné zahájené řízení;

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

22. Celní unie

21 zahájených řízení (procesní otázky, sazební a tarifní zařazení zboží, antidumping atd.);

ČR se písemně nebo ústně vyjádřila v šesti věcech.

C-72/24 a C-73/24 *Keladis I a další*

Spor se týká několika problematických dovozů textilu z Turecka do Řecka v letech 2014 až 2016, u nichž celní orgány odhalily nesrovnalosti v organizaci dovozů a fakturaci zboží. Došly k závěru, že zboží bylo záměrně podhodnocené, a doměřily dotčeným dovozcům clo a další poplatky ve značné výši. Vzhledem k nespolehlivosti deklarované celní hodnoty dovezeného zboží určily celní orgány celní hodnotu s využitím tzv. „spravedlivých cen“, které vychází ze statistické databáze Eurostatu a systémů OLAF. Spornou se stala otázka, zda byl takový postup celních orgánů při určení celní hodnoty v souladu s unijním právem. Dne 29. ledna 2025 se konalo ústní jednání, na němž byl hájen postoj, že „spravedlivé ceny“ jsou výhradně nástrojem analýzy rizik, který má celním orgánům pomoci odhalit potenciálně podhodnocené dovozy, a nikoli nástrojem ke stanovení celní hodnoty těchto dovozů.

C-86/24 *CS STEEL*

Pro účely stanovení případného antidumpingového cla je třeba objasnit původ bezešvých trubek z nerezavějící oceli s kruhovým průřezem tarifní položky 7304 41. Dodavatel společnosti CS STEEL dovezl z Číny do Indie za tepla dokončené trubky položky 7304 11, které splňovaly normu ASTM A312. V Indii byly tyto trubky následně opracovány úběrem za studena. Konkrétně se jednalo o válcování, moření, pasivaci, žíhání v peci, rovnání a řezání. Došlo tak mj. ke změně rozměrů trubek. Takto zpracované trubky byly následně dovezeny do EU. Navzdory původně deklarovanému indickému původu uvedeného zboží dospěly celní orgány k závěru o původu čínském. V souladu s pravidlem stanoveným v příloze 22-01 nařízení Komise v přenesené pravomoci 2015/2446, kterým se doplňuje celní kodex Unie, měly totiž za to, že ke změně země původu zboží mohlo dojít pouze při změně jeho sazebního zařazení. Rozhodovaly nicméně před vynesemím rozsudku ve věci C-210/22 *Stappert*. Předkládající soud se táže na přenositelnost v něm uvedených závěrů na tuto věc, resp. na platnost zmíněného pravidla. Na ústním jednání, které se uskutečnilo dne 27. března 2025, byl nadále zastáván názor, že pravidlo stanovené v příloze 22-01 nařízení 2015/2446 je platné.

C-844/24 ECDC Logistics a další

Společnost Soda Trading (ECDC Logistics) dováží textilní výrobky a obuv z Číny, jejichž celní hodnota je podle OLAF podhodnocená. Celní správa tedy provedla následnou kontrolu 276 celních prohlášení podaných celním zástupcem společnosti Soda Trading a došla k závěru, že deklarovaná celní hodnota je u všech prohlášení o 50 % nižší než průměrná hodnota podobného dováženého zboží uvedeného v databázi Access2Markets. Dokumenty předložené dotčenou společností neumožňovaly celní správě určit celní hodnotu dovezeného zboží na základě deklarované hodnoty, a proto použila doplňkové metody podle čl. 74 celního kodexu Unie. Spornou se v řízení stala otázka, zda je možné s ohledem na dosavadní judikaturu Soudního dvora použít statistické údaje agregované na úrovni Unie v databázi jako je Access2Markets, z nichž je možné získat průměrnou roční hodnotu dovozů na celní území Unie uskutečněných pro konkrétní zboží pocházející z určité země a určené podle kódu celního sazebníku, k určení celní hodnoty dováženého zboží podle doplňkových metod stanovených v celním kodexu Unie. Ve spolupráci s GŘC bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že takové agregované údaje statistického původu mohou být nanejvýš nástrojem analýzy rizik sloužícím k identifikaci potenciálně podhodnocených dovozů, a nikoli nástrojem ke stanovení celní hodnoty těchto dovozů.

T-28/25 Hauptzollamt A

Společnost B GmbH & Co. KG dovezla z Číny porcelánové hrnky v dárkových baleních s korkovými podtácky a dekoracemi. Dekorační prvky, včetně potisků na hrncích, byly navrženy v Německu a poskytnuty v elektronické podobě výrobcům obtisků a podtáček na Tchaj-wanu a v Hongkongu. Německý celní úřad (Hauptzollamt A) rozhodl, že náklady na tiskové podklady a nákupní provize za výrobu dekorací mají být připočteny k celní hodnotě zboží. Společnost se proti tomuto rozhodnutí brání s tím, že tyto náklady nejsou součástí transakční hodnoty dováženého zboží podle celního kodexu Unie. Spor se soustředí na správný výpočet celní hodnoty. Ve spolupráci s GŘC bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že náklady na tiskové podklady a nákupní provize za dekorace nemají být připočteny k celní hodnotě zboží.

T-224/25 VÁM4ALL

Nepřímý celní zástupce dovozce požádal o propuštění různého zboží dovezeného z Číny do volného oběhu. Celní orgán příslušný celní režim povolil a v následujícím roce zahájil kontrolu po propuštění zboží. Kvůli pochybnostem o deklarované celní hodnotě žádal celní orgán po navrhovatelce i dovozci předložení důkazů

prokazujících deklarovanou celní hodnotu. Tyto doklady mu ovšem poskytnuty nebyly a zároveň již nebylo možné odebrat vzorky zboží, protože to bylo propuštěno do volného oběhu a prodáno. Celní orgán se proto rozhodl určit celní hodnotu s využitím náhradní metody podle čl. 74 odst. 3 celního kodexu Unie. Ve věci v původním řízení je sporné, zda postupoval celní orgán v souladu s unijním právem. Ve spolupráci s GŘC bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že nepřímý celní zástupce musí mít kromě dokladů nezbytných k celnímu odbavení k dispozici i další doklady vztahující se k dovezenému zboží a předložit je celnímu orgánu při kontrole, pokud jsou vyžádány. Zároveň v případě volně loženého zboží celní orgány mohou založit odůvodněné pochybnosti, které je vedou k nesouhlasu s převodními hodnotami, na skutečnosti, že nepřímý celní zástupce neprokázal prostřednictvím důvěryhodných dokladů, že byla skutečně zaplacená prodejní cena, přestože byl k tomu vyzván. Pokud nepřímý zástupce neposkytne informace o základních vlastnostech zboží, celní orgán může vyloučit použití doplňkových metod určení celní hodnoty podle čl. 74 celního kodexu Unie, protože bez těchto informací je použití doplňkových metod nemožné nebo nepřesné. Na uvedeném závěru nic nemění fakt, že celní orgán, ačkoliv tak mohl učinit, nevyužil při celním odbavení své pravomoci odebrat vzorky zboží.

T-296/25 *Lidíkar*

Spor se týká určení celní hodnoty zboží, konkrétně osobního vozu po nehodě. V celním prohlášení byla jako metoda určení celní hodnoty uvedena metoda na základě převodní hodnoty dováženého zboží podle čl. 70 celního kodexu Unie. V rámci dodatečné kontroly zboží deklarovaného v celním prohlášení poskytla kanadská celní správa bulharské celní správě soubor, který obsahoval doplňující údaje o osobním vozidle včetně ceny uvedené při vývozu z Kanady. Cena sdělená kanadskou daňovou správou byla zhruba pětinásobná oproti ceně uvedené v celním prohlášení v Bulharsku. Ve spolupráci s GŘC bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že podle čl. 74 odst. 3 celního kodexu Unie lze celní hodnotu zboží určit na základě hodnoty deklarované při vývozu dotčeného zboží ze třetí země.

23. Justice

55 zahájených řízení (soudní příslušnost v občanských a obchodních věcech, rozhodné právo pro smluvní a mimosmluvní závazkové vztahy, nástroje spolupráce, pravidla trestního řízení, předávání osob v rámci trestního řízení, dědické věci atd.); ČR se písemně nebo ústně vyjádřila ve třinácti věcech.

C-98/24 Koda

V původním sporu měl zůstavitel v době smrti bydliště na území České republiky a zanechal více veřejných listin – společnou závěť sepsanou s první manželkou, která již zemřela, na území Německa z roku 1999, resp. změněnou v roce 2001, prohlášení o vydědění z roku 2015 sepsané na území České republiky a závěť sepsanou na území České republiky z roku 2017, která jako jediná z uvedených veřejných listin obsahovala volbu rozhodného práva pro dědění ve smyslu čl. 22 odst. 1 nařízení č. 650/2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení, a to volbu českého práva. Spornými se stalo několik otázek pro určení rozhodného práva. Na ústním jednání Česká republika především obhajovala přípustnost položených předběžných otázek ve smyslu čl. 267 SFEU, neboť je nepoložil soud, ale notář jakožto soudní komisař.

C-239/24 Aurnois

Podstatou sporu byla otázka, zda čl. 2 odst. 1 písm. a) bod i) směrnice 2012/29, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu, s přihlédnutím k mezinárodním úmluvám zahrnuje pod pojem „oběť“ i rodinné příslušníky osoby, která se stala obětí závažného porušení humanitárního práva, kteří v důsledku zmizení a mučení blízké osoby utrpěli duševní nebo citovou újmu. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že pojem „oběť“ nezahrnuje takové rodinné příslušníky.

C-580/24 Tsachkov

Rakouské státní zastupitelství se obrátilo na bulharský soud s evropským zatýkacím rozkazem, v němž žádalo o předání bulharského státního příslušníka pro účely trestního stíhání v Rakousku. V řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu vyvstala otázka, zda rámcové rozhodnutí 2002/584 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví povinné vzetí do vazby, když bylo rozhodnuto o předání dotčené osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu. Česká republika se dne 2. října 2025 zúčastnila ústního jednání, na kterém zastávala názor, že unijní právo takové vnitrostátní právní úpravě nebrání.

C-683/24 Spielerschutz Sigma

V původním sporu je žalobkyně společnost, která financuje právní spory rakouských a německých spotřebitelů a vymáhá vrácení herních ztrát od maltských

provozovatelů on-line hazardních her, kteří nelegálně bez rakouské a částečně i německé licence nabízejí hazardní hry v Rakousku a Německu. V roce 2023 schválil maltský zákonodárce zákon, který stanoví, že by v zásadě mělo být odepřeno uznání a výkon všech zahraničních rozsudků vydaných proti provozovatelům on-line hazardních her z důvodu veřejného pořádku. Návrhy na uznání rakouských a německých rozhodnutí v řízeních financovaných žalobkyní a jejich výkon, které spočívají na nařízení č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, jsou na základě těchto ustanovení odmítány. Ve spolupráci s MF a MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že nařízení č. 1215/2012 brání vnitrostátním právním předpisům, které na základě zásady veřejného pořádku, tak jak ji vymezil maltský zákonodárce, vylučují uznání a výkon rozhodnutí soudů jiných členských států.

C-768/24 *Hortis*

V původním sporu byl pan JA, který má bydliště ve Francii, zaměstnán u společnosti Hortis založenou podle švýcarského práva, jejíž sídlo se nachází v blízkosti Ženevy a která se zabývá poskytováním služeb informačních technologií podnikům. Pracovní smlouva se řídila švýcarským právem. Panu JA byla dána výpověď podle formálních náležitostí ukončení pracovního poměru stanovených švýcarským právem. Pan JA podal návrh k pracovnímu soudu v Paříži a zpochybnil postup a opodstatněnost této výpovědi. Francouzský pracovní soud se prohlásil za místně příslušný a zamítl návrhy účastníků řízení. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 6 Římské úmluvy o právu rozhodném pro smluvní a závazkové vztahy má být vykládán tak, že když si strany zvolily právo rozhodné pro pracovní smlouvu, a zároveň kogentní normy práva, které by bylo jinak rozhodné na základě hraničních určovatелů v čl. 6 odst. 2 písm. a) a b) Římské úmluvy, poskytují zaměstnanci vyšší ochranu, má vnitrostátní soud povinnost přezkoumávat existenci užších vazeb pracovní smlouvy se zemí, jejíž právo si strany zvolily. V případě existence užšího spojení pracovní smlouvy se zemí, jejíž právo si strany zvolily jako rozhodné právo pro pracovní smlouvu, má vnitrostátní soud povinnost upustit od aplikace kogentních norem práva, které by bylo jinak rozhodné na základě hraničních určovatелů čl. 6 odst. 2 písm. a) a b) Římské úmluvy.

C-799/24 *Babcock Montajes*

V původním sporu uzavřela společnost založená podle španělského práva se sídlem ve Španělsku se společností založenou podle německého práva se sídlem v Německu v roce 2017 smlouvu, v níž se zavázala za odměnu instalovat v zařízení

na zpracování odpadu dva spalovací kotle. Podle dohody byl místem pro řešení případných soudních sporů zvolen Kolín n. Rýnem. Španělská společnost podala proti německé společnosti žalobu u soudu v Madridu. Ten vyslovil svou místní nepřislušnost a postoupil věc soudu prvního stupně v San Sebastiánu, který je dle jeho názoru příslušný jako soud místa plnění dle čl. 7 nařízení č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Soud v San Sebastiánu vydal usnesení o vlastní příslušnosti, jež v reakci na opravný prostředek žalobkyně později potvrdil. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že mezitímní rozhodnutí soudu příslušného dle čl. 7 nařízení č. 1215/2012, který však není příslušný dle dohody o volbě příslušného soudu ve smyslu čl. 25 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, je rozhodnutím ve smyslu čl. 36 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 a musí být soudem určeným dohodou uznáno. Uznání rozhodnutí nezávisí ani na tom, zda lze takové rozhodnutí změnit na základě opravného prostředku.

C-873/24 *Marwanak*

V původním sporu požádali dědicové za účelem vypořádání dědictví německý soud, aby bylo do dědictvého osvědčení zahrnuto označení nemovitosti nacházející se v České republice. Jako odůvodnění uvedli, že zápis přechodu vlastnického práva v důsledku dědění do katastru nemovitostí jen na základě evropského dědictvého osvědčení je podle českého katastrálního zákona možný pouze v případě, že je nemovitost, která je předmětem zápisu, výslovně uvedena v evropském dědictvé osvědčení. Německé soudy jejich žádost o zahrnutí české nemovitosti do dědictvého osvědčení zamítly. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 68 písm. l) nařízení č. 650/2012 o dědictví musí být vykládán v tom smyslu, že evropské dědictvé osvědčení musí obsahovat informace ohledně nemovitosti nacházející se na území jiného členského státu, pokud dědic o zahrnutí těchto informací do evropského dědictvého osvědčení požádal a evropské dědictvé osvědčení předkládané na podporu provedení zápisu musí tyto informace dle vnitrostátního práva tohoto členského státu obsahovat. Není přitom relevantní, že právo rozhodné pro dědění vychází z principu univerzálního právního nástupnictví, ani že dle vnitrostátního práva členského státu, kde se nachází nemovitost, je možné požadované informace včlenit do dalšího dokumentu, který obsahuje prohlášení dědice, a který je předložen vedle evropského dědictvého osvědčení.

C-219/25 PPU *Kamekris*

V původním sporu byl KN (občan Řecka a Gruzie) odsouzen gruzínským trestním soudem k trestu odnětí svobody na doživotí. Gruzie požádala INTERPOL o zatčení a vydání KN do Gruzie. KN byl nejprve zatčen v Belgii, kterou Gruzie požádala o vydání. Belgický soud však nakonec KN odmítl vydat z obav o porušení základního práva nebýt vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání a práva na spravedlivý proces zakotvených v Listině základních práv a svobod Evropské unie. Následně byl KN zatčen ve Francii, kterou Gruzie také požádala o vydání. V rámci tohoto řízení vyvstala otázka, zda by soud členského státu s ohledem na čl. 67 odst. 3 a čl. 82 odst. 1 SFEU ve spojení s čl. 19 a čl. 47 Listiny měl odmítnout vydání občana EU do třetího státu, pokud totéž už v minulosti odmítl soud jiného členského státu. Na ústním jednání, které se konalo dne 8. května 2025, Česká republika zastávala názor, že členský stát není povinen odmítnout vykonání žádosti o vydání občana EU do třetího státu, pokud jiný členský stát již dříve odmítl vykonat tutéž žádost o vydání z důvodu, že by vydání dotčené osoby pravděpodobně vedlo k porušení základních práv.

C-230/25 *Mihaylov*

V původním sporu je u bulharského předkládajícího soudu vedeno řízení o kasačním opravném prostředku, který podal obžalovaný proti rozsudku Městského soudu v Sofii, jímž byl shledán vinným za dva trestné činy. Před zahájením původního řízení byla obžaloba proti dotyčnému projednávána ve dvou řízeních u soudu prvního stupně, dvou řízeních u odvolacího soudu a v jednom řízení o kasačním opravném prostředku. Z těchto řízení vyplývají různé procesní otázky týkající se práva na obhajobu, vzdání se obhajoby, náhrady škody, občanskoprávního a trestněprávního řízení. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU a čl. 47 odst. 2 Listiny nebrání tomu, aby v trestní věci rozhodoval soud, proti němuž obžalovaný podal žalobu v občanskoprávním řízení na náhradu škody. Čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2016/343, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem, nebrání tomu, aby bylo řízení před soudem vedeno v nepřítomnosti podezřelé nebo obviněné osoby, když tato osoba sice prohlásí, že se tohoto řízení chce osobně účastnit, ale poté se nedostaví a je na útěku. Dále čl. 4 směrnice 2016/1919 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu nebrání tomu, aby byla úhrada za poskytnutou pomoc obhájce požadována po osobě, u níž byla podle vnitrostátního práva dána nutná pomoc obhájce, ale která má dostatečné finanční prostředky. Kromě toho byl

také zastáván názor, že čl. 7 směrnice 2016/1919 umožňuje odmítnout návrh obviněného nebo obžalovaného na změnu obhájce, který mu byl přidělen, pokud jsou hlavním motivem návrhu na výměnu právního zástupce průtahy řízení.

C-293/25 *Moguchev*

Žádost o předběžné otázce se týká určení, jak má soud prvního stupně postupovat při přezkumu a rozhodování v trestní věci v případě, že byl odmítnut výkon EZR a byl převzat závazek provést výkon trestu v souladu s čl. 4 bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 o evropském zatýkacím rozkazu, a stát vydávající EZR vydal a postoupil osvědčení podle čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 o vzájemném uznávání rozsudků – zda má postupovat jako v řízení o EZR a o předávání odsouzených osob, nebo podle zákona, který provádí rámcové rozhodnutí 2008/909. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že čl. 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 brání vnitrostátnímu soudu použít pro uznání rozsudku vydávajícího státu a vyslovení souhlasu s jeho výkonem jiný postup, než který je vnitrostátním právem stanoven k provedení tohoto rámcového rozhodnutí, pokud byl odmítnut výkon evropského zatýkacího rozkazu a byl převzat závazek provést výkon trestu v souladu s čl. 4 bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 a stát vydávající evropský zatýkací rozkaz vydal a postoupil osvědčení podle čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909.

C-298/25 *Ofsets*

Položenou otázkou se předkládající soud táže, zda podle čl. 1 odst. 1 Římské úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy a nařízení č. 864/2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) žaloba na náhradu škody z důvodu náhlého přerušení obchodních vztahu vycházející ze zákonné povinnosti zdržet se určitého typu jednání spadá do oblasti deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že taková žaloba spadá do oblasti smluvní odpovědnosti upravené Římskou úmluvou.

C-300/25 *Duftošek*

Žádost o předběžné otázce se týká určení, zda řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovité věci, kterou nabyli manželé za trvajících manželství do podílového spoluvlastnictví v důsledku smluvního ujednání o majetkovém režimu oddělených jmění, spadá do působnosti nařízení 2016/1103 provádějícího posílenou spolupráci v oblasti příslušnosti, rozhodného práva

a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech majetkových poměru v manželství. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že takové řízení spadá do působnosti nařízení č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

C-407/25 *Tersten*

V původním sporu žalované osoby spáchaly trestné činy nebo se na nich jinak podílely tím, že dovážely z Číny do EU zboží a deklarovaly ho s uvedením příliš nízké celní hodnoty, vystavovaly falešné faktury s cílem oklamat celní orgány nebo opatřovaly zboží ochrannou známkou nebo jiným označením, které by mohlo vyvolat dojem, že zboží má původ v EU. Sporné je, zda jsou návrhy, které byly předloženy v trestněprávním i občanskoprávním ohledu, přípustné. Dle navrhovatelů totiž Belgie neprokázala, že o dotčených trestných činech vyrozuměla Úřad evropského veřejného žalobce, a že se ani nepodařilo zjistit, že Úřad evropského veřejného žalobce v souladu s čl. 24 nařízení č. 2017/1939, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, oznámil, že neexistují důvody pro neuplatnění jeho evokačního práva. Ve spolupráci s MSp bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že nařízení č. 2017/1939 musí být vykládáno tak, že nevylučuje další výkon pravomoci orgánů členského státu v případě neprovedení notifikace podle čl. 24 tohoto nařízení a nedotýká se platnosti jejich úkonů.

24. Institucionální otázky

2 zahájená řízení (výsady a imunity členů unijních orgánů);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

25. Principiální a průřezové otázky

19 zahájených řízení (právní stát, základní práva, povaha unijního práva, přístup k informacím atd.);

ČR se písemně vyjádřila ve dvou věcech.

C-575/24 *Vodovody a kanalizace Přerov*

Žalobkyně obdržela žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., přičemž informace neposkytla s tím, že není povinným subjektem podle tohoto zákona. Žadatel podal stížnost u ÚOOÚ, který stížnosti vyhověl a žalobkyni přikázal, aby žádost dle zákona řádně vyřídila. Spornou se stala otázka, zda je

žalobkyně veřejným podnikem ve smyslu § 2a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., resp. čl. 2 bodu 3 směrnice 2019/1024 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru. Žalobkyně je akciovou společností, v níž téměř všechny podíly drží subjekty veřejného sektoru (města a obce), avšak žádný z těchto subjektů nedisponuje většinový podíl. Vznikla pochybnost, zda dominantní vliv na základě vlastnických práv k žalobkyni může ve smyslu čl. 2 bodu 3 směrnice 2019/1024 vykonávat i více subjektů veřejného sektoru dohromady, anebo zda pro výkon dominantního vlivu musí nezbytně jeden subjekt veřejného sektoru držet většinový podíl. Ve spolupráci s DIA a ÚOOÚ bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že veřejným podnikem je též podnik, ve kterém více subjektů veřejného sektoru vykonává dominantní vliv dohromady.

C-501/25 *Junta de Andalucía*

V původním sporu byli různí členové vlády a správy Autonomního společenství Andalusií odsouzeni za zneužití úřední moci a zpronevěru veřejných prostředků. Odsouzení podali proti rozsudku Nejvyššího soudu stížnosti k Ústavnímu soudu, který spornými nálezy částečně vyhověl ústavním stížnostem podaným některými odsouzenými v této trestní věci a za účelem obnovení základního práva na trestní zákonnost, které považuje za porušené, konstatoval částečnou neplatnost rozsudku provinčního soudu v Seville a rozsudku Nejvyššího soudu. Ústavní soud tak nařídil, aby bylo řízení vráceno do stavu před vynesením rozsudku, aby provinční soud v Seville mohl vydat nové rozhodnutí, které bude respektovat porušené základní právo. V této souvislosti provinční soud v Seville vyjádřil pochybnosti o slučitelnosti sporných nálezů Ústavního soudu s unijním právem. Položenými otázkami se předkládající soud v podstatě táže, zda unijní právo brání tomu, aby Ústavní soud v rámci kontroly ústavních záruk zasahoval do oblasti vyhrazené soudní moci v případě jako v dotčené věci, v níž jde o posouzení povahy rozhodnutí přijatých v rámci postupu vypracování návrhu zákona o rozpočtu. Ve spolupráci s MSp a MF bylo Soudnímu dvoru odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že položené předběžné otázky jsou nepřijatelné.

Zajímavé rozsudky vynesené v řízení o předběžné otázce v roce 2025

Následuje přehled z pohledu VLZ nejzajímavějších rozsudků vydaných v průběhu roku 2025 v řízení o předběžné otázce. Primárně byly v rámci jednotlivých tematických okruhů vybrány rozsudky, v nichž se ČR vyjadřovala, nebo rozsudky, o kterých bylo informováno na zasedáních výboru VLZ.⁵ Účelem tohoto přehledu není poskytnutí vyčerpávajících informací o každém z uvedených rozsudků, cílem je spíše na rozsudky a jejich závěry stručně upozornit. Plná znění všech rozsudků jsou dostupná na webových stránkách Soudního dvora (<http://curia.europa.eu>).

1. Zemědělství

15 rozsudků (zemědělské fondy, potraviny a zemědělské produkty, označování a bezpečnost potravin, zemědělské produkty atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-42/24 Emporiki Serron - Emporias kai Diathesis Agrotikon Proionton (rozsudek šestého senátu ze dne 6. února 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Vnitrostátní soud rozhodl o neplatnosti rozhodnutí o vrácení podpory z rozpočtu EU v rámci společné zemědělské politiky (EZOF), protože bylo přijato po uplynutí čtyřleté promlčecí lhůty. V následném odvolacím řízení vznikla otázka slučitelnosti vnitrostátní úpravy promlčecích lhůt pro vrácení neoprávněně vyplacené podpory z rozpočtu EU, resp. počátku jejich běhu, s čl. 3 odst. 1 a 3 nařízení č. 2988/95 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství. Soudní dvůr rozhodl, že dotčená ustanovení nařízení č. 2988/95 ve světle zásady právní jistoty nebrání stanovení delší promlčecí lhůty, než je lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, je-li dodržena zásada proporcionality. Stanovení počátku běhu promlčecí lhůty na okamžik, kdy vnitrostátní orgány zjistily nesrovnalost ve smyslu nařízení č. 2988/95, je však v rozporu s cílem sledovaným zavedením mechanismu promlčení podle tohoto nařízení. Taková úprava totiž vnitrostátním orgánům umožňuje jednat bez časového omezení ve vztahu k datu, kdy k nesrovnalosti došlo, nebo datu, ke kterému skončila, což by v praxi mohlo znamenat riziko nemožnosti promlčení. Dále Soudní dvůr rozhodl, že pokud členský stát využil možnost danou čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 a stanovil delší promlčecí lhůtu, než je čtyřletá promlčecí lhůta podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení, pak musí být absolutní promlčecí lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 čtvrtém pododstavci nařízení vypočtena na základě této delší promlčecí lhůty.

⁵ V rámci jednotlivých oblastí jsou rozsudky řazeny podle data jejich vynesení.

C-657/23 *Ministerstvo zemědělství* (rozsudek sedmého senátu ze dne 10. dubna 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Podstatou otázky položené Nejvyšším správním soudem je, zda uplynutím lhůty 18 měsíců stanovené v čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky zaniká oprávnění členského státu požadovat po příjemci vrácení neoprávněných plateb. Soudní dvůr rozhodl, že uplynutí této lhůty nebrání tomu, aby členský stát zahájil vymáhání neoprávněně vyplacených částek u příjemce dotace. Dotčené ustanovení nařízení č. 1306/2013, které upravuje zpětné získávání částek neoprávněně vyplacených z důvodu nesrovnalosti od dotyčného příjemce, se totiž týká finančního vztahu mezi EU a členským státem. Nepoužije se tedy na vztah mezi členským státem a příjemcem dotace.

C-386/23 *Novel Nutriology* (rozsudek pátého senátu ze dne 30. dubna 2025, GA Rantos)

Spor se týkal toho, zda doplňky stravy složené z botanických látek mohou být při uvádění na trh označeny zdravotními tvrzeními týkajícími se psychologických nebo behaviorálních funkcí. Soudní dvůr shledal, že čl. 10 odst. 1 a 3 nařízení č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin brání tomu, aby provozovatel potravinářského podniku taková tvrzení používal, dokud Komise nedokončí posouzení takových tvrzení za účelem jejich zahrnutí do seznamů schválených zdravotních tvrzení, ledaže je takové použití schváleno na základě přechodných opatření stanovených tímto nařízením, přičemž takový výklad není zpochybněn zásadou svobody podnikání zakotvenou v čl. 16 Listiny, neboť sporný požadavek nezabývá provozovatele jakékoli možnosti uvádět takové potraviny na trh, ale pouze zakazuje určitý způsob jejich propagace. Současně Soudní dvůr zdůraznil, že cíl ochrany zdraví má nesporně vyšší význam ve srovnání s hospodářskými zájmy.

C-315/24 *Nestlé Sverige* (rozsudek osmého senátu ze dne 9. října 2025, GA Norkus)

Jednalo se o výklad čl. 5 odst. 2 písm. g) a čl. 6 odst. 2 nařízení 2016/128, kterým se doplňuje nařízení č. 609/2013, pokud jde o zvláštní požadavky týkající se složení a informací, které se vztahují na potraviny pro zvláštní lékařské účely. Soudní dvůr dospěl k závěru, že informace o energetické hodnotě potraviny pro zvláštní lékařské účely a o množství jednotlivých živin na přední straně obalu vyjádřené v přepočtu na jednu porci nebo jednotku spotřeby, když povinné výživové údaje na zadní straně obalu obsahují tytéž informace v přepočtu na 100 g nebo 100 ml, představují nikoliv „popis vlastností nebo znaků“ výrobku ve smyslu čl. 5 odst. 2 písm. g) nařízení

2016/128, nýbrž opakování informací obsažených v těchto povinných výživových údajích, které čl. 6 odst. 2 uvedeného nařízení zakazuje.

C-563/24 PB Vi Goods (rozsudek sedmého senátu ze dne 13. listopadu 2025, GA Szpunar)

Jádrem sporu bylo, zda lze nealkoholický nápoj s příchutí ginu uvádět na trh s označením nealkoholický gin, ačkoli tento nápoj neobsahuje alkohol, a tudíž nesplňuje požadavky pro kategorii lihovin odpovídajících zákonnému názvu „gin“ stanovené v bodě 20 písm. a) a b) přílohy I nařízení 2019/787 o definici, popisu, obchodní úpravě a označování lihovin. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 10 odst. 7 nařízení 2019/787 takové označení zakazuje. Neshledal přitom, že by byl čl. 10 odst. 7 uvedeného nařízení v rozporu se svobodou podnikání zakotvenou v čl. 16 Listiny.

2. Životní prostředí

14 rozsudků (odpady, posuzování vlivů na životní prostředí, klima, ochrana přírody a krajiny, přírodní stanoviště, ochrana vod atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-188/23 Conti 11. Container Schifffahrt II (rozsudek velkého senátu ze dne 21. ledna 2025, GA Čapeta)

Na motorové kontejnerové lodi MSC Flaminia, vlastněné společností Conti, došlo v roce 2012 k havárii na volném moři. Požár mj. nebezpečných látek se podařilo uhasit a loď byla odvedena do německých vod. Místní úřady následně vlastníkově lodi oznámily, že hasební vodu nacházející se na její palubě, jakož i kaly a ocelový šrot je třeba kvalifikovat jako odpad, a pro plánovanou přepravu plavidla do Rumunska je tedy vyžadován postup oznámení podle nařízení č. 1013/2006 o přepravě odpadů. Spornou se v této věci stala otázka povinnosti předchozího oznámení v případě, kdy část odpadu vzniklého havárií byla vyložena v bezpečném přístavu a část odpadu byla ponechána na palubě za účelem jeho převozu. Soudní dvůr došel k závěru, že vyloučení z rozsahu působnosti podle čl. 1 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1013/2006, které se vztahuje na odpad vzniklý na palubě lodi v důsledku její havárie, dokud není vyložen za účelem jeho využití nebo odstranění, neplatí pro odpad, který na palubě této lodi zůstal, aby byl společně s touto lodí přepraven za účelem jeho využití nebo odstranění poté, co již byla část odpadu vyložena v bezpečném přístavu. Jakmile totiž loď zakotví v bezpečném přístavu, aby tam vyložila část odpadu, má se za to, že osoba odpovědná za loď má již k dispozici informace nezbytné pro správné uplatnění pravidel týkajících se oznámení, které

po ní v zásadě nebylo možné vyžadovat bezprostředně po mimořádné události v podobě havárie.

C-236/24 *Provincie Oost-Vlaanderen a Sogent* (rozsudek prvního senátu ze dne 8. května 2025, GA Rantos)

Městský podnik založený městem Gent předložil radě tohoto města žádost o udělení enviromentálního povolení na přestavbu prádelny. K této žádosti byl připojen záznam o ověření nutnosti provést posouzení vlivů na životní prostředí. Místní orgán pro životní prostředí potvrdil, že v rámci daného záměru nelze očekávat žádné významné vlivy na životní prostředí, a rada města Gent následně vydala environmentální povolení. Vyvstala otázka, zda může obecní orgán, který je zároveň oznamovatelem záměru, sám rozhodovat o tom, zda je nutné provést posouzení vlivů podle směrnice 2011/92 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí. Soudní dvůr shledal, že čl. 9a směrnice 2011/92 musí být vykládán tak, že pokud je orgán příslušný k určení, zda záměr podléhá posouzení jeho vlivů na životní prostředí, současně oznamovatelem tohoto záměru, musí být v rámci jeho struktury zajištěno náležité oddělení funkcí, které by mohly vést ke střetu zájmů. Toto oddělení musí být dostatečné k zajištění skutečné autonomie těchto funkcí, včetně vlastních administrativních a personálních prostředků, aby bylo zaručeno objektivní rozhodování. Tento princip platí jak pro samotné posouzení vlivů, tak pro předběžné ověření, zda je takové posouzení nezbytné.

C-629/23 *Eesti Suurkiskjad* (rozsudek pátého senátu ze dne 12. června 2025, GA Kokott)

Předmětem sporu se stalo rozhodnutí úřadu pro ochranu životního prostředí o kvótách pro lov vlka na území Estonska na loveckou sezónu 2020/2021. Předkládající soud se mj. tázal, na základě jakých kritérií je nutné hodnotit stav populace živočichů chráněných v souladu se směrnicí 92/43 o stanovištích. Podle Soudního dvora skutečnost, že regionální populace vlka je dle Červeného seznamu IUCN klasifikována jako „zranitelná“, sama o sobě neznamená, že její stav ochrany nemůže být považován za příznivý. Tento stav je nutné hodnotit podle kritérií uvedených ve směrnici. Stav ochrany se musí posuzovat primárně na národní nebo lokální úrovni. Nicméně je možné při hodnocení zohlednit výměnu jedinců mezi přeshraničními populacemi (např. v rámci baltské nebo eurasijské populace vlka), pokud tyto výměny mají prokazatelný vliv na životaschopnost populace v daném státě. V souvislosti s tím vyjádřil, že pro účely tohoto zohlednění je třeba vzít v úvahu i faktory jako budoucí překážky migrace (např. plánované ploty na hranicích), míru právní ochrany druhu v sousedních státech a existenci reálné

přeshraniční spolupráce. Soudní dvůr rovněž objasnil, že ekonomické, sociální a kulturní faktory a regionální či místní zvláštnosti mohou být při hodnocení vlivu na stav ochrany vzaty v potaz jen tehdy, pokud představují vlivy, které mohou působit na daný druh a ovlivnit v dlouhodobém horizontu rozšíření a význam jeho populace. Nemohou však ospravedlnit vyhodnocení stavu jako příznivého, pokud nejsou splněny kumulativní podmínky dle čl. 1 písm. i) směrnice.

C-254/23 *INTERZERO a další* (rozsudek velkého senátu ze dne 10. července 2025, GA Collins)

Slovinský zákon o ochraně životního prostředí stanovil, že kolektivní plnění povinností rozšířené odpovědnosti musí zajišťovat jediná právnická osoba, se kterou jsou výrobci povinni uzavřít smlouvu. Tato právnická osoba musí vykonávat činnost neziskově a nesmí být propojena s osobami, které provádějí sběr nebo zpracování odpadu z těchto výrobků, a to ani kapitálově, ani prostřednictvím členství ve statutárních orgánech, a platí také zákaz určitých rodinných vazeb. Zákon rovněž stanovil zánik autorizací a smluv, které umožňovaly hospodářským subjektům podle předchozí právní úpravy kolektivně plnit povinnosti výrobců, a to bez zřízení konkrétního přechodného období nebo systému kompenzací. Společnosti INTERZERO a další tuto úpravu napadly s tím, že zákonodárce přeměnil tržně orientovanou hospodářskou činnost na netržní činnost, čímž způsobil nepřiměřené omezení trhu, svobody usazování a volného pohybu služeb. Slovinský Ústavní soud následně položil Soudnímu dvoru řadu předběžných otázek týkajících se výkladu čl. 49, 56 a 106 SFEU, směrnice 2006/123 o službách na vnitřním trhu, směrnice 2008/98 o odpadech, čl. 16 a 17 Listiny, jakož i zásad právní jistoty a legitimního očekávání. Soudní dvůr konstatoval, že taková právní úprava není v rozporu s unijním právem, pokud tato opatření splňují požadavek proporcionality, sledují cíle ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, jsou spojena s přísným dohledem veřejné moci, jsou doprovázena dostatečnými procedurálními zárukami, které zabrání nadměrnému zatížení dotčených hospodářských subjektů, včetně přechodného období nebo kompenzace, a zároveň musí být takový subjekt považován za podnik pověřený poskytováním služby obecného hospodářského zájmu ve smyslu čl. 106 odst. 2 SFEU, pokud je skutečně pověřen plněním povinností veřejné služby vymezených vnitrostátním právem.

C-784/23 *Voore Mets a Lemeks Põlva* (rozsudek pátého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Kokott)

Jednalo se o spor týkající se zákazů kácení lesa v období hnízdění ptáků podle směrnice 2009/147 o ochraně volně žijících ptáků. Estonský Úřad pro životní

prostředí pozastavil těžbu dřeva, protože byl prokázán výskyt několika druhů ptáků v dotčených lesích. Předkládající soud položil Soudnímu dvoru otázky ohledně zakázaných činností uvedených ve směrnici 2009/147. Soudní dvůr rozhodl, že zákaz vyrušování dle čl. 5 písm. d) směrnice 2009/147 se uplatní jen tehdy, pokud je vyrušování významné pro zachování populací ptáků na uspokojivé úrovni nebo jejího přivedení na uspokojivou úroveň, zatímco zákazy usmrcování a ničení hnízd dle písm. a) a b) stejného ustanovení na takovou podmínku navázány nejsou. Dále uvedl, že pokud vědecké údaje a pozorování ukazují, že v lese určeném k holé nebo clonné seči hnízdí zhruba deset ptačích párů na hektar, pak kácení v době hnízdění a vyvádění mláďat vždy spadá pod zákazy usmrcování a ničení hnízd dle čl. 5 písm. a) a b) směrnice 2009/147, a navíc pod zákaz písm. d), pokud vyrušování ohrožuje zachování populací ptáků na uspokojivé úrovni nebo jejího přivedení na uspokojivou úroveň – a to i tehdy, není-li prokázána přítomnost druhů, které jsou z hlediska ochrany v nepříznivém stavu.

C-461/24 *Asociación Petón do Lobo* (rozsudek desátého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Emiliou)

Asociace Petón do Lobo podala žalobu proti rozhodnutí, kterým bylo uděleno povolení ke stavbě větrného parku. Asociace tvrdila, že veřejnost nebyla v průběhu řízení informována o odvětvových zprávách dotčených orgánů, které byly vydány podle vnitrostátního předpisu, aby se k nim mohla vyjádřit, čímž došlo k porušení požadavku na informování veřejnosti stanoveném v čl. 6 odst. 3 a 4 směrnice 2011/92 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 6 směrnice 2011/92 neukládá povinnost členským státům zajistit veřejnosti možnost vyjádřit se k odvětvovým zprávám orgánu nebo orgánů příslušných k povolení uvedeného záměru.

3. Dopravní politika

21 rozsudků (náhrady a pomoc cestujícím v letecké dopravě při zrušení či zpoždění letu, silniční doprava atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-544/23 *BAJI Trans* (rozsudek velkého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Richard de la Tour)

T. T. byl sankcionován slovenskými orgány za řízení vozidla bez platné periodické kontroly tachografu. Po podání kasační stížnosti byla unijní právní úprava změněna a nově jsou vozidla používaná pro dodávky betonu vyňata z povinnosti být

vybavena tachografem. Soudní dvůr rozhodl, že orgány členských států při ukládání sankce a následném posuzování výjimky uplatňují unijní právo ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny. Zásada *lex posterior mitius* podle čl. 49 odst. 1 Listiny se může vztahovat na správní sankci trestní povahy, která byla uložena podle právní úpravy, jež byla následně změněna způsobem příznivějším pro sankcionovanou osobu, za předpokladu, že tato změna odráží změnu postoje k trestněprávní kvalifikaci daného skutku nebo k trestu, který má být uložen. Kasační soud je povinen tuto příznivější právní úpravu uplatnit i tehdy, pokud nabyla účinnosti až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí, bez ohledu na jeho pravomocnost podle vnitrostátního práva.

C-666/23 Volkswagen (rozsudek pátého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Rantos)

Společnost Volkswagen vybavila některá svá vozidla odpojovacími zařízeními, jejichž přítomnost mohla vést k překročení emisních limitů. Unijní právo použití takového zařízení až na výjimky zakazuje. Žalobci, dotčení kupující, se domáhali náhrady škody a na základě toho německý soud položil Soudnímu dvoru předběžné otázky týkající se odpovědnosti výrobce. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 18 odst. 1, čl. 26 odst. 1 a čl. 46 směrnice 2007/46, kterou se stanoví rámec pro schvalování motorových vozidel ve spojení s čl. 5 odst. 2 nařízení č. 715/2007 o schvalování typu motorových vozidel z hlediska emisí z lehkých osobních vozidel a z užitkových vozidel brání tomu, aby se výrobce mohl zprostit odpovědnosti tvrzením, že jednal v nevyhnutelném omylu, protože příslušný orgán schválil takový typ vozidla, které je tímto odpojovacím zařízením vybaveno, nebo by jeho právní názor o přípustnosti takového zařízení při konzultacích hypoteticky potvrdil. Zároveň stanovil, že kupující má nárok na náhradu škody i tehdy, pokud bylo zakázané zařízení nainstalováno při aktualizaci softwaru po schválení typu vozidla příslušnými orgány. Nakonec uvedl, že unijní právo nebrání tomu, aby se proti výši náhrady započel užitok z užívání vozidla, a aby tato náhrada byla omezena na částku odpovídající 15 % kupní ceny vozidla, jestliže tato náhrada škody představuje přiměřenou náhradu utrpěné škody.

4. Energetická politika

12 rozsudků (trh s energií, obnovitelné zdroje, paliva atd.);

Shrnutí zajímavého rozsudku:

C-514/23 *Tiberis Holding* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Rantos)

Společnost Tiberis Holding provozuje vodní elektrárnu a obdržela státní podporu podle italského režimu podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, schváleného Komisí. Později jí byla část podpory zpětně odebrána na základě mechanismu tzv. „záporných pobídek“, který snižuje podporu v případě, že tržní cena elektřiny převyší stanovenou pobídkovou sazbu. Společnost napadla tento mechanismus a tvrdila, že odporuje čl. 3 směrnice 2009/28 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a čl. 4 směrnice 2018/2001 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů. Italský soud předložil Soudnímu dvoru otázku, zda je taková vnitrostátní úprava slučitelná s těmito ustanoveními. Soudní dvůr rozhodl, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná. Mechanismus záporných pobídek je neoddělitelnou součástí režimu státní podpory, který byl Komisí schválen jako slučitelný s vnitřním trhem. Vnitrostátní soudy nemají pravomoc přezkoumávat slučitelnost takových opatření s právem EU, protože to spadá do výlučné pravomoci Komise podle čl. 108 odst. 3 SFEU.

5. Elektronické komunikace

7 rozsudků (povinnosti vnitrostátních regulačních orgánů, telefonní služby atd.);

Shrnutí zajímavého rozsudku:

C-612/23 *Verbraucherzentrale Berlin* (rozsudek pátého senátu ze dne 25. února 2025, GA Richard de la Tour)

Zákazníci mobilního operátora požádali o prodloužení smlouvy. Protože však ještě neuplynula doba platnosti první smlouvy, mobilní operátor jim tuto dobu připočetl k dvouletému minimálnímu smluvnímu období. V následném soudním řízení vznikl spor o výklad čl. 30 odst. 5 směrnice 2002/22 o univerzální službě. Konkrétně se jednalo o to, zda se pojem „počáteční smluvní období“ vztahuje jak na dobu trvání první smlouvy uzavřené mezi spotřebitelem a operátorem, tak na prodloužení smlouvy. Soudní dvůr poukázal na to, že hlavním cílem čl. 30 směrnice 2002/22 je usnadnit spotřebitelům informovanou změnu poskytovatele. Spotřebitel tím, že se rozhodne znovu uzavřít smlouvu se stejným poskytovatelem, projeví tomuto poskytovateli důvěru, což by ale nemělo znamenat, že bude spotřebiteli bráněno ve změně poskytovatele, bude-li mu předložena zajímavější nabídka. Úroveň ochrany spotřebitele v situaci, kdy souhlasí se změnami smlouvy, proto nemůže být nižší, než když uzavře takovou smlouvu poprvé s novým poskytovatelem. Soudní dvůr tedy rozhodl, že pojem „počáteční smluvní období“ v čl. 30 odst. 5 směrnice 2002/22 se vztahuje jak na dobu trvání první smlouvy uzavřené mezi spotřebitelem

a poskytovatelem služeb elektronických komunikací, tak na dobu trvání následné smlouvy uzavřené mezi týmiž stranami. To znamená, že tato následná smlouva nemůže stanovit smluvní období delší než 24 měsíců, a to ani v případě, že byla podepsána a plněna před uplynutím první smlouvy.

6. Ochrana osobních údajů

17 rozsudků (povinnosti dozorových úřadů, data retention, přístup k osobním údajům za účelem boje proti trestné činnosti, zpracování osobních údajů a jejich předávání třetím osobám, odepření přístupu k informacím atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-394/23 *Mousse* (rozsudek prvního senátu ze dne 9. ledna 2025, GA Szpunar)

Sporné bylo, zda povinnost vyplnit jednu ze dvou rubrik „pan“ nebo „paní“ při nákupu jízdenky on-line za účelem využití tohoto údaje v obchodní komunikaci je v souladu s GDPR. Konkrétně šlo o to, zda je dán některý z právních důvodů zpracování osobních údajů v čl. 6 odst. 1 GDPR, zda je naplněna zásada „minimalizace údajů“ dle čl. 5 odst. 1 písm. c) GDPR a splněny informační povinnosti dle čl. 13 GDPR. Předkládající soud rovněž uvažoval, zda je pro posouzení nezbytnosti zpracování třeba zohlednit možnost námitky dle čl. 21 GDPR. Soudní dvůr rozhodl, že zpracování osobních údajů o oslovení zákazníků dopravního podniku, jehož účelem je personalizace obchodní komunikace na základě jejich genderové identity, se nejvíce bude objektivně nezbytné ani podstatné pro umožnění správného splnění smlouvy dle čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) GDPR. Popsané zpracování osobních údajů nemůže být podle Soudního dvora považováno za nezbytné ani pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany ve smyslu čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce písm. f) GDPR, pokud nejsou splněny kumulativní podmínky vyplývající z judikatury Soudního dvora, a to zaprvé, sdělení sledovaného oprávněného zájmu při shromažďování údajů; zadruhé, zpracování v mezích nutných k uskutečnění tohoto oprávněného zájmu a zatřetí, neexistence potřeby upřednostnit základní práva a svobody zákazníků, zejména z důvodu rizika diskriminace na základě genderové identity. Právo subjektu údajů vznést námitku na základě čl. 21 GDPR není pro účely posuzování nezbytnosti zpracování relevantní.

C-416/23 Österreichische Datenschutzbehörde (rozsudek prvního senátu ze dne 9. ledna 2025, GA Richard de la Tour)

Subjekt údajů v období cca 20 měsíců podal 77 stížností. Rakouský dozorový úřad se proto jednou z posledních stížností odmítl zabývat, aniž by prokázal její neodůvodněnost či nařízením neaprobovaný účel (šikana správce, navýšení agendy úřadu). Sporné bylo, zda je tento postup v souladu s čl. 57 odst. 4 GDPR. Soudní dvůr nejprve rozhodl, že pojem „žádost“ v čl. 57 odst. 4 GDPR zahrnuje i stížnosti uvedené v čl. 57 odst. 1 písm. f) a v čl. 77 odst. 1 GDPR. Následně uvedl, že tyto žádosti nelze považovat za „nepřiměřené“ ve smyslu čl. 57 odst. 4 GDPR pouze z důvodu jejich počtu za určité období. Podle Soudního dvora je třeba, aby dozorový úřad prokázal existenci zneužívajícího úmyslu žadatele. Teprve při splnění této podmínky si dozorový úřad může prostřednictvím odůvodněného rozhodnutí vybrat mezi uložením přiměřeného poplatku na základě svých administrativních nákladů, anebo odmítnutím žádosti vyhovět, přičemž zohlední všechny relevantní okolnosti a zajistí, aby zvolená možnost byla vhodná, nezbytná a přiměřená.

C-383/23 ILVA (rozsudek pátého senátu ze dne 13. února 2025, GA Medina)

Proti společnosti ILVA bylo vedeno trestní řízení pro nesplnění povinností správce v souvislosti s uchováváním osobních údajů týkajících se nejméně 350 000 jejích bývalých zákazníků. Spornou se stala výše pokuty, která má být společnosti uložena. Konkrétně šlo o to, zda je pro stanovení výše pokuty podle čl. 83 odst. 4 a 6 GDPR třeba zohlednit pouze obrat společnosti ILVA, anebo zda je nutné zohlednit obrat celé skupiny podniků, do které společnost ILVA patří. Soudní dvůr rozhodl že čl. 83 odst. 4 až 6 GDPR ve spojení s bodem 150 odůvodnění musí být vykládán tak, že pojem „podnik“ odpovídá pojmu „podnik“ ve smyslu čl. 101 a 102 SFEU, takže v případě, že je správcí osobních údajů, který je podnikem nebo součástí podniku, uložena pokuta za porušení GDPR, stanoví se výše pokuty na základě procentního podílu z celkového celosvětového ročního obratu tohoto podniku za předchozí finanční rok. Pojem „podnik“ musí být podle Soudního dvora rovněž zohledněn za účelem posouzení skutečné hospodářské či materiální síly entity, jíž je pokuta určena, a tudíž ověření, zda je pokuta zároveň účinná, přiměřená a odrazující.

C-203/22 Dun & Bradstreet Austria (rozsudek prvního senátu ze dne 27. února 2025, GA Richard de la Tour)

Mobilní operátor odmítl stěžovatelce prodloužit smlouvu na mobilní služby na základě automatizovaného hodnocení bonity. Stěžovatelka se tedy obrátila na rakouský Úřad pro ochranu osobních údajů, který dotčenému mobilnímu operátorovi nařídil poskytnout stěžovatelce informace o tomto hodnocení. Operátor

následně poskytnul jen minimální údaje s odvoláním na ochranu obchodního tajemství. Sporné bylo, zda čl. 15 odst. 1 písm. h) GDPR ukládá správci povinnost poskytnout podrobné informace o automatizovaném rozhodování, včetně hlavních kritérií profilování bonity, a zda lze toto právo omezit s odkazem na ochranu obchodního tajemství nebo ochranu údajů třetích osob. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 15 odst. 1 písm. h) GDPR musí být vykládán tak, že subjekt údajů má právo na srozumitelné a přístupné informace o automatizovaném rozhodování, včetně použitých údajů, hlavních kritérií a logiky rozhodování, pokud jsou tyto informace nezbytné k pochopení důsledků rozhodnutí a k uplatnění práv podle čl. 22 odst. 3 GDPR. Dále Soudní dvůr konstatoval, že ochrana obchodního tajemství nebo práv třetích osob nemůže být důvodem k automatickému odepření přístupu k těmto informacím. Pokud se správce domnívá, že poskytnutí některých údajů by mohlo ohrozit jeho oprávněné zájmy nebo práva jiných osob, musí je sdělit příslušnému dozorovému úřadu nebo soudu, který zváží dotčená práva a zájmy a určí rozsah práva na přístup. Rakouská právní úprava, která upřednostňuje ochranu obchodního tajemství bez dalšího posouzení, byla shledána neslučitelnou s GDPR, protože znemožňuje efektivní výkon práv subjektu údajů.

C-638/23 *Amt der Tiroler Landesregierung* (rozsudek osmého senátu ze dne 27. února 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Úřad vlády spolkové země Tyrolsko použil údaje z registru pacientů a registru očkování za účelem rozeslání výzvy k očkování proti covidu-19. Jeden z adresátů podal stížnost pro údajné porušení důvěrnosti svých osobních údajů způsobené tímto zpracováním. Otázkou bylo, zda je třeba uvedený úřad považovat za správce ve smyslu čl. 4 odst. 7 nařízení GDPR, když jde o útvar bez právní subjektivity a možnosti se podílet na rozhodování o zpracování osobních údajů. Soudní dvůr rozhodl, že správcem podle GDPR může být útvar bez právní osobnosti a způsobilosti. Rozhodující není forma subjektu, ale jeho faktická schopnost plnit povinnosti správce. Soudní dvůr dále uvedl, že pro postavení správce není nutné, aby vnitrostátní úprava určovala konkrétní operace zpracování nebo jejich účely. Je dostačující, pokud výslovně nebo alespoň implicitně určuje rozsah zpracování osobních údajů, za které je tato entita odpovědná.

C-247/23 *Deldits* (rozsudek prvního senátu ze dne 13. března 2025, GA Collins)

Osobě íránské státní příslušnosti byl v Maďarsku přiznán status uprchlíka a byla zapsána do vnitrostátního azylového rejstříku. Následně požádala o opravu pohlaví v uvedeném rejstříku podle čl. 16 GDPR, přičemž transsexualitu uváděla jako důvod útěku již v rámci azylového řízení. Sporné bylo, zda má orgán spravující uvedený

rejstřík povinnost změnit neodpovídající údaj, popř. jaké důkazy musí žadatel poskytnout. Ve světle judikatury ESLP bylo otázkou, zda může být k takové změně pohlaví vyžadován doklad o provedení chirurgické změny pohlaví. Soudní dvůr rozhodl, že podle čl. 16 GDPR má vnitrostátní orgán povinnost opravit osobní údaje týkající se genderové identity fyzické osoby, pokud tyto údaje nejsou přesné ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. d) GDPR. Dále rozhodl, že vnitrostátní orgán může po osobě požadovat relevantní a dostatečné důkazy k prokázání nesprávnosti údaje v dotčeném rejstříku, avšak nemůže výkon tohoto práva podmínit předložením důkazů o chirurgickém zákroku spočívajícím ve změně pohlaví.

C-710/23 *Ministerstvo zdravotnictví (rozsudek prvního senátu ze dne 3. dubna 2025, GA Richard de la Tour)*

Spor vznikl v kontextu žádosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím, na jejímž základě byly žadateli zpřístupněny smlouvy k nákupu testů k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 a certifikáty těchto testů. S poukazem na ochranu osobních údajů na nich Ministerstvo zdravotnictví začernilo jméno, podpis a kontaktní údaje fyzických osob, které certifikáty jménem právnických osob podepsaly. Předběžné otázky Nejvyššího správního soudu směřovaly k tomu, zda se za popsanych okolností jedná o zpracování osobních údajů a zda GDPR brání vnitrostátní judikatuře, která v této situaci ukládá povinnost informovat a konzultovat dotčenou fyzickou osobu. Soudní dvůr rozhodl, že se o zpracování osobních údajů jedná. Okolnost, že jediným účelem poskytnutí údajů bylo umožnit identifikaci fyzické osoby oprávněné jednat jménem zastupované právnické osoby, považoval za irelevantní. Dále Soudní dvůr dospěl k závěru, že GDPR nebrání vnitrostátní judikatuře ukládající orgánu veřejné moci, který má zajišťovat soulad mezi přístupem veřejnosti k úředním dokumentům a právem na ochranu osobních údajů, povinnost informovat a konzultovat dotčenou fyzickou osobu před poskytnutím úředních dokumentů s jejími osobními údaji. Podmínkou podle Soudního dvora je, že taková povinnost není nesplnitelná nebo nevyžaduje nepřiměřené úsilí, a tudíž neznamená nepřiměřené omezení práva veřejnosti na přístup k dokumentům.

C-313/23, C-316/23 a C-332/23 *Inspektorat kam Visshia sadeben savet (rozsudek prvního senátu ze dne 30. dubna 2025, GA Pikamäe)*

Sporná byla činnost a fungování orgánu pro kontrolu soudnictví z hlediska souladu s GDPR. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 19 SEU, čl. 47 Listiny a zásada nezávislosti soudců brání praxi členského státu umožňující, aby členové orgánu, který má pravomoc kontrolovat činnost soudců, pokračovali ve funkci i po skončení

zákonného funkčního období bez výslovného právního základu. Soudní dvůr dále rozhodl, že zpřístupnění a následné zveřejnění osobních údajů, které jsou chráněny bankovním tajemstvím, představuje zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 2 GDPR. Nicméně soud, který povoluje přístup k těmto údajům, nemůže mít podle Soudního dvora postavení správce ve smyslu čl. 4 bodu 7 GDPR, není bez výslovného pověření ani dozorovým orgánem ve smyslu čl. 51 GDPR a pokud k němu nebyl podán návrh na základě čl. 79 odst. 1 GDPR, není povinen z úřední povinnosti zajistit ochranu dotčených osob.

C-655/23 *Quirin Privatbank* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 4. září 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Žalobce v původním řízení, kterým je uchazeč o zaměstnání, se domáhal zdržení se protiprávního jednání a náhrady nehmotné újmy z důvodu neoprávněného předání osobních údajů v kontextu své účasti na výběrovém řízení. Pracovnice žalované banky totiž zaslala zprávu určenou tomuto uchazeči i třetí osobě. Podle žalobce hrozí, že daná třetí osoba předala jeho údaje dalším osobám nebo že by díky jejich znalosti mohla získat výhodu ve výběrovém řízení na případná pracovní místa. Kromě toho „porážku“ při vyjednávání o mzdě pocituje jako ponížení. Soudní dvůr rozhodl, že GDPR nestanoví ve prospěch subjektu údajů dotčeného protiprávním zpracováním osobních údajů procesní prostředek nápravy umožňující mu preventivně dosáhnout toho, aby bylo správci uloženo zdržet se dalšího protiprávního zpracování, nebrání ale zakotvení takového prostředku v právních rádech členských států. Pokud jde o pojem „nehmotná újma“ v čl. 82 odst. 1 GDPR, uvedl Soudní dvůr, že se jedná o negativní pocity, které subjekt údajů zakouší v důsledku neoprávněného předání svých osobních údajů třetí straně a které jsou vyvolány ztrátou kontroly nad těmito údaji, jejich možným zneužitím nebo poškozením jeho pověsti. Je třeba, aby subjekt údajů prokázal, že tomu tak je z důvodu porušení GDPR. Uvedené ustanovení GDPR podle Soudního dvora brání tomu, aby pro účely posouzení náhrady nehmotné újmy byla zohledněna míra závažnosti zavinění správce a zároveň brání tomu, aby za účelem snížení rozsahu peněžité náhrady této újmy nebo jejího nahrazení bylo zohledněno vydání soudního příkazu dle vnitrostátního práva zdržet se opakování porušení tohoto nařízení.

C-57/23 *Policejní prezidium* (rozsudek pátého senátu ze dne 20. listopadu 2025, GA Richard de la Tour)

Předmětem sporu byl soulad české právní úpravy odebrání a uchovávání biometrických a genetických údajů osob podezřelých a obviněných z úmyslného trestného činu se směrnicí 2016/680 o ochraně fyzických osob v souvislosti se

zpracováním osobních údajů v kontextu trestního stíhání. Sporné bylo zejména vymezení případů, kdy dochází k odběru uvedených údajů, a doba jejich uchovávání. Předkládající soud se rovněž ptal na minimální rozsah podmínek zpracování, který musí být upraven obecně závazným předpisem, a zda může být judikatura považována za „právo členského státu“ ve smyslu směrnice 2016/680. Soudní dvůr rozhodl, že směrnice 2016/680 nebrání shromažďování biometrických a genetických údajů všech osob obviněných nebo podezřelých ze spáchání úmyslného trestného činu, pokud účely tohoto shromažďování nevyžadují rozlišování mezi těmito dvěma kategoriemi osob a správci jsou povinni dodržovat všechny zásady a zvláštní požadavky stanovené v čl. 4 a 10 uvedené směrnice. Podle Soudního dvora směrnice 2016/680 nebrání ani hodnocení potřebnosti uchovávání dotčených údajů ze strany policie na základě interních předpisů bez stanoveného maximálního časového limitu pro toto uchovávání. Podmínkou je určení přiměřené lhůty pro pravidelný přezkum, který zahrnuje posouzení naprosté nezbytnosti dalšího uchovávání. Pokud jde o pojem „právo členského státu“, vztahuje se podle Soudního dvora na obecně závazný předpis, který stanoví minimální podmínky shromažďování, uchovávání a výmazu předmětných údajů, jak je vykládán judikaturou, je-li dostupná a dostatečně předvídatelná.

7. Veřejné zakázky

9 rozsudků (postup při zadávání veřejných zakázek, zadávací řízení atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-578/23 Česká republika – Generální finanční ředitelství (rozsudek třetího senátu ze dne 9. ledna 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

MF uzavřelo v roce 1992 se společností IBM smlouvu na informační systém ADIS pro správu daní v souladu s tehdy platnými právními předpisy. GŘŘ, které následně oblast správy daní převzalo, zadalo v roce 2016 v jednacím řízení bez uveřejnění navazující veřejnou zakázku na pozáruční servis systému ADIS opět společnosti IBM s tím, že tato společnost je jako jediná schopna servis poskytnout. Podle ÚOHS však zadavatel v tomto případě nemohl využít jednací řízení bez uveřejnění, neboť stav exkluzivity autorských práv dodavatele sám zavínil. Spornou se stala otázka, zda při posouzení, jestli zadavatel svým jednáním zavínil stav exkluzivity dodavatele, musí být zohledněny právní a skutkové okolnosti uzavření smlouvy na původní plnění. Soudní dvůr konstatoval, že zadavatel je povinen učinit vše, co od něj lze rozumně očekávat, aby se vyhnul použití jednacího řízení bez uveřejnění a využil řízení, které bude otevřenější hospodářské soutěži. Zadavatel se tedy nemůže odvolávat na stav exkluzivity dodavatele, pokud vytvoření nebo zachování stavu

exkluzivity sám způsobil. Způsobení stavu exkluzivity je přitom podle Soudního dvora nutné posuzovat nejen na základě okolností, za jakých byla uzavřena původní smlouva, ale také na základě všech okolností charakteristických pro období mezi uzavřením původní smlouvy a rozhodnutím zadat navazující zakázku. To zejména znamená, že vnitrostátní soud musí vzít v úvahu to, zda měl zadavatel k dispozici skutečné a z finančního hlediska přiměřené prostředky k tomu, aby stav exkluzivity ukončil, resp. zda byl takový stav neodůvodněně prodlužován jednáním či nečinností zadavatele.

C-424/23 *DYKA Plastics* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 16. ledna 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Zadavatel při zadávání veřejné zakázky na práce na kanalizačním systému stanovil, že dodané kanalizační potrubí musí být vyrobeno výhradně z kameniny a betonu. Žalobkyně vyrábí a dodává kanalizační potrubí z umělé hmoty, a proto nemohla své výrobky v rámci dotčené zakázky nabídnout. Spornou se stala otázka, zda zadavatel může při stanovení technických specifikací formulovat požadavky na vlastnosti poptávaných výrobků pouze odkazem na konkrétní materiál takového výrobku. Soudní dvůr konstatoval, že požadavek, aby byla dotčená potrubí vyrobena z betonu a kameniny, není požadavkem na výkon nebo funkci ve smyslu čl. 42 odst. 3 písm. a) směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek, ale představuje odkaz na určité typy nebo na určitou výrobu ve smyslu čl. 42 odst. 4 směrnice 2014/24, který v zásadě musí být doplněn o možnost využití rovnocenného řešení. Veřejní zadavatelé tedy nemohou bez připojení slov „nebo rovnocenný“ v technických specifikacích veřejné zakázky na stavební práce upřesnit, z jakých materiálů musí být vyrobeny výrobky nabízené uchazeči, ledaže použití určitého materiálu nevyhnutelně vyplývá z předmětu veřejné zakázky, jelikož nepřipadá v úvahu žádná alternativa založená na odlišném technickém řešení.

C-266/22 *CRRC Qingdao Sifang a další* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 13. března 2025, GA Rantos)

Žalobkyně jako sdružení společností byla vyloučena ze zadávacího řízení na pořízení nových vlakových souprav s tím, že mateřská společnost sdružení má sídlo v Číně a jako taková nespadá do novelizované zákonné definice hospodářského subjektu, který se může účastnit zadávacího řízení, jelikož Čína není smluvní stranou Dohody o vládních zakázkách. Novelizovaná úprava vstoupila v účinnost až po zahájení zadávacího řízení, avšak několik dní před podáním nabídky žalobkyně, přičemž podle novely bylo právě podání nabídek rozhodným okamžikem pro určení použitelné právní úpravy. Spornou se stala otázka, zda je takový postup, a tedy

vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení na základě právní úpravy, jež nabyla účinnosti až po zveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení, v souladu s některými základními zásadami unijního práva a zadávání veřejných zakázek. Soudní dvůr se odkázal na rozsudek ve věci *C-652/22 Kolín İnşaat Turizm Sanayi ve Ticaret* a připomněl, že právo kteréhokoli hospodářského subjektu předložit nabídku v otevřeném zadávacím řízení vyplývající ze směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek se nevztahuje na hospodářské subjekty ze třetích zemí, které s Unii neuzavřely mezinárodní dohodu zaručující vzájemný přístup k veřejným zakázkám. Tyto subjekty se tedy nemohou dovolávat práv vyplývajících ze směrnice 2014/24 a vyžadovat rovné zacházení s unijními subjekty, a tudíž mohou být ze zadávacích řízení vyloučeny. Pravidla připuštění takových subjektů do zadávacích řízení v Unii může přijímat výhradně Unie, přičemž Unie žádá taková pravidla ve vztahu k subjektům z Číny nepřijala. Vnitrostátní ustanovení dotčená v původním řízení tedy nemohla být na čínskou mateřskou společnost použita a bylo pouze na zadavateli, aby rozhodl, zda sdružení připustí či vyloučí. Otázka nabytí účinnosti dotčené novelizované úpravy a jejího vlivu na zadávací řízení v této věci tedy není relevantní.

C-452/23 *Fastned Deutschland* (rozsudek velkého senátu ze dne 29. dubna 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Sporná otázka vyvstala v kontextu změny koncesních smluv na provozování doplňkových zařízení na odpočívadlech německých dálnic. Stávající koncesionářky provozující většinu těchto zařízení jsou nástupnickými společnostmi původní koncesionářky, již byly koncese zadány v režimu in-house a po její privatizaci byly doplňovány a prodlužovány. Spornou změnou koncesních smluv byly stávající koncese bez zadávacího řízení rozšířeny o výstavbu, údržbu a provoz infrastruktury pro dobíjení vozidel, což vyvolalo otázky ohledně použitelnosti čl. 43 směrnice 2014/23 o koncesích na případy, kdy v průběhu plnění koncese ztratí koncesionář postavení in-house subjektu. Podle Soudního dvora je změnu koncese třeba posuzovat vždy optikou právní úpravy platné ke dni změny. Pokud tedy koncesionář ke dni změny koncese nemá postavení in-house subjektu ve smyslu čl. 17 směrnice 2014/23, pak je čl. 43 odst. 1 písm. c) směrnice 2014/23 na takovou změnu použitelný a změnu lze bez nového zadávacího řízení provést jediné v souladu s podmínkami stanovenými v tomto článku. Skutečnost, že koncese byla původně udělena in-house subjektu bez soutěže, není relevantní. Soudy členských států přitom nejsou v rámci žaloby na zrušení změny koncese povinny incidenčně přezkoumávat legalitu původního udělení koncese po uplynutí lhůty, která byla

v souladu s čl. 2f směrnice 89/665 o přezkumu v oblasti veřejných zakázek stanovena pro napadení prvotního udělení koncese.

C-715/23 *Farmacija* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 10. července 2025, GA Norkus)

Spornou se stala povaha povolení k provozování pobočky lékárny ve slovinské obci. Konkrétně vyvstala otázka, zda služby související s lékárenskou činností spadají do působnosti směrnice 2014/23 o koncesích, resp. zda je možné tyto služby považovat buď za ne hospodářské služby obecného zájmu, anebo případně za sociální a jiné zvláštní služby. Soudní dvůr došel k závěru, že činnost provozování lékárny, jejíž podstatná část spočívá v úplatném výdeji léčivých přípravků na předpis i bez předpisu a v poskytování poradenství ohledně správného a bezpečného užívání těchto léčivých přípravků, nelze kvalifikovat jako „nehospodářskou službu obecného zájmu“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 2014/23, ale lze ji kvalifikovat jako „sociální a jiné zvláštní služby“ ve smyslu čl. 19 směrnice 2014/23.

C-282/24 *Polismyndigheten* (rozsudek třetího senátu ze dne 16. října 2025, GA Rantos)

Policejní orgán uzavřel rámcové smlouvy na odtahové služby se dvěma dodavateli. Kritériem výběru vítězné nabídky byla nejnížší navrhovaná cena, přičemž podle zadávacích podmínek měli dodavatelé stanovit pevnou cenu za výjezd v okruhu 10 km od určeného místa a dále dodatečnou cenu za každý kilometr nad tuto vzdálenost. Po uzavření rámcových smluv byly změněny podmínky odměňování tak, že se zvýšila pevná cena za výjezd v okruhu až 50 km a snížila cena za každý další kilometr. Tyto úpravy ve svém souhrnu vedly jen k nepatrné změně celkové hodnoty rámcových smluv. Švédský kontrolní orgán měl nicméně za to, že šlo o podstatnou změnu zakázky, a uložil zadavateli pokutu. Spornou se stala otázka výkladu pojmu „změna celkové povahy“ rámcové smlouvy ve smyslu čl. 72 odst. 2 směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek. Podle Soudního dvora se pojem „změna celkové povahy“ rámcové smlouvy ve smyslu čl. 72 odst. 1 písm. a) a c) a odst. 2 směrnice 2014/24 liší od pojmu „podstatná změna“ rámcové smlouvy ve smyslu čl. 72 odst. 4 této směrnice. Změnou celkové povahy rámcové smlouvy je třeba rozumět jen ty skutečně nejvýznamnější a rozsáhlé změny, které zahrnují zásadní změnu předmětu nebo typu rámcové smlouvy, případně zásadně narušují rovnováhu této smlouvy. Úprava metody odměňování, která má za následek jen nepatrnou změnu celkové hodnoty rámcové smlouvy, tak sama o sobě nemůže postačovat k prokázání, že tato změna mění celkovou povahu této smlouvy. Tato úprava nemůže představovat zásadní změnu předmětu ani typu rámcové smlouvy.

Je ale na předkládajícím soudu, aby ověřil, že za podmínek v projednávané věci taková změna významným způsobem nemění rovnováhu smlouvy natolik, že se po úpravě odměňování nachází dodavatelé v podstatně příznivější situaci, než která by vyplynula z použití původně dohodnuté metody odměňování.

8. Hospodářská soutěž

15 rozsudků (státní podpory, dominantní postavení, kartelové dohody, náhrada škody atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-588/23 *Scai* (rozsudek desátého senátu ze dne 16. ledna 2025, GA Rantos)

Itálie poskytla společnosti Buonotourist dodatečnou vyrovnávací platbu za závazek veřejné služby v oblasti regionální veřejné dopravy, Komise však došla k závěru, že tato platba představuje neslučitelnou státní podporu a nařídila Itálii získat poskytnutou částku zpět. Společnost následně neúspěšně napadla rozhodnutí Komise u Tribunálu a kasačním opravným prostředkem u Soudního dvora, přičemž mezitím došlo k několika změnám vlastnictví společnosti. Příslušný italský orgán následně nařídil společnosti Scai, která převzala část podnikání společnosti Buonotourist, vrátit neoprávněně poskytnutou podporu, což Scai napadla u vnitrostátního soudu. Vyvstala otázka, zda unijní právo brání takové právní úpravě, která umožňuje vnitrostátnímu orgánu při výkonu rozhodnutí o navrácení podpory nařídít navrácení této podpory jiným podnikem z důvodu existence hospodářské kontinuity mezi tímto podnikem a původním příjemcem podpory. Podle Soudního dvora je rozhodnutí o navrácení protiprávní podpory primárně určeno členskému státu a nikoli příjemci podpory, a tudíž unijní právo dotyčného členskému státu nebrání, aby zajistil vrácení dotčené podpory od jiného podniku, pokud tento jiný podnik pokračuje v hospodářské činnosti příjemce podpory a pokud konkurenční výhoda související s dotčenou podporou byla po přijetí rozhodnutí o navrácení skutečně převedena na tento jiný podnik. V tomto případě zároveň není nijak narušeno právo tohoto jiného podniku na účinnou soudní ochranu z toho důvodu, že se v době řízení před Komisí nemohl v tomto řízení vyjádřit jako zúčastněná strana a nemohl rozhodnutí Komise napadnout žalobou u Tribunálu. Právo na účinnou soudní ochranu je dostatečně zaručeno v rámci přezkumu vnitrostátního aktu směřujícího k navrácení neslučitelné státní podpory vnitrostátním soudem, s možností vnitrostátního soudu položit předběžnou otázku v případě pochybnosti o výkladu unijního práva.

C-253/23 ASG 2 (rozsudek velkého senátu ze dne 28. ledna 2025, GA Szpunar)

Společnost ASG uplatnila proti spolkové zemi hromadnou žalobu na náhradu škody způsobené kartelovou dohodou na trhu se dřevem, a to na základě velkého počtu nižších nároků, které jí za tímto účelem postoupilo několik přímo dotčených podniků. Německé právo obecně takové postoupení nároku a koncentraci nároků většího počtu osob do hromadné žaloby umožňuje, avšak vnitrostátní soudy takové hromadné žaloby nepřipouští v oblasti náhrady škody způsobené protisoutěžním jednáním. Spornou se stala otázka, zda takové omezení možnosti uplatňovat nároky hromadně brání účinnému uplatnění práva na náhradu škody způsobené protisoutěžním jednáním zaručeného unijním právem, neboť nezbytnost uplatňovat i nízké nároky výhradně individuálně by mohla jednotlivce od uplatnění náhrady škody odrazovat. Soudní dvůr připomněl, že směrnice 2014/104 o náhradě škody v hospodářské soutěži počítá s možností podat žalobu o náhradu škody třetí osobou na základě postoupeného nároku, tj. počítá s možností hromadných žalob, ale povinnost zavést takový režim členskému státu neukládá. Je tedy na členském státu, aby při dodržení zásad rovnocennosti a efektivity upravil podmínky uplatnění hromadných žalob v kontextu hospodářské soutěže. Soudní dvůr došel k závěru, že unijní právo brání takové vnitrostátní právní úpravě a praxi, podle které je osobám údajně poškozeným porušením práva hospodářské soutěže zabráněno postoupit jejich nároky na náhradu škody třetí osobě k uplatnění hromadné žaloby, pokud vnitrostátní právo nestanoví žádnou jinou možnost koncentrace individuálních nároků poškozených osob, která by zajistila účinné uplatnění těchto nároků, a pokud se zároveň podání individuální žaloby na náhradu škody jeví pro poškozené osoby nemožným nebo nadměrně obtížným s tím důsledkem, že jsou zbaveny práva na účinnou soudní ochranu.

C-233/23 *Alphabet a další* (rozsudek velkého senátu ze dne 25. února 2025, GA Medina)

Společnost Google vyvinula aplikaci Android Auto, která umožňuje propojení vlastních mobilních aplikací s vestavěnou automobilovou obrazovkou. Zároveň připravila šablony, které umožňují jiným vývojářům vytvořit verze svých aplikací, jež budou s aplikací Android Auto kompatibilní. Šablony ale poskytla jen pro komunikační a mediální aplikace a zároveň vyvinula verze vlastních navigačních a mapových aplikací pro použití s aplikací Android Auto. Společnost Enel provozuje v Itálii nabíjecí stanice pro elektromobily a vyvinula aplikaci JuicePass, která v souvislosti s nabíjením elektromobilů nabízí řadu navigačních funkcí. Aplikace je kompatibilní s mobilními zařízeními Android, společnost Google však odmítla zajistit kompatibilitu s aplikací Android Auto. Spornou se stala otázka, zda lze

jednání, kdy podnik v dominantním postavení, který vytvořil digitální platformu, odmítne zajistit na žádost třetího podniku interoperabilitu této platformy s aplikací vyvinutou tímto třetím podnikem, kvalifikovat jako zneužití dominantního postavení, a to i když uvedená platforma není nezbytná pro obchodní využívání uvedené aplikace na navazujícím trhu, ale může u spotřebitelů zvýšit atraktivitu této aplikace. Podle Soudního dvora se v takovém případě může jednat o zneužití dominantního postavení, pokud podnik v dominantním postavení tuto platformu nevytvořil pouze pro potřeby vlastní činnosti. To patrně není situace společnosti Google, jelikož přístup k jeho platformě mají i třetí podniky. Pokud je v důsledku nezajištění interoperability aplikace s platformou zjištěno narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu, může případně podnik v dominantním postavení toto nezajištění interoperability odůvodnit tím, že v době žádosti třetího podniku o přístup k platformě neexistovala vhodná šablona umožňující zajistit interoperabilitu, např. proto, že takovou šablonu vůbec nebylo z technických důvodů možné vytvořit anebo by taková šablona s ohledem na technické vlastnosti aplikace ohrozila integritu nebo bezpečné používání platformy. V opačném případě je podnik v dominantním postavení povinen takovou šablonu vytvořit v přiměřené lhůtě, a to případně za patřičné finanční protiplnění od třetího podniku, který o vytvoření této šablony požádal.

C-453/23 *Prezydent Miasta Mielca* (rozsudek velkého senátu ze dne 29. dubna 2025, GA Kokott)

V kontextu sporu mezi žalobkyní a starostou města Mielec ohledně možnosti žalobkyně využít osvobození od daně z nemovitých věcí ve vztahu k železniční vlečce vyvstala otázka, zda takové osvobození představuje nedovolenou státní podporu, která nebyla notifikována Komisi. Sporné osvobození od daně z nemovitosti se vztahuje na soukromé vlečky, které se typicky nachází v dolech, výrobních závodech nebo elektrárnách, pokud je jejich vlastník poskytne k užívání železničnímu podniku, přičemž jeho cílem je motivovat vlastníky k obnově železničních tratí a jejich využívání. Předkládající soud má pochybnosti o splnění dvou znaků státní podpory, a to selektivity a potenciálu narušit hospodářskou soutěž. Soudní dvůr předně připomněl obecné principy a východiska při posuzování selektivity daňových opatření, resp. připomněl nutnost posoudit je optikou srovnání s obvyklým daňovým režimem a zhodnotit, zda daňové opatření zavádí rozlišování mezi subjekty, které se z hlediska cíle obvyklého daňového režimu nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci. Sporné opatření je dle Soudního dvora neutrální a použije se nezávisle na odvětvích nebo hospodářských činnostech podniků nebo na jejich právní formě. Dotčený daňový režim sleduje kromě

rozpočtových též environmentální cíle spočívající v podpoře železniční dopravy a nemá žádné zjevně diskriminační parametry. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by sporné osvobození poskytovalo podnikům, na které se vztahuje, selektivní výhodu.

C-653/23 TOODE (rozsudek druhého senátu ze dne 3. července 2025, GA Rantos)

Společnost TOODE požádala jako podnik postižený koronavirovou krizí o podporu na zajištění toků provozního kapitálu za měsíce leden a únor 2021. Její žádost byla zamítnuta s tím, že nesplňuje podmínky pro poskytnutí podpory. Příslušný režim podpory spadl pod dočasný rámec podpor souvisejících s nákazou covid-19 a maximální lhůta pro poskytnutí podpory v rámci tohoto režimu byla dočasným rámcem i rozhodnutím Komise schvalujícím vnitrostátní režim podpory stanovena do 30. června 2022. Původní rozhodnutí o zamítnutí podpory vydal příslušný orgán ještě v roce 2021. Pokud by soudy nyní došly k závěru, že společnost splnila podmínky pro získání podpory, k ukončení řízení a teoretickému vyplacení podpory dojde dlouho po nejzazším termínu pro poskytnutí podpory pod dotčeným režimem. Spornou se tedy stala otázka, který okamžik je třeba v kontextu této věci považovat za okamžik poskytnutí podpory. Podle Soudního dvora musí být považován za okamžik poskytnutí podpory den, kdy příslušný vnitrostátní orgán neoprávněně odepřel její poskytnutí jednotlivci, který o podporu požádal ve lhůtě stanovené pro její poskytnutí, pokud soudní rozhodnutí konstatuje protiprávnost tohoto odepření po uplynutí této lhůty. Jiný výklad, tedy stanovení okamžiku poskytnutí podpory až k datu nového správního rozhodnutí o jejím poskytnutí po ukončení soudního přezkumu, by totiž v zásadě znamenal poskytnutí nové podpory mimo již neplatný časově ohraničený rámec, a tudíž vyžadoval nové posouzení Komise. Takový přístup by ale byl v rozporu s právem na účinnou právní ochranu.

C-161/24 OSA (rozsudek třetího senátu ze dne 18. prosince 2025, GA Szpunar)

OSA jako organizace kolektivní správy autorských práv k hudebním dílům mezi lety 2008 až 2014 účtovala ubytovacím zařízením v ČR poplatky za zpřístupnění autorských děl na televizích a rádiích umístěných v pokojích pro hosty, přičemž při výběru poplatků nijak nezohledňovala skutečnou obsazenost pokojů. Tím, že OSA od ubytovacích zařízení požadovala platby autorských odměn i z neobsazených pokojů, v nichž nedošlo k užití díla pomocí jeho zpřístupnění, vynucovala podle ÚOHS nepřiměřené obchodní podmínky a zneužívala své dominantní postavení. Spornou se v řízení stala zejména otázka, zda dotčené jednání představuje zneužití dominantního postavení a zda je v případě takového jednání nutné prokázat jeho negativní účinky na hospodářskou soutěž a podstatný vliv na obchod

mezi členskými státy. Soudní dvůr konstatoval, že obsazenost hotelových zařízení, v nichž dochází ke sdělování autorských děl veřejnosti, je okolností, kterou je třeba zohlednit za účelem posouzení rozsahu užívání děl a hospodářské hodnoty, kterou jejich užívání představuje. Organizace kolektivní správy tak sice může poplatky za užívání založit na paušálních sazbách, ale musí při tom (s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem a dostupnosti relevantních údajů) zohlednit předpokládanou obsazenost hotelových zařízení, od níž se odvíjí odhad množství děl chráněných autorským právem, která mohou být skutečně použita. Pokud by metoda výpočtu poplatků zohledňující tuto obsazenost vedla k podstatnému snížení výše poplatků, bylo by možné mít za to, že stávající metoda výpočtu vede k nepřiměřeným cenám a představuje zneužití dominantního postavení ve smyslu čl. 102 SFEU. Soudní dvůr dále uvedl, že ke konstatování zneužití dominantního postavení ve smyslu čl. 102 SFEU postačuje, když je prokázáno, že uvedené jednání může narušit strukturu účinné hospodářské soutěže, aniž je nutné prokázat konkrétní účinek, zejména způsobení přímé újmy spotřebitelům. K prokázání potenciálního vlivu zneužití dominantního postavení na obchod mezi členskými státy v kontextu projednávané věci podle Soudního dvora stačí, pokud organizace kolektivní správy spravuje nejen práva majitelů, kteří jsou státními příslušníky členského státu, v němž má dominantní postavení, ale i práva majitelů z jiných členských států.

9. Hospodářská a měnová unie

1 rozsudek (kontroly peněžní hotovosti vstupující do Unie);

Shrnutí zajímavého rozsudku:

C-745/23 *Alenopik* (rozsudek pátého senátu ze dne 30. dubna 2025, GA Čapeta)

V rámci sporu ohledně sankce za přestupek spočívající v nesplnění ohlašovací povinnosti u převozu 0,5 mil. UAH z Ruska do Estonska vznikla otázka určení směnného kurzu mezi eurem a ukrajinskou hřivnou, jejíž zodpovězení je nutné pro posouzení, zda dotčený dovoz překročil hranici 10 000 eur. Směnný kurz mezi eurem a UAH není zveřejňován Evropskou centrální bankou a strany sporu používaly při přepočtu směnné kurzy z rozličných webových stránek. Soudní dvůr připomněl, že žádné ustanovení nařízení č. 2018/1672 o kontrolách peněžní hotovosti vstupující do Unie nebo ji opouštějící neupřesňuje směnný kurz, který se má použít ke stanovení hodnoty takové částky v eurech, a tudíž je jeho určení na členských státech. Soudní dvůr následně rozhodl, že čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2018/1672 nebrání tomu, aby členský stát k určení, zda se uplatní ohlašovací povinnost stanovená v tomto ustanovení, stanovil hodnotu hotovosti v jiných měnách než euro, pro jejichž

převod Evropská centrální banka nezveřejňuje referenční kurz, na základě kurzu uvedeného na internetové stránce tak, že odráží paritu mezi eurem a dotčenou měnou k datu, kdy dotyčná osoba vstoupila na území Unie, nebo ji opustila, i když je tento kurz vyšší než kurz uvedený na jiných internetových stránkách. Musí však být splněny následující podmínky. Zaprvé, tento kurz odpovídá některému z kurzů, které jsou skutečně a často používány při převodu dotyčné měny na eura, zadruhé, uvedený kurz je dotyčným členským státem určen jasným, srozumitelným a jednoznačným způsobem jakožto kurz použitelný k tomuto účelu, zatřetí, informace týkající se téhož kurzu jsou volně a snadno přístupné a začtvrté, dotyčné osoby se s nimi mohly s jistotou seznámit nejpozději v okamžiku, kdy vstupovaly na území Unie, nebo ho opouštěly.

10. Daně

36 rozsudků (DPH, spotřební daň, osvobození od daně, zdanění dividend atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-277/24 *Adjak* (rozsudek senátu ze dne 27. února 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Předkládající soud se dotazoval, zda čl. 273 směrnice o DPH ve spojení s čl. 325 odst. 1 SFEU, právem na účinnou procesní obranu a zásadu proporcionality brání vnitrostátní právní úpravě a praxi, podle nichž nemůže být třetí osoba, která by mohla být považována za solidárně odpovědnou za daňový dluh právnické osoby, účastníkem vyměřovacího řízení vedeného proti této právnické osobě za účelem zjištění jejího daňového dluhu a není jí v rámci řízení o solidární odpovědnosti poskytnut vhodný prostředek ke zpochybnění zjištění a posouzení existence výše uvedeného daňového dluhu. Soudní dvůr rozhodl, že uvedená ustanovení unijního práva a jeho zásady nebrání popsané vnitrostátní právní úpravě a praxi. Dle Soudního dvora tím ovšem není dotčena nutnost, aby tato třetí osoba mohla v průběhu případného řízení o solidární odpovědnosti účelně zpochybnit skutková zjištění a právní kvalifikace učiněné daňovými orgány v rámci prvně uvedeného řízení a mít přístup ke spisu tohoto řízení, a to při dodržení práv uvedené právnické osoby nebo jiných třetích osob.

C-213/24 *Grzera* (rozsudek šestého senátu ze dne 3. dubna 2025, GA Kokott)

Žalobkyně a její manžel vlastnili několik pozemků. V souvislosti s nimi uzavřeli smlouvu o dílo se společností, která byla jako zhotovitel na základě plné moci pověřena řadou činností spojených s přípravou těchto pozemků k prodeji

(mj. výstavba inženýrských sítí nebo získání příslušných povolení). Podle daňových orgánů představoval tento prodej ekonomickou činnost, a nikoliv správu osobního majetku, a proto podléhal DPH. Sporné dále bylo, zda za osobu povinnou k dani má být považován každý z manželů, nebo zákonné společenství tvořené manželi. Soudní dvůr rozhodl, že osoba, která převede pozemek za popsanych okolností, je osobou vykonávající samostatně ekonomickou činnost povinnou k DPH dle čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH. Toto ustanovení podle Soudního dvora nebrání tomu, aby za osobu povinnou k dani bylo považováno zákonné společenství tvořené manžely spoluvlastníky, pokud se tito manželé třetím osobám jeví jako osoby, které společně uskutečnily prodej pozemku patřícího do jmění tohoto společenství, který představuje ekonomickou činnost, a pokud uvedené zákonné společenství nese ekonomické riziko spojené s výkonem této činnosti.

C-645/23 *Hera Comm* (rozsudek prvního senátu ze dne 19. června 2025, GA Szpunar)

Zákaznice se na energetické společnosti soudně domáhala vrácení dodatečné spotřební daně. Namítala přitom rozpor s unijním právem. Předběžné otázky předkládajícího soudu se týkaly povahy dotčené daně a možnosti jednotlivce dovolávat se v horizontálním vztahu čl. 1 odst. 2 směrnice 2008/118 o obecné úpravě spotřebních daní. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 1 odst. 2 směrnice 2008/118 je třeba vykládat tak, že další daň ke spotřební dani, která představuje její zlomek nebo násobek, ale příjmy z níž jsou určeny jiným orgánům veřejné správy než příjmy ze spotřební daně, a která se neřídí pravidly pro osvobození použitelnými na spotřební daň, je možné považovat za daň odlišnou od spotřební daně, resp. za „další nepřímou daň“. Tuto daň mohou členské státy vybírat, pokud sleduje důvod odlišný od spotřební daně. Soudní dvůr dále rozhodl, že vnitrostátní soud, který rozhoduje spor mezi jednotlivci o vrácení bezdůvodně zaplacené daně z důvodu rozporu vnitrostátního práva s čl. 1 odst. 2 směrnice 2008/118 a který konstatuje nemožnost vykládat ustanovení vnitrostátního práva v souladu s unijním právem, není na základě unijního práva povinen pouze nepoužít předmětná vnitrostátní ustanovení. Podle Soudního dvora unijní právo rovněž vyžaduje, aby v případech, že je nemožné nebo nadměrně obtížné získat od dodavatele vrácení bezdůvodně zaplacené daně, měl konečný spotřebitel možnost obrátit se s žádostí o vrácení daně přímo na dotyčný členský stát.

C-605/23 *Ati-19* (rozsudek prvního senátu ze dne 3. července 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Z důvodu nepřiznání některých plateb ze strany obchodníka bylo uloženo donucovací správní opatření v podobě zapečetění obchodních prostor na čtrnáct dní a pokuta. Dotčená společnost podala návrh na přerušení předběžného výkonu tohoto opatření. V tomto kontextu se stal sporným soulad bulharské vnitrostátní úpravy, která omezuje rozsah soudního přezkumu pouze na existenci vážné nebo obtížně napravitelné újmy, s unijní právem. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 47 první pododstavec Listiny brání právní úpravě členského státu, která na základě možnosti stanovené v čl. 273 prvním pododstavci směrnice o DPH omezuje rozsah soudního přezkumu prováděného v rámci řízení o návrhu na odklad předběžné vykonatelnosti donucovacího správního opatření trestněprávní povahy pouze na existenci vážné nebo obtížně napravitelné újmy, čímž vylučuje jakoukoli možnost soudu posoudit, zda se uvedený návrh z právního a skutkového hlediska zakládá na argumentech, které mohou *prima facie* poukazovat na protiprávnost dotčeného opatření.

C-808/23 *Höggkullen* (rozsudek prvního senátu ze dne 3. července 2025, GA Kokott)

Pro účely výpočtu základu DPH bylo třeba stanovit obvyklou cenu služeb poskytnutých mateřskou společností jejím dceřiným společnostem. Činnosti uvedených společností byly částečně osvobozeny od daně, naopak činnost mateřské společnosti, konkrétně řízení všech dceřiných společností, DPH plně podléhala. Pro účely DPH stanovila mateřská společnost výši protiplnění, které jí poskytly dceřiné společnosti, na základě metody nákladů a přírážky. Jako protiplnění jí tedy byla vyplacena částka odpovídající nákladům navýšená o zisk. Vzhledem k tomu, že služby byly dceřiným společnostem poskytnuty za cenu nižší, než je jejich obvyklá cena, rozhodl se finanční úřad provést úpravu a zvýšit základ daně. Měl přitom za to, že veškeré náklady, které mateřské společnosti vznikly v dotčeném roce, je třeba považovat za náklady související s poskytnutými službami. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 72 a 80 směrnice o DPH brání tomu, aby služby poskytované mateřskou společností jejím dceřiným společnostem v rámci jejich aktivní správy byly daňovou správou ve všech případech považovány za jediné plnění, které vylučuje, aby obvyklá cena těchto služeb mohla být určena pomocí srovnávací metody stanovené v čl. 72 prvním pododstavci uvedené směrnice.

T-534/24 *Gotek* (rozsudek senátu pro předběžné otázky ze dne 9. července 2025, GA Martín y Pérez de Nanclares)

V kontextu fiktivního dodání pohonných hmot vznikl spor ohledně souladu povinnosti odvést spotřební daň z energetických produktů s unijním právem. Tribunál rozhodl, že čl. 7 směrnice 2008/118 o obecné úpravě spotřebních daní brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví vznik daňové povinnosti ke spotřební dani na základě fiktivního dodání zboží uvedeného na falešných fakturách.

C-276/24 *KONREO* (rozsudek osmého senátu ze dne 10. července 2025, GA Kokott)

Finanční orgány zjistily, že obchodní řetězec, do něhož byly zapojeny společnosti obchodující s pohonnými hmotami, byl zatížen daňovým podvodem. Dále zjistily, že obě uvedené společnosti o tomto podvodu mohly vědět, nepřijaly nicméně taková opatření, aby se vyvarovaly zapojení do něj. Finanční správa tedy oběma odepřela nárok na odpočet DPH a doměřila dlužnou daň. Ještě před tím vyzvala jednu ze společností z titulu jejího ručení k úhradě DPH, kterou neodvedl její dodavatel. Nejvyšší správní soud se ptal, zda je současné uplatnění odmítnutí odpočtu DPH a ručení za dluh na DPH dodavatele v souladu se směrnicí o DPH a se zásadou proporcionality. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 205 směrnice o DPH ve světle zásady proporcionality nebrání vnitrostátní praxi, podle které má osoba povinná k dani, jež je příjemcem dodání zboží za úplatu, solidární povinnost odvést DPH dlužnou dodavatelem tohoto zboží, ačkoli tomuto příjemci byl nárok na odpočet dlužné DPH či DPH zaplacené na vstupu odepřen z důvodu, že věděl nebo měl vědět, že se podílí na podvodu na DPH.

C-92/24 až C-94/24 *Banca Mediolanum* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Kokott)

Italská Banca Mediolanum (dále jen „banka“) a její italská dceřiná společnost měly podíly v několika společnostech, které byly daňovými rezidenty Irska, Lucemburska nebo Španělska, kde podléhaly korporační dani. Tyto dceřiné společnosti v příslušném zdaňovacím období vyplatily bance dividendy, přičemž v místě svého sídla z nich neodvedly srážkovou daň. Banka zahrnula uvedené dividendy v rozsahu 5 % do příjmu, který tvořil základ korporační daně. Pro účely regionální daně z výrobních činností (IRAP) je zahrnula do vyměřovacího základu v rozsahu 50 % jejich výše. Sporným se stalo, zda je způsob aplikace IRAP v souladu s čl. 4 směrnice 2011/96 o mateřských a dceřiných společnostech, podle kterého nesmí být dividendy, které dceřiné společnosti vyplácí svým mateřským společnostem, zdaněny sazbou přesahující 5 % jejich částky. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 4 směrnice 2011/96 brání tomu, aby členský stát, který si zvolil systém dle odst. 1 písm. a) tohoto článku,

zdanil v rozsahu vyšším než 5 % dividendy, které finanční zprostředkovatelé-rezidenti tohoto členského státu obdrží jakožto mateřské společnosti od svých dceřiných společností-rezidentů jiných členských států, a to i tehdy, kdy se toto zdanění uskutečňuje prostřednictvím daně, která není daní z příjmů právnických osob, ale zahrnuje tyto dividendy nebo jejich část do svého základu.

C-433/24 *Galerie Karsten Greve* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Szpunar)

Francouzská společnost provozující galerii nabyla od britské společnosti obrazy, které prodala zákazníkům za použití režimu ziskové přírážky. Možnost volby tohoto režimu se týká dodání uměleckých děl od jejich autora nebo jeho právních nástupců, jakož i na dodání na něj navazující. V předmětné věci byl autor jedním ze dvou společníků britské společnosti. Daňová správa použití ziskové přírážky zpochybnila a požadovala doplatek DPH. Sporné tak bylo, zda lze tento režim uplatnit, resp. zda lze podle směrnice o DPH za autora považovat i právnickou osobu. Soudní dvůr dospěl k závěru, že čl. 316 odst. 1 písm. b) směrnice o DPH se vztahuje na dodání uměleckých děl autory nebo jejich právními nástupci, kteří jednájí prostřednictvím právnické osoby, jsou-li splněny dvě podmínky: zaprvé, dodání lze přisuzovat autorům nebo jejich právním nástupcům, tedy v případě, že tito autoři nebo nástupci založili danou právnickou osobu pro účely prodeje uměleckých děl vytvořených autory; a zadruhé, že dodání těchto uměleckých děl představuje první uvedení na trh EU.

C-101/24 *Xyrality* (rozsudek prvního senátu ze dne 9. října 2025, GA Szpunar)

Sporný byl způsob zdanění prodejů prostřednictvím platformy pro stahování aplikací. Žalobkyně v původním řízení, německý daňový rezident, vyvíjí hry pro mobilní zařízení a prodává je prostřednictvím platformy, kterou provozovala společnost X usazená v Irsku. Podle dohody byla prodejce žalobkyně, společnost X dané produkty za provizi jejím jménem inzerovala, zpřístupňovala konečným zákazníkům a zprostředkovala platební transakce. Po zakoupení obdržel zákazník od společnosti X potvrzení objednávky s jejím logem a potvrzení o uskutečnění nákupu u žalobkyně. Žalobkyně z těchto prodejů nejprve vykázala a odvedla německou DPH, později měla za to, že se jedná o poskytování služeb v rámci komise a místo poskytnutí služeb se tak mělo nacházet v Irsku. Podala opravná daňová přiznání, která finanční úřad nezohlednil. Soudní dvůr rozhodl, že použití čl. 28 směrnice o DPH, upravující poskytnutí služeb komisionářem z pověření komitenta, nelze vyloučit v uvedené situaci pouze z toho důvodu, že potvrzení objednávek poskytnutá zákazníkům označují žalobkyni za poskytovatele a uvádějí

sazbu DPH ve státě jejího usazení. Soudní dvůr dále rozhodl, že za uvedených okolností nemůže být žalobkyně považována za osobu povinnou odvést DPH ve státě svého usazení. Místo poskytnutí plnění musí být dle Soudního dvora určeno podle čl. 44 směrnice o DPH, tedy podle místa, kde má sídlo osoba povinná k dani, které byla služba poskytnuta.

T-614/24 AROCO (rozsudek senátu pro předběžné otázky ze dne 22. října 2025, GA Brkan)

Společnost AROCO vyráběla z lihu aromatické látky, potravinářská barviva a cukrářské doplňky a dále je prodávala. Sporné bylo, zda je se směrnicí 92/83 o spotřebních daních slučitelná česká právní úprava, která podmiňuje osvobození lihových aromat od daně z lihu tím, že byla koncovým uživatelem prokazatelně užita k výrobě potravin a nealkoholických nápojů o obsahu alkoholu maximálně 1,2 % (a nikoli pouze určena, resp. vyrobena pro účely tohoto použití). Tribunál rozhodl, že směrnice 92/83 takové právní úpravě brání, jelikož může ohrozit cíl stanovených osvobození, kterým je vyloučení dopadu spotřebních daní u lihu jako meziprojektu obsaženého v jiných než alkoholických výrobcích.

C-234/24 Brose Prievidza (rozsudek desátého senátu ze 23. října 2025, GA Kokott)

Sporná byla existence nároku na vrácení DPH v Bulharsku slovenské společnosti Brose Prievidza, která se společností Brose Coburg, registrované pro účely DPH v Německu i Bulharsku, vyrábí mechatronické systémy pro automobily. Společnost Brose Coburg si od podniku IME Bulgaria objednala zvláštní vybavení na výrobu součástek, které měly být integrovány do uvedených systémů. IME Bulgaria vyfakturoval prodej tohoto vybavení společnosti Brose Coburg. Ačkoli vlastnictví k uvedenému vybavení nabylo posledně uvedená společnost, toto vybavení zůstalo u podniku IME Bulgaria, který jej použil výhradně k výrobě součástek určených pro společnost Brose Prievidza. Společnost Brose Coburg toto vybavení prodala společnosti Brose Prievidza a vystavila fakturu s bulharskou DPH, která byla odvedena. Brose Prievidza následně požádala o vrácení uvedené DPH. Daňová správa jí však nevyhověla. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 4 písm. b) směrnice 2008/9 stanoví pravidla pro vrácení DPH společně s čl. 138 odst. 1 a čl. 171 směrnice o DPH brání odmítnutí vrácení DPH, kterou bylo zatíženo dodání vybavení osobě povinné k dani usazené v jiném členském státě, pokud toto vybavení fyzicky neopustilo území členského státu svého dodavatele, ledaže s ohledem na všechny okolnosti charakterizující dotčená plnění musí být toto dodání považováno za součást jediného nerozdělitelného hospodářského plnění nebo za doplňkové

k hlavnímu plnění, které sestává z dodání zboží, jenž je vyráběno pomocí tohoto vybavení, uskutečněných uvnitř Společenství.

C-475/24 *Fashion TV RO et Maestro* (usnesení šestého senátu ze dne 12. listopadu 2025, GA Spielmann)

Společnost FASHION TV SRL byla obviněna z daňových podvodů a falšování účetních záznamů. Trestní stíhání bylo nicméně na základě zásady *in dubio pro reo* zastaveno. V rámci jiného soudního řízení, jehož předmětem bylo zrušení daňového výměru, položil předkládající soud otázku, zda je v souladu s unijním právem, aby byly znovu přehodnoceny důkazy použité v zastaveném trestním řízení. Soudní dvůr rozhodl usnesením s odůvodněním. Nejprve uvedl, že předběžná otázka je nepřipustná, pokud se týká použití zásady *ne bis in idem*, zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání. Měl za to, že tyto zásady nejsou použitelné ve sporu v původním řízení, a jejich výklad proto není relevantní pro jeho řešení. Soudní dvůr následně posuzoval předběžnou otázku ve vztahu k čl. 168 směrnice o DPH. Rozhodl, že toto ustanovení vyžaduje, aby vnitrostátní soud, jemuž byl předložen spor týkající se uplatnění nároku na odpočet DPH, ověřil, zda dotyčná osoba dodržela hmotněprávní a formální podmínky zakotvené ve směrnici o DPH, a za tímto účelem přezkoumal důkazy shromážděné při předchozím trestním stíhání vůči osobám odlišným. Podmínkou tohoto přezkumu dle Soudního dvora je, že respektuje práva zaručená zejména Listinou, včetně zásady rovnosti zbraní a práva na účinnou procesní obranu.

C-570/24 *Ecoserv* (rozsudek sedmého senátu ze dne 20. listopadu 2025, GA Biondi)

Společnosti Ecoserv SRL, která se zabývá mimo jiné výrobou organických chemikálií, byla povolena výroba lihu s podmíněným osvobozením od spotřební daně. Vyšetřovací a celní orgány při kontrole zjistily, že v jejím obchodním majetku chybí 21 909 litrů lihu. Finanční správa proto vydala platební výměr s uložením dodatečné daňové povinnosti. Současně bylo zahájeno trestní řízení proti generálnímu řediteli společnosti, který byl odsouzen za trestné činy podvodu, zpronevěry a daňového podvodu. Sporný byl zejména rozsah pojmu osoba „povinná ke spotřební dani“ a důsledky souběhu správního a trestního řízení. Soudní dvůr rozhodl, že dle směrnice 2008/118 o spotřebních daních právnická osoba v uvedené situaci spadá pod pojem osoba povinná k dani. Soudní dvůr také rozhodl, že vnitrostátní soud není v tomto ohledu vázán výrokem občanskoprávní povahy obsaženým v rozsudku trestního soudu ohledně zaměstnance nebo jednatele právnické osoby, kterým byl pravomocně uznán za výlučně odpovědného za škodu způsobenou státnímu rozpočtu z důvodu zpronevěry skladovaného lihu.

C-796/23 Česká síť (rozsudek desátého senátu ze dne 11. prosince 2025, GA Kokott)

Sporné bylo určení osoby povinné k dani. Stěžovatelka v původním řízení spolupracovala s několika korporacemi se sídlem v USA, které prostřednictvím odštěpných závodů působily v ČR. Všechny poskytovaly vlastním jménem služby koncovým zákazníkům. Mezi stěžovatelkou a americkými korporacemi nicméně existovaly vazby v rovině personální a hospodářské. Daňové orgány proto dospěly k závěru o faktické existenci tzv. společnosti, tedy sdružení osob bez právní osobnosti podle § 2716 českého občanského zákoníku. Dovodily také, že na základě dříve platné úpravy v českém zákoně o DPH týkající se společnosti odpovídá stěžovatelka jako tzv. určený společník za odvedení DPH za celou společnost. Stěžovatelka namítala, že uvedený postup je v rozporu se směrnicí o DPH. Soudní dvůr rozhodl, že směrnice o DPH brání stanovení „určeného společníka“ jako osoby povinné odvést DPH ze zdanitelných služeb poskytovaných ostatními společníky v situaci, kdy s koncovými zákazníky jednali tito ostatní společníci jako smluvní strany bez přímé zmínky o společnosti nebo o některém z jejích společníků. Okolnost, že se takovým jednáním odchýlili od pravidel občanského práva, považoval Soudní dvůr za irelevantní.

11. Finanční trh

12 rozsudků (finanční instituce, pojištění, kapitálový trh, platební služby atd.);

Shrnutí zajímavého rozsudku:

C-665/23 Veracash (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Medina)

Vnitrostátní spor se týkal podmínek odpovědnosti poskytovatele platebních služeb za neautorizované platební transakce, kdy investiční společnost zaslala navrhovateli výběrní a platební kartu, kterou však navrhovatel neobdržel. Prostřednictvím této karty byly následně v délce několika týdnů prováděny neautorizované výběry z konta navrhovatele, což navrhovatel odpůrkyni oznámil až několik týdnů od prvního sporného výběru. Vznikla tak otázka výkladu povinnosti oznámit transakci „bezodkladně po zjištění a nejpozději do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu“ ve směrnici 2007/64 o platebních službách na vnitřním trhu, resp. dalších podmínek vzniku odpovědnosti poskytovatele platebních služeb za neautorizované platební transakce. Soudní dvůr rozhodl, že uživatel platebních služeb v zásadě pozbývá nároku na získání nápravy, pokud svému poskytovateli platebních služeb neoznámil neautorizovanou platební transakci neprodleně po jejím zjištění, přestože mu ji oznámil do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu. Pokud jde o neautorizovanou platební transakci vyplývající z použití ztraceného nebo odcizeného platebního prostředku a uživatel transakci oznámil do třinácti měsíců

ode dne odepsání částky z účtu, pak tento uživatel pozbývá nároku na získání účinné nápravy pouze v případě, že transakci oznámil opožděně v důsledku svého úmyslného jednání nebo hrubé nedbalosti spočívající v závažném porušení povinnosti řádné péče. Pokud jde o za sebou následující neautorizované platební transakce, kdy uživatel sice dodržel třináctiměsíční lhůtu pro oznámení transakce, avšak zčásti tyto transakce svému poskytovateli platebních služeb oznámil opožděně v důsledku svého úmyslného jednání nebo hrubé nedbalosti, pak tento uživatel v zásadě pozbývá nároku na náhradu pouze těch ztrát, jež vyplývají z transakcí, které svému poskytovateli platebních služeb oznámil opožděně v důsledku svého úmyslného jednání nebo hrubé nedbalosti.

12. Volný pohyb služeb a svoboda usazování

9 rozsudků (překážky podnikání, harmonizované požadavky, omezení poskytování služeb, směrnice o službách na vnitřním trhu, povinnosti provozovatelů on-line tržišť atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-807/23 *Jones Day* (rozsudek třetího senátu ze dne 3. dubna 2025, GA Pikamäe)

Rakouská občanka pracovala v advokátní kanceláři Jones Day v Německu pod dohledem partnera advokátní kanceláře, advokáta zapsaného v Rakousku a usazeného v Německu. Rakouská advokátní komora zamítla její žádost o zápis do seznamu advokátních koncipientů a o vydání dokladu osvědčujícího omezené oprávnění k zastupování před soudem s poukazem na nesplnění podmínky zápisu spočívající v tom, aby praxe byla vykonávána u advokáta usazeného v Rakousku. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 45 SFEU takové právní úpravě brání. Členský stát nemůže uložit absolvování určité části praxe, která je nezbytná pro přístup k povolání advokáta a během níž má advokátní koncipient určité oprávnění k zastupování před soudy tohoto členského státu, u advokáta usazeného v tomto členském státě. Členský stát nemůže vyloučit možnost výkonu právní praxe u advokáta usazeného v jiném členském státě, pokud je daný advokát zapsán u advokátní komory členského státu, jehož orgány vydávají příslušné oprávnění, a dotčená praxe se týká práva tohoto členského státu. Popsaná právní úprava dotýkným právníkům neumožňuje výkon části praxe v jiném členském státě pod podmínkou, že příslušným vnitrostátním orgánům prokáží, že právní praxe, tak jak bude vykonávána, je s to jim poskytnout odbornou přípravu a zkušenosti rovnocenné těm, které poskytuje právní praxe u advokáta usazeného v tomto členském státě.

C-555/23 a C-556/23 *Makeleio a Zougla* (rozsudek pátého senátu ze dne 26. června 2025, GA Čapeta)

Makeleio a Zougla jsou společnosti založené podle řeckého práva, které provozují internetové stránky novin, na kterých jsou rovněž nabízeny audiovizuální obsahy. V původním sporu společnost Makeleio na svých internetových stránkách odvysílala audiovizuální pořad, v němž se moderátor urážlivě vyjadřoval o homosexuálních osobách. Podobně společnost Zougla na své internetové stránce odvysílala pořad v audiovizuální podobě, v němž moderátor spojoval politickou osobu s kauzou týkající se pedofilních činů. Národní rada pro rozhlasové a televizní vysílání uložila těmto společnostem správní pokutu za porušení povinnosti respektovat hodnotu lidské důstojnosti. Obě společnosti zpochybnily zákonnost těchto rozhodnutí s tím, že se dotčená povinnost nepoužije na poskytovatele on-line televizních služeb. Soudní dvůr konstatoval, že vnitrostátní právní úprava, která pod hrozbou sankce ukládá všem poskytovatelům mediálních služeb, s výjimkou těch, kteří vysílají obsah prostřednictvím internetu, povinnost respektovat hodnotu lidské důstojnosti a zdržet se vysílání obsahu narušujícího tuto hodnotu, spadá do působnosti směrnice 2010/13 o audiovizuálních mediálních službách. Taková povinnost respektovat hodnotu lidské důstojnosti a zdržet se vysílání obsahu narušujícího tuto hodnotu vyplývající z čl. 6 odst. 1 směrnice 2010/13 se ale musí nezbytně vztahovat na všechny poskytovatele mediálních služeb. Úprava, které některé typy poskytovatelů z této povinnosti vylučuje, je s dotčeným ustanovením v rozporu. Uvedený nedostatek vnitrostátní právní úpravy ale vzhledem k zásadě zákonnosti trestných činů a trestů nelze překlenout eurokonformním výkladem. Směrnice sama o sobě a nezávisle na zákonu členského státu přijatému k jejímu provedení nemůže stanovit nebo zpřísnit trestní odpovědnost těch osob, které jednají v rozporu s jejími ustanoveními.

C-60/24, C-718/23, C-719/23, C-720/23 a C-721/23 *Anesar-CV a další* (rozsudek osmého senátu ze dne 16. října 2025, GA Rantos)

Spor ve vnitrostátním řízení se týkal španělského zákona o regulaci hazardních her a prevenci závislosti na hazardních hrách v autonomním společenství Valencie, ve kterém jsou stanovena pravidla týkající se vzdálenosti provozoven hazardních her mezi sebou a vzdálenosti od vzdělávacích zařízení, pravidla o pozastavení udělování nových licencí a dále povinnosti, které jsou uloženy pouze soukromým provozovnám hazardních her. Žalobci namítali porušení čl. 49 a čl. 56 SFEU a čl. 16 a čl. 20 Listiny s tím, že tato úprava omezuje svobodu usazování bez legitimního cíle, je nepřiměřená a nesplňuje požadavek nezbytnosti. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 49 SFEU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která ukládá hospodářským subjektům

v odvětví her určitá omezení týkající se minimálních vzdáleností, které je třeba dodržovat mezi jednotlivými herními provozovnami a sázkovými kanceláři na jedné straně a určitými vzdělávacími zařízeními na straně druhé, jakož i mezi určitými herními provozovnami navzájem. Čl. 49 SFEU nebrání ani časovému omezení provozování výherních hracích přístrojů tzv. „kategorie B“ nebo zábavních výherních přístrojů umístěných v zařízeních v odvětví hotelových, restauračních a stravovacích služeb či v podobných zařízeních ani pozastavení udělování nových licencí nebo povolení k činnosti herních provozoven, pokud vnitrostátní soud dospěje k závěru, že tato omezení lze připustit z titulu odchylojících se opatření, jež jsou výslovně stanoveny SFEU nebo odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu, jsou způsobila zaručit dosažení sledovaných cílů a nepřesahují rámec toho, co je pro jejich dosažení nezbytné.

C-492/23 *Russmedia Digital a Inform Media Press* (rozsudek velkého senátu ze dne 2. prosince 2025, GA Szpunar)

Russmedia Digital je společnost založená podle rumunského práva, která je vlastníkem internetových stránek, on-line tržiště, na němž mohou být bezplatně nebo za úplaty zveřejňovány reklamní inzeráty zejména o prodeji zboží nebo poskytování služeb v Rumunsku. Žalobkyně v původním řízení tvrdí, že na uvedené internetové stránce byl třetí osobou uveřejněn nepravdivý a škodlivý inzerát, který ji prezentoval jako osobu nabízející sexuální služby. Tento inzerát byl následně doslovně převzat na jiné internetové stránky s reklamním obsahem, kde byl zpřístupněn on-line s uvedením zdroje původu. Když byla společnost Russmedia Digital kontaktována, odstranila o necelou hodinu později uvedený inzerát ze svých internetových stránek. Tentýž inzerát však zůstal dostupný na jiných internetových stránkách, které jej převzaly. Žalobkyně v původním řízení žádá náhradu újmy vzniklou v důsledku protiprávního zpracování jejích osobních údajů, jakož i porušení jejího práva k podobizně a na zachování cti a soukromí. Podle Soudního dvora GDPR ukládá provozovateli on-line tržiště jakožto správci osobních údajů obsažených v inzerátech zveřejněných na jeho on-line tržišti před zveřejněním inzerátů a prostřednictvím vhodných technických a organizačních opatření identifikovat inzeráty, které obsahují citlivé údaje. Kromě toho musí také ověřit, zda inzerujícím uživatelem, který hodlá zveřejnit takový inzerát, je osoba, jejíž citlivé údaje jsou uvedeny v tomto inzerátu, a pokud tomu tak není, musí odmítnout jeho zveřejnění, ledaže by tento inzerující uživatel mohl prokázat, že subjekt údajů udělil výslovný souhlas se zveřejněním dotčených údajů (nebo že je splněna některá z ostatních výjimek stanovených v čl. 9 odst. 2 písm. b) až j) GDPR). Provozovatel on-line tržiště jakožto správce osobních údajů obsažených v inzerátech zveřejněných na jeho on-line tržišti je každopádně

povinen zavést technická a organizační bezpečnostní opatření, jež mohou zabránit tomu, aby inzeráty na něm zveřejněné, které obsahují citlivé údaje, byly zkopírovány a protiprávně zveřejněny na jiných internetových stránkách. Tento provozovatel online tržiště se nemůže v souvislosti s porušením povinností, které vyplývají z čl. 5 odst. 2, jakož i z čl. 24 až 26 a 32 GDPR, dovolávat čl. 12 až 15 směrnice 2000/31 o elektronickém obchodu týkajících se odpovědnosti poskytovatelů zprostředkovatelských služeb.

13. Volný pohyb zboží

11 rozsudků (harmonizované požadavky na zboží, technické notifikace atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-589/23 *Cassella-med a MCM Klosterfrau* (rozsudek pátého senátu ze dne 13. března 2025, GA Norkus)

Jednalo se o výklad pojmu farmakologický účinek léčivého přípravku ve smyslu směrnice 2001/83 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků. Spor se týkal určitých výrobků určených k prevenci a léčbě některých infekcí močových cest, konkrétně toho, zda se jedná o zdravotnické prostředky, anebo léčivé přípravky, jež podléhají registraci. Soudní dvůr shledal, že látka, která prostřednictvím reverzibilního navázání na bakterie zabraňuje tomu, aby se tyto bakterie vázaly na lidské buňky, musí být považována za látku, která má „farmakologický účinek“. Dotčený výrobek je proto nutné považovat za léčivý přípravek a použít na něj režim stanovený směrnicí 2001/83.

C-353/24 *Europark Latvia a Skidata* (rozsudek sedmého senátu ze dne 18. prosince 2025, GA Kokott)

V souvislosti s určitým pokladním systémem bylo lotyšskými vnitrostátními orgány odmítnuto vydat prohlášení o shodě tohoto systému s technickými požadavky použitelnými na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků. Sporným se stalo mimo jiné to, zda povinnost poskytovatele správcovských služeb předat orgánu pro posuzování shody zdrojový kód registrovaného softwaru spadá pod pojem „technické předpisy“ ve smyslu směrnice 98/34 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů, respektive směrnice 2015/1535 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti. Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní právní úpravu, která ukládá poskytovateli služeb odpovědnému za údržbu zařízení pro automatickou platbu povinnost poskytnout

subjektu pro posuzování shody zdrojový kód registrovaného softwaru těchto zařízení, je nutno považovat za „technický předpis“. Takový předpis lze uplatnit vůči jednotlivcům pouze tehdy, pokud byl příslušný návrh právní úpravy předem sdělen Komisi.

14. Duševní vlastnictví

15 rozsudků (autorská práva, ochranné známky, patenty atd.).

15. Volný pohyb kapitálu

6 rozsudků (daňové a další překážky volného pohybu kapitálu atd.).

16. Spotřebitelé

42 rozsudků (zneužívající ujednání, spotřebitelský úvěr, nepřiměřené podmínky ve spotřebitelských smlouvách, nároky související se zrušením zájezdů, nekalé praktiky atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-337/23 APS Beta Bulgaria and Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia (rozsudek desátého senátu ze dne 13. března 2025, GA Collins)

Případ se týkal návrhů ručitelů požadujících vydání příkazů k zaplacení dluhů vzniklých na základě spotřebitelských úvěrových smluv uzavřených s finanční institucí a souvisejících smluv o ručení uzavřených s ručiteli vybranými touto finanční institucí, přičemž ručitelé se domáhali vydání příkazu k zaplacení na všechny částky úvěru spolu s jejich odměnou, přestože vnitrostátní právo stanovilo, že příslušné ručení zaniká uplynutím lhůty, během níž hlavní věřitel zůstal vůči spotřebiteli jako dlužníku (příjemci úvěru) nečinným. V řízení vyvstalo několik otázek týkajících se ochrany spotřebitele. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 4 odst. 2 směrnice 93/13 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách nebrání posuzování případné nepřiměřené povahy ujednání smlouvy o ručení, pokud byla uzavřena současně se smlouvou o úvěru za účelem splnění povinnosti ve smlouvě o úvěru, ručitel byl vybrán věřitelem a poplatky za ručení jsou splatné současně se splátkami půjčky. Zároveň uvedl, že ujednání ve smlouvě o úvěru, které zavazuje spotřebitele uzavřít smlouvu o ručení s osobou vybranou věřitelem s jemu neznámým obsahem, nepatří mezi nepřiměřená ujednání podle čl. 3 odst. 3 směrnice 93/13 a nepředstavuje ani agresivní obchodní praktiku ve smyslu čl. 8 směrnice 2005/29 o nekalých obchodních praktikách ve spojení s čl. 5 odst. 5 a přílohou I téže směrnice. Soudní dvůr dále rozhodl, že vnitrostátní soud projednávající návrh

na vydání platebního rozkazu v popsané situaci nemůže automaticky vyloučit použití ujednání smlouvy, pokud není přesvědčen o jeho kvalifikaci jako „zneužívajícím“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 93/13. Při rozhodování o zneužívající povaze ujednání však tento soud může zohlednit použití nekalé obchodní praktiky ve smyslu čl. 5 směrnice 2005/29. Soudní dvůr dále dospěl k závěru, že smlouvu o úvěru, jejíž uzavření je vázáno na uzavření smlouvy o ručení se třetí osobou, která je za toto odměňována, nelze považovat za „smlouvu o vázaném úvěru“ ve smyslu čl. 3 písm. n) směrnice 2008/48 o smlouvách o spotřebitelském úvěru.

C-429/24 St. Kliment Ohridski Primary Private School (rozsudek devátého senátu ze dne 30. dubna 2025, GA Biondi)

Jednalo se o spor mezi rodičem, který měl platit smluvní pokutu sjednanou pro případ jednostranné výpovědi smlouvy uzavřené se soukromou základní školou o poskytování výuky dítěte, s touto školou. Předkládající soud se tázal, zda se na takovou smlouvu uplatní pravidla ochrany spotřebitele, konkrétně směrnice 2011/83 o právech spotřebitelů. Podle Soudního dvora rodič, který sám uzavřel smlouvu o poskytování vzdělávání se soukromou školou zapsanou jako obchodní společnost za účelem školní výuky svých dětí ve věku povinné školní docházky, spadá pod pojem „spotřebitel“ ve smyslu směrnice 2011/83 o právech spotřebitelů. Žák, který se v této škole v rámci takové smlouvy vzdělává, pod pojem „spotřebitel“ nespadá. Smlouva o poskytování vzdělávání týkající se školní výuky dětí ve věku povinné školní docházky za platbu školného tímto rodičem spadá pod pojem „smlouva o poskytování služeb“. V rámci smlouvy o poskytování vzdělávání uzavřené mezi rodičem a soukromou školou nemůže být tento rodič zproštěn povinnosti platit školné z důvodu, že on sám nebo jeho dítě nepožadovalo výuku určitého specifického školního předmětu, když je tato výuka v souladu se státními vzdělávacími standardy povinná. Situace, kdy rodič nebo jeho dítě není spokojeno s kvalitou vzdělávacích služeb, se řídí vnitrostátním smluvním právem, nikoli čl. 27 směrnice 2011/83.

C-749/23 innogy Energie (rozsudek devátého senátu ze dne 5. června 2025, GA Kokott)

V rámci sporu mezi společností innogy Energie a spotřebitelem ohledně nároku společnosti na zaplacení pokuty na základě ujednání smlouvy na dodávky elektřiny podal Okresní soud v Teplicích žádost o výklad směrnice 93/13 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách. Soudní dvůr shledal, že ujednání smlouvy na dodávky elektřiny za pevnou cenu uzavřené na dobu určitou, jež

dodavateli, který ji ukončil z důvodu neuhrazení platby před uplynutím její platnosti, umožňuje, aby vůči spotřebiteli automaticky uplatnil paušální pokutu bez ohledu na přímou hospodářskou ztrátu, kterou dodavatel skutečně utrpěl, může mít zneužívající povahu. Toto ujednání splňuje požadavky transparentnosti, pokud struktura a umístění ujednání ve smlouvě, jakož i okolnosti jejího elektronického uzavření, včetně informací, které prodávající nebo poskytovatel sdělil spotřebiteli, jsou takové povahy, že umožňují průměrnému, běžně informovanému a přiměřeně pozornému a obezřetnému spotřebiteli seznámit se s obsahem a fungováním ujednání, jímž je mu uloženo zaplacení paušální pokuty, a vyhodnotit ekonomické důsledky, které pro něj vyplývají.

C-351/23 GS REAL (rozsudek velkého senátu ze dne 24. června 2025, GA Medina)

Jednalo se o výklad směrnice 93/13 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách, konkrétně 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1. Soudní dvůr shledal, že do působnosti těchto ustanovení spadá soudní řízení, v jehož rámci se zaprvé společnost, která vydrazila nemovitost představující rodinné obydlí spotřebitele, jež byla prodána v rámci mimosoudního nuceného výkonu hypotečního zástavního práva, které spotřebitel zřídil ve prospěch poskytovatele úvěru, domáhá vystěhování spotřebitele, a zadruhé tento spotřebitel prostřednictvím vzájemné žaloby zpochybňuje legalitu přechodu vlastnického práva k nemovitosti na tuto společnost, k němuž došlo navzdory soudnímu řízení, které v okamžiku tohoto přechodu stále probíhalo a jehož cílem bylo přerušení výkonu zástavního práva z důvodu existence zneužívajících ujednání ve smlouvě. Uvedená ustanovení brání vnitrostátní úpravě, která umožňuje, aby pokračoval mimosoudní nucený výkon hypotečního zástavního práva, které spotřebitel zřídil ve prospěch poskytovatele úvěru k nemovitosti představující rodinné obydlí tohoto spotřebitele, přestože probíhá soudní řízení o návrhu na předběžné opatření a existují shodující se indicie o výskytu potenciálně zneužívajícího ujednání.

C-469/24 Tuleka (rozsudek desátého senátu ze dne 23. října 2025, GA Medina)

Při výkladu směrnice 2015/2302 o souborných cestovních službách a spojených cestovních službách dospěl Soudní dvůr k závěru, že tato směrnice brání ustanovení vnitrostátního práva, které stanoví, že pokud je neplnění smluvních podmínek přičitatelné třetí straně, která se nepodílí na poskytování těchto služeb, a nebylo je možné předvídat ani odvrátit, musí pořadatel prokázat, že k tomuto neplnění došlo z důvodu zavinění této třetí strany, aby se mohl zprostit odpovědnosti vůči cestujícím. I když cestující využil část služeb poskytnutých pořadatelem, může přiměřená sleva, na kterou má nárok, odpovídat vrácení plné ceny zájezdu, pokud je

neplnění natolik závažné, že čerpané služby objektivně pozbyly pro cestujícího významu. Účelem nároku na přiměřenou slevu za dobu neplnění smluvních podmínek a nároku na přiměřenou náhradu za škodu, je obnovit smluvní rovnováhu mezi pořadatelem a cestujícími, a nikoli sankcionovat tyto pořadatele. Situace vyplývající z aktů veřejné moci, jako je demolice turistické infrastruktury na základě rozhodnutí orgánu veřejné moci, nespádají pod pojem „nevyhnutelné a mimořádné okolnosti“, pokud byly tyto akty přijaty postupem, který umožnil dotčeným subjektům, jako je pořadatel nebo jeho poskytovatelé, aby se o nich dozvěděly včas před jejich výkonem.

C-143/23 Mercedes-Benz Bank a Volkswagen Bank (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 30. října 2025, GA Spielmann)

Spor se týkal výkladu směrnice 2008/48 o smlouvách o spotřebitelském úvěru ve věci důsledků práva na odstoupení od smlouvy uplatněného spotřebitelem v rámci smlouvy o vázaném úvěru. Soudní dvůr dospěl k následujícím závěrům. Lhůta pro odstoupení od smlouvy nezačne běžet, pokud ve smlouvě není ve formě konkrétního procentního podílu uvedena sazba úroků z prodlení, a to dokud tato informace nebude spotřebiteli řádně sdělena. Čl. 14 směrnice 2008/48 brání tomu, aby věřitel mohl platně namítat, že ze strany spotřebitele došlo ke zneužití práva na odstoupení z důvodu jeho chování mezi uzavřením smlouvy a uplatněním práva na odstoupení či dokonce po tomto uplatnění, pokud smlouva řádně neuvádí sazbu úroků z prodlení. Čl. 14 směrnice 2008/48 brání vnitrostátní judikatuře, podle které se v případě, že spotřebitel uplatní právo na odstoupení od smlouvy o úvěru vázané na smlouvu o koupi vozidla, vypočítá výše náhrady za ztrátu hodnoty, kterou má tento spotřebitel zaplatit věřiteli při vrácení vozidla, tak, že se od prodejní ceny účtované autorizovaným prodejcem v okamžiku nabytí vozidla uvedeným spotřebitelem odečte kupní cena v okamžiku vrácení vozidla, pokud tato metoda výpočtu zahrnuje faktory, které nesouvisejí s používáním uvedeného vozidla spotřebitelem. Směrnice 2008/48 neprovádí úplnou harmonizaci pravidel upravujících důsledky uplatnění práva na odstoupení od úvěrové smlouvy vázané na smlouvu o koupi vozidla spotřebitelem. Čl. 14 odst. 1 směrnice 2008/48 nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které je spotřebitel po odstoupení od smlouvy o spotřebitelském úvěru vázané na smlouvu o koupi vozidla povinen zaplatit úroky z úvěru stanovené v této první smlouvě za období mezi vyplacením finančních prostředků z úvěru prodejci financovaného vozidla a dnem vrácení vozidla věřiteli nebo prodejci.

17. Volný pohyb osob

30 rozsudků (řízení o mezinárodní ochraně, unijní občanství, navrácení státních příslušníků třetích zemí, přemísťování na základě nařízení Dublin, uznávání odborných kvalifikací, pobytová oprávnění státních příslušníků třetích zemí atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-158/23 Keren (rozsudek velkého senátu ze dne 4. února 2025, GA Medina)

Osobě, které byla poskytnuta mezinárodní ochrana v Nizozemsku, byla uložena pokuta a povinnost vrátit půjčku, která jí byla poskytnuta na financování integračních kurzů a zkoušek, a to z důvodu nesplnění integrační povinnosti ve stanovené lhůtě. Podle Soudního dvora kvalifikační směrnice 2011/95 nebrání požadavku, aby osoby požívající mezinárodní ochrany složily zkoušku občanské integrace. Podmínkou je, že jsou skutečně zohledněny zvláštní potřeby a konkrétní situace dotčených osob, požadované znalosti jsou na přiměřené úrovni a povinnost se nevztahuje na osoby, které již jsou do společnosti daného státu skutečně integrovány. Není ovšem možné, aby bylo neúspěšné absolvování takové zkoušky systematicky sankcionováno pokutou ani to, aby osoby požívající mezinárodní ochrany samy nesly veškeré náklady na kurzy a zkoušky občanské integrace. Skutečnost, že tyto osoby mohou od veřejných orgánů získat půjčku na úhradu nákladů a jejich dluh je prominut v případě úspěšného složení zkoušky, nemůže zhojit neslučitelnost dotčené právní úpravy s čl. 34 kvalifikační směrnice 2011/95.

C-454/23 K.A.M. (rozsudek pátého senátu ze dne 27. února 2025, GA Medina)

Žádost marockého státního příslušníka o mezinárodní ochranu podaná na Kypru byla zamítnuta, a to přestože byly dány důvody pro její přiznání. Kyperské orgány měly totiž informace o tom, že dotyčný představuje nebezpečí pro kyperskou společnost, mimo jiné se jednalo o to, že dotyčný v minulosti vyhrožoval bombovým útokem na belgické velvyslanectví v Maroku. Soudní dvůr dospěl k závěru, že členský stát může nepřiznat či odejmout postavení uprchlíka, pokud se důvody, proč je dotyčná osoba považována za nebezpečí pro bezpečnost tohoto členského státu ve smyslu kvalifikační směrnice 2011/95, zakládají na jejím jednání před vstupem na území uvedeného členského státu. Je irelevantní, že tyto činy či jednání nepředstavují důvody pro vyloučení z postavení uprchlíka výslovně stanovené v čl. 1 části F Úmluvy o právním postavení uprchlíků a v čl. 12 kvalifikační směrnice 2011/95. Pro posouzení míry závažnosti nebezpečí pro bezpečnost a důsledků odnětí či nepřiznání postavení uprchlíka pro situaci dotčené osoby není namístě vycházet z podmínek vztahujících se na pojem „nebezpečí pro bezpečnost

země“ uvedených v čl. 33 odst. 2 uvedené Úmluvy ani závažných důsledků z toho vyplývajících pro danou osobu.

C-753/23 Krasiliva (rozsudek desátého senátu ze dne 27. února 2025, GA Szpunar)

Původní řízení se týkalo ukrajinské státní příslušnice, která nezískala v České republice status dočasné ochrany, protože o tutéž ochranu již požádala v Německu. Sporným se především stalo, zda může být žádost o dočasnou ochranu v takovém případě označena jako nepřijatelná. Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo brání neudělení povolení k pobytu osobě z Ukrajiny, která sice již dříve požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala. Osoby spadající do příslušných kategorií podle prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 mají právo obrátit se na orgány členského státu, který si zvolí, za účelem získání povolení k pobytu uvedeného v čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně 2001/55. Členské státy jsou nicméně oprávněny zkoumat, zda osoba žádající o dočasnou ochranu spadá do kategorií podle prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 a zda již nezískala povolení k pobytu v jiném členském státě. Kromě toho podle Soudního dvora má dotčená osoba právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti rozhodnutí, kterým je odmítnuta jako nepřijatelná její žádost o povolení k pobytu podle směrnice 2001/55.

C-283/24 Barouk (rozsudek pátého senátu ze dne 3. dubna 2025, GA Richard de la Tour)

Žádost libanonského státního příslušníka o mezinárodní ochranu byla zamítnuta. Předkládající soud měl za to, že za účelem úplného a *ex nunc* posouzení skutkové a právní stránky případu je nutné provést lékařskou prohlídku žadatele. Příslušný správní orgán nicméně tvrdil, že předání k lékařské prohlídce spadá pouze do jeho pravomoci, a to i vzhledem k tomu, že vnitrostátní právo takovou pravomoc soudu explicitně nestanoví. Soudní dvůr rozhodl, že ke splnění požadavku úplného a *ex nunc* posouzení stanoveného v čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice 2013/32 musí mít vnitrostátní soud prvního stupně rozhodující o opravném prostředku proti rozhodnutí rozhodujícího orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu pravomoc nařídit lékařskou prohlídku žadatele, má-li za to, že provedení této prohlídky je nezbytné nebo relevantní pro účely posouzení dané žádosti.

C-607/21 *Belgický stát* (rozsudek prvního senátu ze dne 10. dubna 2025, GA Čapeta)

Marocká státní příslušnice žádala v Belgii o povolení k pobytu z titulu vyživovaného předka občana Unie v přímé linii. Spornou se stala otázka, zda může být státní příslušník třetí země považován za vyživovanou osobou ve smyslu směrnice 2004/38 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, když se nachází na území hostitelského členského státu již řadu let před podáním žádosti o povolení k pobytu. Soudní dvůr rozhodl, že za účelem určení, zda je předek v přímé linii partnera občana Unie osobou vyživovanou, musí příslušný orgán zohlednit jak situaci tohoto předka v jeho zemi původu k okamžiku, kdy ji opustil a následoval unijního občana v hostitelském členském státu (případně na základě dokladů vydaných před tímto datem), tak jeho situaci v tomto členském státě ke dni podání žádosti o pobytovou kartu, uplynulo-li mezi těmito dvěma daty několik let. Zároveň předek v přímé linii partnera občana Unie, který může prokázat, že je jak ke dni své žádosti o pobytovou kartu podané několik let po svém příjezdu do hostitelského členského státu, tak ke dni tohoto příjezdu, osobou vyživovanou, má právo pobytu po dobu delší než tři měsíce odvozené od práv náležejících občanovi Unie, které je potvrzeno vydáním pobytové karty, pokud uvedený unijní občan splňuje podmínky stanovené v čl. 7 směrnice 2004/38. Toto právo pobytu nelze odepřít z důvodu, že podle vnitrostátní právní úpravy tento předek pobývá ke dni podání této žádosti na území tohoto členského státu neoprávněně.

C-63/24 *Galte* (rozsudek třetího senátu ze dne 30. dubna 2025, GA Medina)

Státní příslušník třetí země odůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu podanou v Litvě tím, že byl třikrát neprávem odsouzen orgány země původu, přičemž skutečným důvodem těchto odsouzení byla politická aktivita v rámci opozice. Litevské orgány sice dospěly k závěru, že dotyčný splňuje podmínky pro uznání za uprchlíka, nicméně měly také za to, že je z postavení uprchlíka vyloučen, protože v minulosti spáchal „vážný nepolitický zločin“ ve smyslu čl. 12 kvalifikační směrnice 2011/95. Žadatel proti této skutečnosti namítl, že ve vztahu k tomuto trestnému činu již vykonal trest, ke kterému byl odsouzen. Soudní dvůr rozhodl, že při posuzování toho, zda se na činy spáchané žadatelem, který jinak splňuje kritéria pro přiznání postavení uprchlíka, vztahuje důvod vyloučení z tohoto postavení, musí příslušné orgány zohlednit skutečnost, že tento žadatel již vykonal trest, ke kterému byl odsouzen. Vykonání trestu je jednou z okolností, kterou je třeba zohlednit za účelem určení, zda je třeba mít za to, že se na žadatele vztahuje důvod pro vyloučení z postavení uprchlíka. Za účelem posouzení závažnosti dotčeného trestného činu

musí příslušný orgán zejména posuzovat druh dotčeného činu, hrozící a uložený trest, dobu od spáchání zločinu, chování dotyčného během této doby a jeho případně projevenou lítost. Každopádně však okolnost, že trest již byl vykonán, sama o sobě nebrání tomu, aby byl uvedený žadatel vyloučen z postavení uprchlíka.

C-662/23 *Zimir* (rozsudek pátého senátu ze dne 8. května 2025, GA Medina)

Z důvodu neočekávaného nárůstu počtu žádostí o mezinárodní ochranu a z důvodu nedostatečných personálních kapacit prodloužilo Nizozemsko lhůtu pro skončení řízení o posouzení žádostí o mezinárodní ochranu. Spornými se staly podmínky tohoto prodloužení v kontextu procedurální směrnice 2013/32. Soudní dvůr rozhodl, že šestiměsíční lhůta stanovená pro posouzení žádostí o mezinárodní ochranu rozhodujícím orgánem může být prodloužena o devět měsíců v případě, že během krátké doby dojde k výraznému zvýšení počtu žádostí ve srovnání s trendem obvyklým a předvídatelným v dotčeném členském státě. Podle Soudního dvora pak k prodloužení lhůty nemůže dojít, pokud dochází k postupnému zvyšování počtu žádostí po dlouhou dobu. Skutečnost, že je v praxi velmi složité skončit řízení o posouzení žádostí v šestiměsíční lhůtě, nemůže vyplývat z jiných okolností než z velkého počtu současně podaných žádostí. Je proto vyloučeno, aby k prodloužení docházelo kvůli velkému množství nevyřízených dříve podaných žádostí nebo kvůli nedostatku personálních kapacit rozhodujícího orgánu.

C-130/24 *Stadt Wuppertal* (rozsudek desátého senátu ze dne 8. května 2025, GA Norkus)

Polský zastupitelský úřad udělil státní příslušnici třetí země vízum pro studijní účely platné do září roku 2020. V této době již měla dotyčná bydliště hlášené v Německu, přičemž ji německé úřady vyzvaly k opuštění území. Výzvy ovšem nebyly úspěšné a v roce 2022 dotčená státní příslušnice třetího státu v Německu podala žádost o povolení k pobytu za účelem výkonu rodičovské péče o nezletilé dítě s německým občanstvím, jež má ve výlučné péči. Aby mohl předkládající soud posoudit, zda má být dotčené vydáno povolení k pobytu, rozhodoval Soudní dvůr o otázkách týkajících se odvozeného práva pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občana Unie podle čl. 20 SFEU. Podle Soudního dvora odvozené právo pobytu vyplývá přímo z unijního práva, takže povolení k pobytu vydané na tomto základě příslušnými vnitrostátními orgány nemá povahu konstitutivního aktu zakládajícího práva, toto právo nevzniká v okamžiku podání příslušné žádosti, ale v okamžiku vzniku vztahu závislosti mezi tímto státním příslušníkem třetí země a občanem Unie. Zároveň unijní právo nepřipouští vnitrostátní právní úpravu, která podmiňuje uznání odvozeného práva pobytu tím,

že danému státnímu příslušníkovi třetí země musí být v této třetí zemi dodatečně vydáno vízum.

C-349/24 *Nuratau* (rozsudek třetího senátu ze dne 5. června 2025, GA Richard de la Tour)

Sporným se stalo, zda unijní právo brání tomu, aby členský stát ve svém vnitrostátním právu zakotvil nárok na doplňkovou ochranu, jejíž přiznání je podmíněno nad rámec typů vážné újmy uvedených v čl. 15 kvalifikační směrnice 2011/95 také jiným typem újmy spočívajícím v rozporu vycestování cizince s mezinárodními závazky daného členského státu. Podle Soudního dvora mohou členské státy nad rámec uvedené směrnice zavést příznivější normy pro udělování mezinárodní ochrany, nicméně případy, ve kterých je mezinárodní ochrana udělována, musí odpovídat logice této ochrany. Udělení povolení k pobytu z důvodu, který nesouvisí se situací v zemi původu žadatele, postrádá jakoukoli vazbu na tuto logiku. Členský stát tak nemůže na základě důvodu, který nesouvisí se situací v zemi původu žadatele, udělit doplňkovou ochranu ve smyslu kvalifikační směrnice 2011/95. Soudní dvůr zároveň dodal, že kvalifikační směrnice 2011/95 nezakazuje členskému státu udělit dotčené osobě vnitrostátní ochranu, která nespadá do působnosti této směrnice. Soudní dvůr také upozornil, že možný zásah do soukromého života dotčené osoby je aspektem, který je třeba posoudit při případném přijímání rozhodnutí o vyhoštění podle návratové směrnice 2008/115.

C-397/23 *Jobcenter Arbeitplus Bielefeld* (rozsudek pátého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Richard de la Tour)

Polský státní příslušník přicestoval z Nizozemska do Německa se svou polskou družkou, kde se jim téhož roku narodil syn, který má taktéž polskou státní příslušnost. Dotyční v Německu požádali o přiznání dávek základní sociální pomoci. Ty ale nebyly přiznány otci s odůvodněním, že mu pobytové právo bylo uděleno pouze za účelem hledání zaměstnání a podle vnitrostátního práva se nemůže dovolávat pobytového práva z důvodu výkonu rodičovské zodpovědnosti, ani pobytového práva z titulu rodinného příslušníka své družky, která má právo trvalého pobytu. Spornou se tak stala otázka, zda neudělení povolení k pobytu občanu Unie, kterému přísluší právo péče o nezletilé dítě požívající práva volného pohybu, které je občanem některého členského státu a žije v Německu, představuje porušení unijního práva. Podle Soudního dvora čl. 24 směrnice 2004/38 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států brání takové právní úpravě, podle níž povolení k pobytu, stanovené vnitrostátním právem za účelem výkonu rodičovské zodpovědnosti,

nesmí být vydáno občanovi Unie, který je nositelem rodičovské zodpovědnosti ke svému nezletilému dítěti, pouze z toho důvodu, že toto dítě, ačkoli je rovněž občanem Unie a pobývá na území tohoto členského státu na základě této směrnice, není jeho státním příslušníkem.

C-636/23 a C-637/23 *Al Hoceima* (rozsudek pátého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Spielmann)

Sporným se v podstatě stalo, zda rozhodnutí o neposkytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území ve smyslu čl. 7 odst. 4 návratové směrnice 2008/115 může být i samostatně předmětem přezkumu a zda případné zrušení rozhodnutí o tomto aspektu musí nutně vést také ke zrušení rozhodnutí o neoprávněnosti pobytu v rozhodnutí o navrácení. Podle Soudního dvora směrnice 2008/115 brání tomu, aby neposkytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území bylo považováno za pouhé vykonávací opatření, kterým se nemění právní postavení dotčeného státního příslušníka třetí země. Ustanovení týkající se lhůty k dobrovolnému opuštění území obsažené v rozhodnutí o navrácení je nedílnou součástí povinnosti návratu uložené nebo prohlášené v tomto rozhodnutí, takže pokud je konstatována protiprávnost tohoto ustanovení týkajícího se lhůty k dobrovolnému opuštění území, musí být uvedené rozhodnutí zrušeno v plném rozsahu. Kromě toho Soudní dvůr dospěl k závěru, že rozhodnutí, v němž nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území, musí být napadnutelné v rámci žaloby. Směrnice 2008/115 ale nebrání tomu, aby příslušný vnitrostátní orgán i po uplynutí značné doby uložil zákaz vstupu zakládající se na rozhodnutí o navrácení, v němž nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území.

C-758/24 *Alace* a C-759/24 *Canpelli* (rozsudek velkého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Richard de la Tour)

Spornou se stala italská právní úprava bezpečných zemí původu, především pak to, zda je možné třetí zemi označit za bezpečnou zemi původu ve smyslu procedurální směrnice 2013/32 a zároveň stanovit, že pro určité kategorie osob se vyvratitelná domněnka bezpečnosti země nepoužije. Soudní dvůr především rozhodl, že směrnice 2013/32 brání tomu, aby členský stát označil za bezpečnou zemi původu třetí zemi, která pro určité kategorie osob nesplňuje hmotněprávní podmínky takového označení uvedené v příloze I této směrnice. Členský stát, který označí třetí zemi za bezpečnou zemi původu, musí každopádně zajistit, aby ke zdrojům informací, na nichž se toto označení zakládá, byl dostatečný a přiměřený přístup. Ten musí umožňovat dotčenému žadateli hájit svá práva za co nejpríznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud,

a musí také tomuto soudu umožnit přezkum rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Vnitrostátní soud, který projednává opravný prostředek proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, jež byla posouzena v rámci zvláštního režimu týkajícího se žádostí podaných žadateli ze zemí označených za bezpečné země původu, může při ověřování, byť incidenčním, zda toto označení splňuje hmotněprávní podmínky takového označení, přihlídnout k informacím, které sám získal, za předpokladu, že bude dodržena zásada kontradiktornosti a tento soud se ujistí o důvěryhodnosti dotčených informací. Podle Soudního dvora nicméně unijní právo nebrání označení třetí země za bezpečnou zemi původu prostřednictvím legislativního aktu. Předpokladem je, že toto označení může být předmětem soudního přezkumu z hlediska splnění hmotněprávních podmínek takového označení ze strany kteréhokoli vnitrostátního soudu, který projednává opravný prostředek proti rozhodnutí o žádosti, která byla posouzena v rámci zvláštního režimu vztahujícího se na žádosti podané žadateli ze třetích zemí označených za bezpečné.

C-97/24 The Minister for Children, Equality, Disability, Integration and Youth (rozsudek třetího senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Medina)

Žadateli o mezinárodní ochranu S.A. nebylo v Irsku poskytnuto ubytování ani jiné materiální podmínky přijetí, neboť irská přijímací střediska byla plně obsazená. Dotyčný obdržel pouze poukázku na částku v hodnotě 25 eur. Následně byl nucen žít na ulici po dobu 71 dní, než mu bylo poskytnuto ubytování, příspěvek na živobytí atd. Skutkové okolnosti dalšího žadatele o mezinárodní ochranu byly velmi podobné s tím rozdílem, že tento žadatel obdržel během svého pobývání na ulici příspěvek na živobytí, který ale nebyl dostatečný pro zajištění důstojného života. Dotyční se domáhají náhrady újmy za nesplnění povinnosti jim poskytnout ubytování, stravu, vodu a jiné materiální podmínky přijetí za účelem uspokojení jejich základních potřeb. Irské orgány se brání tím, že čelily nečekanému přílivu osob z Ukrajiny. Podstatou otázek se tak stalo to, zda musí být unijní právo vykládáno v tom smyslu, že členský stát, který žadateli o mezinárodní ochranu po dobu několika týdnů nezajistil přístup k materiálním podmínkám přijetí stanoveným směrnicí 2013/33, se může zprostit své odpovědnosti podle unijního práva tím, že se bude dovolávat dočasného vyčerpání ubytovacích kapacit běžně dostupných na jeho území žadatelům o mezinárodní ochranu z důvodu přílivu státních příslušníků třetích zemí žádajících o dočasnou nebo mezinárodní ochranu, který byl vzhledem ke svému rozsahu a náhlosti nepředvídatelný a nezadržitelný. Soudní dvůr rozhodl, že v takovém případě se členský stát takové odpovědnosti zprostit nemůže.

C-313/25 PPU *Adrar* (rozsudek druhého senátu ze dne 4. září 2025, GA Spielmann)

Proti státnímu příslušníkovi třetí země bylo přijato rozhodnutí o navrácení. Poté, co nesplnil povinnost návratu, byl v dubnu 2025 zadržen za účelem provedení vyhoštění. Rozhodnutí o navrácení, které představovalo základ pro rozhodnutí o vyhoštění, bylo přijato bez posouzení zásady *non-refoulement* a bez posouzení dalších chráněných zájmů uvedených v čl. 5 směrnice 2008/115 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní soud, který má přezkoumat zákonnost zajištění neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země za účelem jeho vyhoštění v rámci výkonu pravomocného rozhodnutí o navrácení, je povinen zkoumat, a to případně z moci úřední, zda zásada nenavrácení a rovněž nejvlastnější zájem dítěte a rodinný život uvedené v čl. 5 směrnice 2008/115 brání tomuto vyhoštění.

C-340/24 a C-442/24 *Artollisi a další* (rozsudek osmého senátu ze dne 20. listopadu 2025, GA Emiliou)

Ve sporu se žalobkyně u italského orgánu domáhaly uznání odborné kvalifikace asistenta pedagoga na základě dokladu o absolvování vyššího specializačního kurzu vydaného španělskou univerzitou, což italský orgán zamítl, neboť dle informací od španělských orgánů nebyl dotčený doklad oficiálním dokladem umožňujícím ve Španělsku výkon dotčeného regulovaného povolání. Soudní dvůr nejprve připomněl, že uznávání odborných kvalifikací ve smyslu směrnice 2005/36 o uznávání odborných kvalifikací předpokládá, že osoba žádající o uznání získala doklad, který ji v domovském členském státě opravňuje k výkonu regulovaného povolání, což však není případ žalobkyň v původním řízení. Na posuzovanou věc se tudíž směrnice 2005/36 nevztahuje. Dále uvedl, že dotčený doklad vydaný soukromou institucí, která nebyla oprávněna k vydávání dokladů osvědčujících v domovském členském státě odbornou kvalifikaci, neposkytuje žádnou záruku kvality a úrovně získaných dovedností, a rozhodl proto, že čl. 45 a 49 SFEU neukládají hostitelskému členskému státu povinnost takový doklad zohlednit při posuzování žádosti o uznání odborné kvalifikace, neboť by tím tomuto členskému státu byla uložena povinnost přiznat takovému dokladu vyšší hodnotu, než jakou má v domovském členském státě.

C-195/25 *Framholm* (rozsudek třetího senátu ze dne 20. listopadu 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Členové rodiny se čtyřmi dětmi podali ve Švédsku žádosti o mezinárodní ochranu. Jeden z nich je nigerijským státním příslušníkem s povolením k trvalému pobytu

na Ukrajině. Ostatní jsou ukrajinskými státními příslušníky. Dotčeným osobám byla ve Švédsku udělena dočasná ochrana, jejich žádosti o status uprchlíka byly označeny jako neopodstatněné a jejich žádosti o doplňkovou ochranu byly označeny jako nepřipustné, protože švédské vnitrostátní právo neumožňuje posoudit žádost o doplňkovou ochranu podanou cizincem požívajícím dočasné ochrany. Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo, konkrétně směrnice 2001/55 o dočasné ochraně, kvalifikační směrnice 2011/95 a procedurální směrnice 2013/32 neumožňují členskému státu zamítnout žádost o mezinárodní ochranu, kterou je usilováno o získání statusu doplňkové ochrany, pouze z toho důvodu, že žadatel požívá dočasné ochrany. Soudní dvůr zároveň rozhodl, že čl. 18 kvalifikační směrnice 2011/95 ohledně přiznání doplňkové ochrany a čl. 33 procedurální směrnice 2013/32 týkající se nepřipustných žádostí mají přímý účinek, a vnitrostátní soudy tudíž v případě, že vnitrostátní právní předpisy nelze vyložit v souladu s požadavky vyplývajícími z těchto článků, musí od použití těchto právních předpisů upustit.

C-713/23 *Wojewoda Mazowiecki* (rozsudek velkého senátu ze dne 25. listopadu 2025, GA Richard de la Tour)

Žalobci v původním řízení jsou muži, kteří uzavřeli manželství v Německu. Oba mají polské občanství a jeden z nich má také německé občanství. Zamýšleli se přestěhovat do Polska a požádali proto o přepis svého oddacího listu do polské matriky. Tato žádost byla zamítnuta s tím, že polské právo manželství osob téhož pohlaví neumožňuje. Soudní dvůr připomněl, že z unijního práva nijak nevyplývá povinnost členských států zakotvit do vnitrostátního práva manželství osob téhož pohlaví. Pokud ovšem vnitrostátní právo odmítá uznat rodinný svazek řádně uzavřený podle práva jiného členského státu, je tím zasaženo do práva dotčených osob na volný pohyb, protože by byli odrazeni od výkonu tohoto práva, kdyby v jiném členském státě neměli postavení, které jim umožní rodinný život a jistotu v právním postavení vůči třetím osobám i státním orgánům. Členský stát není povinen uznat tento svazek jako "manželství", ale má možnost uznat tento svazek jiným způsobem. Polské právo ovšem jiný způsob uznání neupravuje, takže za této situace unijní právo brání tomu, aby manželství osob téhož pohlaví nebylo do polského práva uznáno jako "manželství" a aby byl odmítnut příslušný zápis do polské matriky.

C-296/24 až 307/24 *Jouxty a další* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 18. prosince 2025, GA Norkus)

Soudní dvůr rozhodl, že čl. 45 SFEU, čl. 1 písm. i) a čl. 67 nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení ve spojení s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie a čl. 2 bodem 2 směrnice

2004/38 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, musí být vykládány v tom smyslu, že podmínka přiznání rodinného přídavku pracovníkovi-nerezidentovi v členském státě zaměstnání na dítě jeho manžela či manželky nebo registrovaného partnera či partnerky, a sice že je tento pracovník povinen „zajišťovat výživu“ tohoto dítěte, je splněna, pokud existuje rodinné společenství mezi uvedeným pracovníkem a dítětem jeho manžela či manželky nebo registrovaného partnera či partnerky. Dodal, že tato podmínka je v zásadě splněna v případě existence společné domácnosti, přičemž tato domácnost nemusí být nepřetržitě povahy, například v důsledku styku s druhým rodičem nebo plnění školní docházky. Dále uvedl, že v případě úplné absence společné domácnosti například z důvodu studia dítěte, musí být možné zohlednit další objektivní skutečnosti vykazující určitou stabilitu, jako například podílení se na nákladech na ubytování, dopravu nebo běžných výdajích dítěte, a že placení výživného druhým rodičem nevylučuje, že se dotčený pracovník na zajišťování výživy dítěte podílí.

18. Sociální politika

20 rozsudků (ochrana pracovníků, zákaz diskriminace, bezpečnost a ochrana zdraví zaměstnanců atd.);

Shrnutí zajímavého rozsudku:

C-417/23 *Slagelse Almennyttige Boligselskab, Afdeling Schackenborgvænge* (rozsudek velkého senátu ze dne 18. prosince 2025, GA Čapeta)

Spor se týkal dánské právní úpravy, která stanoví povinnost přijmout plány rozvoje zaměřené na snížení podílu veřejných rodinných bytů v rezidenčních oblastech, které se vyznačují mimo jiné tím, že podíl „přistěhovalců a jejich potomků z nezápadních zemí“ žijících v těchto oblastech přesáhl v posledních pěti letech 50 %. Soudní dvůr nejprve uvedl, že z hlediska věcné působnosti směrnice 2000/43, kterou se zavádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ, je irelevantní, že výše nájemného v bytech, ze kterých byli vypověděni nájemci, jež jsou žalobci v původním řízení, je nižší než tržní, a dánský systém veřejného bydlení tudíž jakožto služba v oblasti ubytování spadá do věcné působnosti směrnice 2000/43. Dále shledal, že ačkoli kritérium státní příslušnosti ani země narození samy o sobě nestačí k založení domněnky příslušnosti k určité etnické skupině, obě kritéria lze ve spojení s dalšími prvky zohlednit při posuzování existence přímé diskriminace na základě etnického původu, což však přísluší provést předkládajícímu soudu. Existenci diskriminace přitom nevylučuje skutečnost, že sporné kritérium může zahrnovat různé etnické původy a že obyvateli dotčených rezidenčních oblastí

mohou být i osoby, které do této skupiny nespádají. Dodal, že o existenci méně příznivého zacházení nemůže být pochyb, neboť zákonná povinnost dosáhnout v dané oblasti nižšího podílu veřejných bytů vystavuje všechny obyvatele oblasti zvýšenému riziku ztráty bydlení. Závěrem uvedl, že shledá-li předkládající soud domněnku existence přímé diskriminace, musel by dotčený členský stát prokázat, že přijetí sporné právní úpravy nebylo založeno na etnickém původu obyvatel dotčených oblastí. Pro případ, že by předkládající soud shledal existenci nepřímé diskriminace, Soudní dvůr uvedl, že cíl týkající se sociální soudržnosti a integrace může představovat naléhavý důvod obecného zájmu, ovšem nikoli v rozsahu, v němž se sporná právní úprava týká státních příslušníků členských států, přičemž dodal, že v jiných oblastech s obdobnými socioekonomickými problémy, avšak s odlišným podílem obyvatel sporného kritéria, vnitrostátní právní úprava nevyžaduje přijetí stejných opatření ve vztahu k podílu veřejných bytů, a tudíž se nezdá, že by za účelem deklarovaného cíle bylo sporné opatření prováděno soudržným a systematickým způsobem.

19. Sociální zabezpečení

7 rozsudků (nárok na dávky sociálního zabezpečení, důchody, nemocenské dávky, určení příslušného členského státu atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-421/23 ONSS (rozsudek sedmého senátu ze dne 23. ledna 2025, GA Richard de la Tour)

Spor se týkal falešných osvědčení A1, která za účelem vyslání svých zaměstnanců do jiného členského státu použil žalobce usazený v Portugalsku. V návaznosti na to byl žalobce za toto jednání nepravomocně odsouzen v rámci trestního řízení vedeného v hostitelském členském státě. Soudní dvůr připomněl, že dialog a dohodovací řízení podle čl. 76 odst. 6 nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení jsou nezbytným předpokladem pro určení toho, zda jsou splněny podmínky existence podvodu při vysílání pracovníků. V případě, že instituce členského státu usazení žalobce vybírala za vyslané pracovníky příspěvky na sociální zabezpečení, musí takový dialog zahrnovat nejen otázku pravosti sporných osvědčení A1, ale i posouzení příslušných právních předpisů. Soudní dvůr dodal, že zahájení dialogu a dohodovacího řízení může mít jakoukoli formu, neboť nařízení č. 883/2004 ani nařízení č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004, v tomto ohledu nestanoví žádné požadavky.

C-7/24 Deutsche Rentenversicherung Nord a BG Verkehr (rozsudek devátého senátu ze dne 12. června 2025, GA Norkus)

Sporné bylo, zda je pojišťovna, u níž je pojištěna osoba odpovědná za škodu, v členském státě, kde došlo ke škodní události, povinna uhradit veřejné pojišťovně v členském státě bydliště pozůstalé po poškozeném dávky, které jí byly jakožto vdově touto veřejnou pojišťovnou vyplaceny v důsledku pracovního úrazu jejího manžela. Soudní dvůr shledal, že pokud právní předpisy členského státu, jehož instituce vyplatila vdovský důchod, přiznávají instituci odpovědné za vyplácení tohoto důchodu právo na subrogaci vůči třetí osobě, která je povinná k náhradě škody za dotčený pracovní úraz, není regresní nárok této instituce podmíněn existencí právního základu umožňujícího získání takového důchodu nebo rovnocenné dávky v druhém členském státě, neboť postačuje, že jsou dávky stanovené pro případ škodní události, jako je pracovní úraz, právními předpisy dotyčných členských států dostatečně srovnatelné svým předmětem a účelem, aby se právo na subrogaci stanovené právními předpisy prvního členského státu a uvedené v čl. 85 odst. 1 nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení mohlo vztahovat i na dávku stanovenou druhým členským státem.

C-203/24 Hakamp (rozsudek šestého senátu ze dne 4. září 2025, GA Rantos)

Podstatou sporu bylo určení příslušného členského státu ve vztahu k pracovníkovi, který pracovní činnost vykonával ve více členských státech. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 14 odst. 8 nařízení č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby bylo možné mít za to, že osoba vykonává podstatnou část svého zaměstnání v členském státě bydliště, musí být dosažena prahová hodnota 25 % pracovní doby nebo odměny za práci v tomto členském státě. Dodal, že okolnost, že ověření uvedených kritérií je prováděno v rámci celkového posouzení situace dotyčného pracovníka, neznamená, že je možné doplnit i jiná kritéria, ale že je třeba vzít v úvahu všechny činnosti, které uvedený pracovník vykonává v zaměstnaneckém poměru. Dále shledal, že za účelem posouzení, zda pracovník vykonává podstatnou část své činnosti v členském státě bydliště, je třeba zohlednit jeho situaci předpokládanou pro období následujících 12 kalendářních měsíců, přičemž žádné ustanovení nařízení č. 987/2009 neodkazuje na předchozí situaci dotyčného pracovníka.

20. Vnější vztahy

3 rozsudky (společná zahraniční a bezpečnostní politika);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-246/24 *Generalstaatsanwaltschaft Frankfurt am Main* (rozsudek pátého senátu ze dne 30. dubna 2025, GA Emiliou)

Na frankfurtském letišti byla před odletem do Istanbulu, odkud měla přímo pokračovat dále do Moskvy, zadržena žena, u které bylo nalezeno 14 855 eur a 99 150 rublů. Tím byl podle prvoinstančního soudu porušen zákaz vyvážet bankovky denominované v jakékoli úřední měně členského státu do Ruska podle čl. 5i odst. 1 nařízení č. 833/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině. Žena tvrdila, že dotčené finanční prostředky měly být použity především na úhradu stomatologického zákroku, hormonální léčby na klinice asistované reprodukce a následné péče potřebné po operaci prsou na klinice plastické chirurgie v Rusku. Bylo otázkou, zda financování takových služeb lékařské péče spadá pod výjimku obsaženou v čl. 5i odst. 2 písm. a) nařízení č. 833/2014 umožňující vývoz bankovek nezbytný pro osobní potřebu fyzických osob cestujících do Ruska. Soudní dvůr rozhodl, že výjimka se vztahuje pouze na uspokojení osobních potřeb během cesty nebo v souvislosti s pobytem v Rusku a na financování lékařské péče v Rusku se nevztahuje.

C-384/24 *Russisch-Kirgizisch Ontwikkelingsfonds* (rozsudek desátého senátu ze dne 11. září 2025, GA Norkus)

Spornou se stala otázka, zda by měla být písmena b) a d) čl. 4 odst. 1 nařízení Rady č. 269/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, která stanoví výjimky umožňující uvolnění zmrazených aktiv, vykládána tak, že se nevztahují na dva soudní poplatky klasifikované podle vnitrostátního práva jako daně, jež jsou nezbytné pro podání odvolání k vnitrostátnímu soudu. Soudní dvůr dospěl k závěru, že výjimka v písmeni b) dotčeného ustanovení se vztahuje pouze na přístup k právním službám, resp. k právu na právní zastoupení před soudem, a nezahrnuje poplatky samotného soudního řízení. Soudní dvůr naopak ve věci považoval za relevantní výjimku dle písmena a) dotčeného ustanovení, která se vztahuje na uvolnění prostředků nezbytných pro uspokojení základních potřeb subjektů, jejichž finanční prostředky jsou zmrazeny, včetně daní. Ačkoli poplatky soudního řízení nejsou svou podstatou daně, vztahuje se tato výjimka dle Soudního dvora rovněž na platbu povinných soudních poplatků jako předpoklad naplnění práva na účinnou soudní ochranu. Závěrem Soudní dvůr nepovažoval za přínosné dále se zabývat výkladem písmena d) dotčeného ustanovení, neboť již nastínil použitelnost písmena a).

21. Unijní rozpočet

4 rozsudky (ochrana rozpočtu Unie, evropské fondy atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-471/23 a C-477/23 *Obshtina Veliko Tarnovo a další* (rozsudek osmého senátu ze dne 6. března 2025, GA Čapeta)

V rámci sporu o vrácení prostředků poskytnutých z unijního rozpočtu v důsledku nesrovnalosti vznikly otázky výkladu nařízení č. 1303/2013 o obecných ustanoveních evropských fondů, a to konkrétně zda může být finanční oprava za porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek určena jinému hospodářskému subjektu, než který se tohoto porušení dopustil. Soudní dvůr rozhodl, že pojem „příjemce“ dle čl. 2 bodu 10 nařízení č. 1303/2013 může zahrnovat subjekt, který je pověřen zahájením nebo zahájením a prováděním dotčených operací, ale nedostává státní podporu uvedenou v tomto čl. 2 bodě 10 písm. a). Může jím být i subjekt, který neuzavřel správní smlouvu o dotaci v postavení „vedoucího partnera“. Dále Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní právo může stanovit, aby adresátem rozhodnutí o finanční opravě za porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek byl jiný hospodářský subjekt než subjekt, který se porušení dopustil. Vnitrostátní právo může stanovit společnou a nerozdílnou odpovědnost za tuto finanční opravu, případně stanovit, aby tato odpovědnost mohla být na základě smlouvy rozdělena, anebo aby tuto odpovědnost nesl subjekt, který se porušení dopustil. To však za podmínky, aby hospodářské subjekty nesoucí finanční odpovědnost byly schopny seznat, že v případě nesrovnalostí při provádění dotčeného projektu nesou odpovědnost za finanční opravu vůči dotčenému řídicímu orgánu. V neposlední řadě Soudní dvůr rozhodl, že nesmí být aplikována praxe, kdy subjekt, který se dopustil nesrovnalosti vedoucí k finanční opravě, nemá právo účastnit se řízení o stanovení této finanční opravy ani soudního řízení s odkazem na to, že má možnost využít občanskoprávní prostředek nápravy na základě dohody o partnerství, nese-li uvedený hospodářský subjekt finanční odpovědnost vůči dotčenému řídicímu orgánu za provádění dotčeného projektu.

C-620/23 *NOV ZHIVOT 1919* (rozsudek osmého senátu ze dne 6. března 2025, GA Čapeta)

V rámci sporu o vrácení prostředků poskytnutých z unijního rozpočtu v důsledku nesrovnalostí vznikly otázky odpovědnosti příjemce prostředků za tyto nesrovnalosti, a to včetně těch, jichž se dopustili partneři, jakož i za vrácení všech dlužných částek. Konkrétně se jednalo o to, zda může vnitrostátní úprava stanovit, aby řídicí orgán vydal rozhodnutí o finanční opravě adresované výlučně vůči

subjektu, který se dopustil nesrovnalosti, přestože byl v rámci příslušného programu podpory určen hlavní příjemce, který nese odpovědnost za provádění celé dotčené operace včetně vrácení všech neoprávněně vyplacených částek, jenž však není v tomto členském státě usazen. Hlavní příjemce tak nemusí mít zaručeno právo účastnit se správního řízení vedoucího k finanční opravě. Vznikly tak pochybnosti o slučitelnosti této vnitrostátní právní úpravy s čl. 40 a čl. 46 odst. 6 prováděcího nařízení Komise č. 447/2014 o pravidlech pro nástroj předvstupní pomoci, ve spojení s čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1299/2013 o EFRR. Soudní dvůr rozhodl, že výše popsaná právní úprava je s unijním právem v rozporu. Pokud se totiž rozhodnutí o finanční opravě dotýká zájmů hlavního příjemce, musí mu být rozhodnutí adresováno.

C-539/24 *Mikroregion Porta Bohemica* (rozsudek prvního senátu ze dne 27. listopadu 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

Vnitrostátní spor se týká vyměření odvodů za porušení rozpočtové kázně u finančních prostředků poskytnutých z vnitrostátních veřejných rozpočtů a z rozpočtu EU na projekt „*Protipovodňová opatření pro Mikroregion Porta Bohemica*“ v důsledku nesplnění podmínek podpory, tzv. nesrovnalosti. Žalobce namítal nemožnost vyměření odvodů pro marné uplynutí promlčecí lhůty pro stíhání nesrovnalosti, resp. pro vyměření odvodů, kterou stanoví čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství. Český Nejvyšší správní soud tak položil předběžné otázky týkající se slučitelnosti vnitrostátní úpravy stanovící vnitrostátní promlčecí lhůtu pouze pro rozhodnutí ve věci, která činí deset let od prvního dne kalendářního roku následujícího poté, co došlo k nesrovnalosti, s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95. Tato lhůta je stanovena v § 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (resp. v § 44a odst. 11 tohoto zákona ve znění účinném do 19. února 2015). Dále se otázky týkaly použitelnosti nařízení č. 2988/95 také na dopady zjištěných nesrovnalostí na vnitrostátní veřejné rozpočty. Soudní dvůr rozhodl, že členský stát, který nevyužil oprávnění stanovit delší promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání, než je čtyřletá lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, nemůže pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, stanovit absolutní promlčecí lhůtu, která by byla delší než dvojnásobek této čtyřleté lhůty. Dále Soudní dvůr rozhodl, že členský stát nemůže stanovit počátek běhu absolutní promlčecí lhůty pro vydání rozhodnutí o sankci za nesrovnalost na první den kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž k této nesrovnalosti došlo. Tato lhůta totiž začíná v každém případě běžet ode dne vzniku nesrovnalosti, resp. u opakovaných nebo pokračujících nesrovnalostí dnem jejich skončení. V neposlední řadě Soudní dvůr rozhodl, že promlčecí lhůty dle čl. 3 odst. 3 nařízení

č. 2988/95 se vztahují na nesrovnalost, kterou je dotčeno financování projektu souvisejícího s některou politikou EU, i tehdy, když tato nesrovnalost poškozuje nebo může poškodit finanční zájmy EU a zároveň finanční zájmy členského státu.

22. Celní unie

15 rozsudků (procesní otázky, sazební zařazení zboží atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-376/23 *BALTIC CONTAINER TERMINAL* (rozsudek pátého senátu ze dne 16. ledna 2025, GA Kokott)

Sporná byla existence celního dluhu a dluhu na DPH spolu s penále z důvodu chybějících dokladů prokazujících změnu celního statusu dovezeného zboží na „zboží Unie“. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 214 odst. 1 celního kodexu Unie a čl. 178 odst. 1 písm. b) a c) nařízení Komise v přenesené pravomoci 2015/2446 nebrání držiteli povolení k výkonu činností ve svobodném pásmu zahrnout do svých záznamů informace o vyřízení tohoto celního režimu a údaje umožňující identifikovat jakýkoli jiný dokument než příslušné celní prohlášení, aniž v nich uvede referenční číslo identifikující celní prohlášení příslušné pro propuštění do následného celního režimu. Soudní dvůr také rozhodl, že čl. 214 odst. 1 a čl. 215 odst. 1 celního kodexu Unie ani nařízení 2015/2446 nebrání takovému držiteli povolení zahrnout do příslušných záznamů pouze informace týkající se výhradně nákladního listu, v němž se nachází údaj o celním statusu tohoto zboží s razítkem a podpisem celního úředníka, pokud celní orgány schválily tento způsob vyřízení. Podle Soudního dvora tato ustanovení nevyžadují ověřování pravdivosti tohoto údaje. Pokud jde o zásadu legitimního očekávání, Soudní dvůr uvedl, že uvedený držitel povolení může založit očekávání ohledně souladu svých záznamů s uvedenou unijní úpravou na ustálené praxi celních orgánů, z níž přesně a bezpodmínečně vyplývá, že pouhé zahrnutí informace o nákladním listu postačuje ke splnění povinností vyplývajících z tohoto ustanovení. Soudní dvůr nadto dospěl k závěru, že unijní právo nebrání použití vnitrostátní úpravy týkající se překážky věci pravomocně rozsouzené, která ukládá soudu členského státu povinnost zrušit celní dluh držitele povolení v situaci, kdy vnitrostátní soud přezkoumávající legalitu správních sankcí uložených ze stejných důvodů v pravomocném rozhodnutí konstatoval, že držitel neporušil povinnosti vyplývající z celních předpisů Unie.

C-330/24 Celní jednatelství Zelinka (rozsudek sedmého senátu ze dne 30. dubna 2025, GA Biondi)

Celní orgány vrátily žalobkyni v původním řízení již zaplacené clo z dovezeného zboží poté, co předložila závaznou informaci o sazebním zařazení shodného zboží do položky s nulovou celní sazbou. V průběhu následné kontroly tyto orgány nicméně zjistily, že původní zařazení zboží do položky s celní sazbou 8,7 % bylo správné, a domáhaly se zaplacení cla. V navazujícím soudním řízení se stalo sporným, zda lze na předmětnou věc použít ustanovení čl. 116 odst. 7 celního kodexu Unie, které předpokládá obnovení celního dluhu v případech, kdy celní orgány vrátí clo omylem. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 116 odst. 7 celního kodexu Unie se nevztahuje pouze na situace, kdy bylo clo vráceno v důsledku neúmyslné chyby celních orgánů, ale i na situace, kdy tyto orgány vědomě provedly sazební zařazení, které se následně ukázalo nesprávným.

C-206/24 Caves Andorranes (rozsudek pátého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Norkus)

Při dovozu zboží do Andorry přes Francii bylo francouzskými celními orgány vybíráno clo, ačkoliv to odporovalo unijnímu právu. Komise vydala odůvodněné stanovisko a vyzvala k nápravě. Francie tedy zrušila požadavek na propuštění do volného oběhu, se kterým byl výběr cla spojen. Andorští dovozci se následně soudně domáhali vrácení neoprávněně vybraného cla. Celní správa tvrdila, že clo může vrátit jen tehdy, má-li všechny údaje potřebné k určení jeho výše a totožnosti plátců, aniž by musela provádět nepřiměřená šetření. Současně bylo sporné, zda po uplynutí lhůty tří let dle čl. 2 odst. 2 nařízení č. 1430/79 o vrácení či promíjení dovozního nebo vývozního cla již příslušné orgány nemohou vrácení cla z úřední povinnosti provést, i když ještě během této lhůty prokazatelně zjistily, že toto clo nebylo dlužné. Soudní dvůr rozhodl, že povinnost vrácení z úřední povinnosti nastává tehdy, pokud celní orgán do tří let od zaúčtování zjistí neoprávněný výběr, přičemž z tohoto zjištění vyplyne totožnost osob, které uvedené clo uhradily, jakož i částka, která by měla být každé z nich vrácena. Pokud tyto informace nemá, je povinen přijmout opatření, která nejsou nepřiměřená, ale jsou nezbytná a vhodná k získání těchto informací a následnému vrácení cla. Ve lhůtě tří let se celní orgány musí zavázat k vrácení cla, k faktickému vrácení může dojít i po uplynutí této lhůty.

C-86/24 CS STEEL (rozsudek osmého senátu ze dne 2. října 2025, GA Norkus)

Předmětem sporu byl původ bezešvých trubek z nerezavějící oceli s kruhovým průřezem. Pro účely případného stanovení antidumpingového cla bylo třeba objasnit, zda pocházejí z Číny, odkud je dodavatel společnosti CS STEEL vyvezl

do Indie. V Indii byly tyto za tepla dokončené trubky opracovány úběrem za studena a poté dovezeny do EU. Společnost CS STEEL deklarovala indický původ zboží, celní orgány však dospěly k závěru, že se jedná o zboží čínské. V souladu s pravidlem stanoveným v nařízení 2015/2446, kterým se doplňuje celní kodex Unie, měly za to, že ke změně země původu mohlo dojít pouze při změně sazebního zařazení zboží. Celní orgány nicméně rozhodovaly před vynesením rozsudku ve věci C-210/22 *Stappert*, v němž Soudní dvůr prohlásil za neplatné pravidlo, které u jiného typu trubek vylučovalo získání původu státu, v němž došlo k jejich zpracování za studena. Předkládající soud se proto tázal na přenositelnost závěrů rozsudku ve věci *Stappert*. Soudní dvůr rozhodl, že se jedná o jinou situaci. Podle Soudního dvora je totiž rozdíl v zacházení s podobným způsobem zpracování v této věci objektivně odůvodněn. Zpracování za studena u trubek v této věci sice může znamenat podstatnou změnu jejich vlastností, avšak nevede jen z tohoto důvodu ke změně jejich původního určení a složení. Soudní dvůr tak potvrdil platnost pravidla stanoveného v nařízení 2015/2446.

C-348/24 *Compañía de Distribución Integral Logista* (rozsudek osmého senátu ze dne 30. října 2025, GA Spielmann)

Společnost Corporación Habanos prodala doutníky společnosti Altadis (první převod) a přepravila je z Kuby do celního skladu ve španělském Agoncillo. Následně společnost Altadis převedla vlastnictví na společnost Logista (druhý převod), která propustila zboží do volného oběhu. Daňová správa měla za to, že deklarovaná celní hodnota, která odpovídala prodeji v rámci prvního převodu, nesplňovala požadavky systému dalšího prodeje dle čl. 147 nařízení č. 2454/93, kterým se vydává celní kodex Společenství. Daňová správa se rovněž domnívala, že se na zboží nemohou vztahovat celní preference uplatňované v době jeho propuštění do volného oběhu, protože od vydání osvědčení o původu zboží uplynuly dva roky. Proti celním výměrům byly podány stížnosti a následně žaloby. Soudní dvůr rozhodl, že celní kodex Společenství musí být vykládán v tom smyslu, že pokud bylo zboží předmětem prvního prodeje, na jehož základě vstoupilo na celní území EU za účelem propuštění do režimu uskladňování, a dále druhého prodeje, na jehož základě bylo propuštěno do volného oběhu, je rozhodným okamžikem pro určení jeho celní hodnoty okamžik vstupu do režimu uskladňování a jeho celní hodnota může být určena na základě hodnoty transakce při prvním prodeji. Pokud jde o požadavky na doklad o původu, z nařízení č. 2454/93 podle Soudního dvora vyplývá, že celní orgány země dovozu nejsou povinny přijmout pro účely uplatnění celních preferencí na zboží doklad o původu, který jim byl předložen po uplynutí

doby jeho platnosti, přestože tentýž doklad jim byl předložen před uplynutím doby jeho platnosti pro uplatnění celních preferencí na jiné zboží podléhající téže kvótě.

C-500/24 *Grupo Massimo Dutti* (rozsudek osmého senátu ze dne 30. října 2025, GA Spielmann)

Jádrem sporu bylo stanovení celní hodnoty zboží v případě dalších prodejů. Společnost Massimo Dutti deklarovala celní hodnotu podle první prodejní ceny mezi asijským dodavatelem a společností ITX, která jí následně zboží prodala. Daňová správa však trvala na tom, že celní hodnota by měla být stanovena podle druhé prodejní ceny mezi ITX a Massimo Dutti, protože pouze tento prodej byl uskutečněn „pro účely vývozu“ do EU. Soudní dvůr rozhodl, že pokud bylo zboží předmětem dvou prodejů před tím, než vstoupilo na celní území EU za účelem jeho propuštění do režimu uskladňování v celním skladu nebo do volného oběhu, nelze první prodej považovat za uzavřený pro vývoz tohoto zboží na celní území Unie, jestliže bylo v okamžiku tohoto prvního prodeje prokázáno pouze to, že je zboží určeno ke vstupu na toto území, a nebylo ještě určeno místo jeho konečného uvedení na trh.

23. Justice

49 rozsudků (soudní příslušnost a rozhodné právo v občanských a obchodních věcech a ve věcech rodičovské zodpovědnosti, vydání k trestnímu stíhání či k výkonu trestu odnětí svobody, evropský vyšetřovací příkaz, EZR atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-583/23 *Delda* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 9. ledna 2025, GA Collins)

Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 1 a 3 směrnice 2014/41 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech musí být vykládány v tom smyslu, že rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu, aby dotčené osobě jednak oznámil usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, k němuž je připojen příkaz ke vzetí do vazby a ke složení kauce, a jednak jí umožnil vyjádřit se ke skutkům uvedeným v tomto usnesení, představuje vyšetřovací úkon, který může být předmětem evropského vyšetřovacího příkazu ve smyslu této směrnice. Podle Soudního dvora rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu, aby určité osobě oznámil usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, nepředstavuje jako takové evropský vyšetřovací příkaz ve smyslu směrnice 2014/41. Dále Soudní dvůr konstatoval, že rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu o vzetí určité osoby do vazby pro jiné účely,

než které jsou uvedeny v čl. 22 a 23 směrnice 2014/41, nebo o uložení povinnosti této osobě složit kauci, nepředstavuje evropský vyšetřovací příkaz. Naopak rozhodnutí, kterým justiční orgán jednoho členského státu žádá justiční orgán jiného členského státu, aby určité osobě umožnil vyjádřit se ke skutkům uvedeným v usnesení o podání obžaloby, která se jí týká, představuje evropský vyšetřovací příkaz ve smyslu směrnice 2014/41, pokud účelem této žádosti o výslech je shromáždění důkazů.

C-339/22 BSH Hausgeräte (rozsudek velkého senátu ze dne 25. února 2025, GA Emiliou)

Předmětem původního řízení je spor mezi společnostmi BSH, která je majitelkou evropského patentu validovaného v několika evropských státech, a švédskou společností Electrolux. BSH se žalobou u švédského soudu domáhala zejména toho, aby bylo společnosti Electrolux zakázáno používat patentovaný vynález v příslušných evropských státech a aby jí bylo uloženo zaplatit náhradu za dosavadní protiprávní užívání. Společnost Electrolux namítala, že švédský soud není příslušný k projednání žalob týkajících se porušení patentů validovaných v členských státech Unie, ani patentu validovaného v Turecku. Soudní dvůr mimo jiné konstatoval, že čl. 24 bod 4 nařízení č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, u něhož byla na základě čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení podána žaloba pro porušení patentu uděleného v jiném členském státě, je i nadále příslušný k rozhodnutí o této žalobě, pokud tento žalovaný v rámci uvedené žaloby zpochybňuje prostřednictvím námítky platnost tohoto patentu, třebaže k rozhodnutí o této platnosti mají výlučnou příslušnost soudy tohoto jiného členského státu.

C-537/23 Società Italiana Lastre (rozsudek prvního senátu ze dne 27. února 2025, GA Collins)

Francouzská společnost uzavřela smlouvu o dodávce obkladových panelů s italskou společností. Podle této smlouvy mohla jedna smluvní strana předložit spory z této smlouvy pouze soudu v Brescii a druhá smluvní strana mohla takovou věc předložit kromě tohoto soudu také jakémukoli jinému soudu příslušnému podle obecného práva. Sporným se v podstatě stalo, zda čl. 25 odst. 1 nařízení Brusel I bis ukládá povinnost aplikovat právo členského státu určené ujednáním o příslušnosti soudu při řešení otázky přípustnosti aspektu asymetrickosti takové dohody. Podle Soudního dvora v rámci posuzování platnosti dohody o příslušnosti musí být výtky vycházející z údajné neurčitosti či nevyváženosti této dohody zkoumány nikoli podle

kritérií týkajících se důvodů „věcné neplatnosti“ této dohody, jež jsou vymezeny v právu členských států v souladu s čl. 25 odst. 1 nařízení Brusel I bis, ale na základě samostatných kritérií, která vyplývají z tohoto ustanovení. Soudní dvůr také rozhodl, za jakých okolností je platná výše popsaná asymetrická dohoda o příslušnosti. Taková smlouva musí určovat soudy jednoho nebo více členských států (nebo států, které jsou smluvními stranami Úmluvy o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsané dne 30. října 2007), uvádět objektivní kritéria s dostatečnou přesností k tomu, aby soud, u něhož bylo zahájeno řízení, mohl rozhodnout, zda je příslušný, a nesmí být v rozporu s čl. 15, 19 nebo 23 nařízení Brusel I bis ani se odchylovat od výlučné příslušnosti podle čl. 24 tohoto nařízení.

C-57/24 Ławida (rozsudek devátého senátu ze dne 27. března 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

V původním sporu bylo zahájeno řízení na návrh nezletilé osoby s obvyklým pobytem v Polsku, jímž se domáhá toho, aby byla zproštěna právních účinků spojených s tím, že ve stanovené lhůtě neučinila prohlášení o odmítnutí dědictví po zesnulém rodiči, který měl obvyklý pobyt v Německu. Soudní dvůr konstatoval, že čl. 13 nařízení č. 650/2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí v dědických věcech musí být vykládán v tom smyslu, že soudy členského státu, v němž má obvyklý pobyt osoba, která se domáhá toho, aby byla zproštěna právních účinků spojených s tím, že neučinila prohlášení o odmítnutí dědictví ve stanovené lhůtě, nejsou příslušné takové zproštění schválit.

C-743/24 Alchaster II (rozsudek velkého senátu ze dne 3. dubna 2025, GA Spielmann)

V původním sporu požadovalo Spojené království předání navrhovatele na základě příkazu na předání mezi Spojeným královstvím a EU, který byl vydán na základě Dohody o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Spojeným královstvím. Předání bylo požadováno pro účely trestního stíhání navrhovatele pro čtyři trestné činy týkající se terorismu. Tyto trestné činy byly údajně spáchány v Severním Irsku a příkaz na předání vychází ze čtyř zatýkacích rozkazů vydaných okresním soudem v Severním Irsku. Navrhovatel se svým předáním nesouhlasil, protože by jeho předání porušilo čl. 7 EÚLP i čl. 49 odst. 1 Listiny. Tato námitka vycházela ze změn právních předpisů Severního Irska týkajících se ukládání trestů osobám odsouzeným za trestné činy týkající se terorismu a režimu jejich případného podmíněného propuštění. Dotčené změny nabyly účinnosti ke dni 30. dubna 2021, ale vztahují se na teroristické trestné činy bez ohledu na to, kdy byly spáchány. Navrhovatel tvrdil,

že v důsledku těchto změn by mu byl v případě předání a odsouzení uložen přísnější trest než ten, který by se uplatnil v době údajného spáchání trestných činů. V tomto kontextu Soudní dvůr konstatoval, že čl. 49 odst. 1 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že přísnější trest se neukládá, pokud se na osobu odsouzenou k trestu odnětí svobody na dobu určitou vztahuje režim, který stanoví, že tato osoba musí před podmíněným propuštěním vykonat alespoň dvě třetiny stanovené doby trestu odnětí svobody. Toto propuštění je podmíněno zjištěním specializovaného orgánu, že pokračování ve výkonu trestu odnětí svobody již není nezbytné pro ochranu společnosti a že tato osoba má nutně nárok na podmíněné propuštění jeden rok před uplynutím uloženého trestu, zatímco podle pravidel použitelných v době, kdy jsou dotčené trestné činy údajně spáchány, by tato osoba měla automaticky nárok na podmíněné propuštění po odpykání poloviny tohoto trestu.

C-292/23 Úřad evropského veřejného žalobce (rozsudek velkého senátu ze dne 8. dubna 2025, GA Collins)

V původním sporu se stala spornou španělská právní úprava, která v rámci řízení zahájených pověřenými evropskými žalobci neumožňuje napadnout u soudu některé jejich úkony, zatímco obdobné úkony provedené v rámci řízení zahájeného vnitrostátními žalobci by bylo možné napadnout. Soudní dvůr v tomto kontextu konstatoval, že procesní úkony Úřadu evropského veřejného žalobce, které mohou mít vliv na právní postavení osob, jež je napadají, musí podléhat soudnímu přezkumu. Je na vnitrostátním soudu, aby prostřednictvím konkrétního a specifického přezkumu určil, zda tomu tak je. Nicméně tento přezkum bude muset mít formu přímého opravného prostředku pouze tehdy, pokud je takový druh opravného prostředku stanoven ve vnitrostátním právu za účelem přímého napadení obdobného rozhodnutí vnitrostátních orgánů.

C-530/23 Barało (rozsudek druhého senátu ze dne 8. května 2025, GA Árpeta)

V původním sporu měl předkládající soud pochybnosti, zda byla zaručena práva obžalovaného, když orgány činné v trestním řízení nezajistily obžalovanému *ex officio* obhájce, ačkoliv by obžalovaný vzhledem k předchozímu léčení v psychiatrické léčebně měl být podle předkládajícího soudu považován za zranitelnou osobu ve smyslu směrnice 2016/1919 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby. Soudní dvůr došel k závěru, že směrnice 2016/1919 ve spojení se směrnicí 2013/48 o právu na přístup k obhájci musí být vykládány v tom smyslu, že členské státy mají povinnost zaprvé zajistit, aby zranitelnost obviněné nebo podezřelé osoby byla zjištěna a uznána dříve, než je tato osoba vyslechnuta v rámci trestního řízení nebo než jsou vůči ní učiněny konkrétní vyšetřovací úkony či úkony prováděné

za účelem shromáždění důkazních prostředků, a zadruhé zajistit těmto osobám pro účely daného řízení přístup k obhájci *ex offio* bez zbytečného prodlení a nejpozději před zahájením výslechu policejním orgánem, jiným orgánem činným v trestním řízení nebo soudním orgánem, či před zahájením vyšetřovacích úkonů či úkonů prováděných za účelem shromáždění důkazních prostředků, kterých se uvedené osoby musí nebo mohou účastnit. Dále Soudní dvůr konstatoval, že směrnice 2013/48 a směrnice 2016/1919 vyžadují, aby rozhodnutí, která se týkají jednak posouzení případné zranitelnosti podezřelé nebo obviněné osoby a jednak odmítnutí poskytnout právní pomoc zranitelné osobě, a rozhodnutí vyslechnout tuto osobu bez přítomnosti obhájce byla odůvodněna a mohla být předmětem účinného opravného prostředku. Nakonec se Soudní dvůr zabýval přípustností usvědčujících důkazů získaných výpovědí zranitelné osoby.

C-460/23 *Kinsa* (rozsudek velkého senátu ze dne 3. června 2025, GA Richard de la Tour)

V původním sporu se státní příslušnice třetí země dostavila na letištní hranici v Boloni po příletu ze třetí země spolu se svou nezletilou dcerou a nezletilou neteří s toutéž státní příslušností, přičemž použila falešné cestovní pasy. Byla zatčena a stíhána pro trestný čin napomáhání k nepovolenému vstupu. Uvedla, že uprchla ze své země původu, neboť její bývalý partner jí a její rodině vyhrožoval smrtí. Vzhledem k tomu, že se obávala o fyzickou integritu své dcery a své neteře, kterou má v péči po smrti matky tohoto dítěte, vzala je s sebou. Krátce poté podala žádost o mezinárodní ochranu. Italský soud položil Soudnímu dvoru otázku ohledně rozsahu obecného protiprávního jednání spočívajícího v napomáhání k nepovolenému vstupu, které stanoví směrnice 2002/90, kterou se definuje napomáhání k nepovolenému vstupu, přechodu a pobytu. Podle Soudního dvora pod toto protiprávní jednání nespadá jednání osoby, která v rozporu s pravidly upravujícími překračování hranic zajistí vstup na území členského státu nezletilých státních příslušníků třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči. Takové jednání totiž nepředstavuje napomáhání k nepovolenému přistěhovalectví, proti němuž má unijní právo bojovat, nýbrž výkon odpovědnosti této osoby vůči těmto nezletilým osobám vyplývající z jejich rodinného vztahu. Unijní právo tedy brání vnitrostátním právním předpisům, které trestně postihují toto jednání.

C-219/25 PPU *Kamekris* (rozsudek třetího senátu ze dne 19. června 2025, GA Kokott)

KN, občan Řecka a Gruzie, byl odsouzen gruzínským trestním soudem k trestu odnětí svobody na doživotí. Gruzie požádala INTERPOL o zatčení a vydání KN

do Gruzie. KN byl nejprve zatčen v Belgii, kterou Gruzie požádala o vydání. Belgický soud však KN odmítl vydat z obav o porušení základního práva nebýt vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání a práva na spravedlivý proces zakotvených v čl. 19 a čl. 47 Listiny. Následně byl KN zatčen ve Francii, kterou Gruzie také požádala o vydání. V rámci tohoto řízení vyvstala otázka, zda by soud členského státu s ohledem na čl. 67 odst. 3 a čl. 82 odst. 1 SFEU ve spojení s čl. 19 a čl. 47 Listiny měl odmítnout vydání občana EU do třetího státu, pokud totéž již odmítl soud jiného členského státu. Soudní dvůr rozhodl, že členský stát není povinen odmítnout vydání státního příslušníka jiného členského státu do třetí země, pokud orgány jiného členského státu předtím odmítly vykonat žádost této třetí země o vydání, jejímž předmětem je výkon téhož trestu uloženého tomuto státnímu příslušníkovi jiného členského státu, z důvodu existence vážného nebezpečí porušení základních práv zaručených čl. 19 a čl. 47 Listiny.

C-305/22 C.J. (rozsudek velkého senátu ze dne 4. září 2025, GA Richard de la Tour)

Sporným se stal postup italských orgánů, které na základě čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 o evropském zatýkacím rozkazu odmítly výkon EZR vystaveného rumunskými orgány za účelem předání osoby k výkonu trestu v Rumunsku, a naopak rozhodly o uznání a výkonu rumunského odsuzujícího rozsudku v Itálii, a to navzdory výslovnému nesouhlasu s tímto postupem ze strany rumunských orgánů a bez využití postupů stanovených rámcovým rozhodnutím 2008/909 o vzájemném uznávání rozsudků v trestních věcech. Soudní dvůr došel k závěru, že odmítnutí výkonu EZR na základě čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 se záměrem převzít výkon rozsudku předpokládá, že příslušný vykonávající justiční orgán k takovému uznání odsuzujícího rozsudku a převzetí výkonu trestu dodrží podmínky a postup stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909. Pokud tedy vykonávající justiční orgán odmítl vykonat EZR a zároveň pro převzetí výkonu rozsudku nedodržel podmínky stanovené rámcovým rozhodnutím 2008/909, tj. zejména nezískal souhlas vystavujícího státu s tímto převzetím, ponechává si vystavující stát právo vykonat trest a tím i právo ponechat EZR v platnosti. Pokud totiž není z jakéhokoli důvodu možné, aby vykonávající stát skutečně převzal výkon trestu, pak ze zásady vzájemného uznávání a cíle zabránit beztrestnosti vyplývá, že EZR musí být vykonán.

C-284/24 *Criminal Injuries Compensation Tribunal a další* (rozsudek pátého senátu ze dne 2. října 2025, GA Medina)

V původním sporu bylo nutné určit, zda směrnice 2004/80 o odškodnění obětí trestných činů ukládá členským státům povinnost odškodňovat oběti za majetkovou

i nemajetkovou újmu. Soudní dvůr došel k závěru, že čl. 12 odst. 2 směrnice 2004/80 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátnímu systému odškodnění obětí úmyslných násilných trestných činů, který, pokud jde o nemajetkovou újmu, v zásadě vylučuje jakékoli odškodnění za bolest a utrpení způsobené těmto obětím. I přes nutnost zajistit finanční udržitelnost vnitrostátních systémů odškodňování – neboť není nezbytně nutné, aby členské státy stanovily úplnou náhradu majetkové a nemajetkové újmy způsobené těmto obětím – vyžaduje spravedlivé a přiměřené odškodnění ve smyslu tohoto ustanovení, aby při určení takového odškodnění byla zohledněna závažnost následků spáchaných trestných činů pro oběti, jakož i náhrada, kterou mohou tyto oběti získat z titulu delikt ní odpovědnosti pachatele trestného činu.

C-34/24 *Stichting Right to Consumer Justice* (rozsudek velkého senátu ze dne 2. prosince 2025, GA Campos Sánchez-Bordona)

V původním sporu se pomocí kolektivní žaloby žalobkyně domáhaly u amsterdamského soudu náhrady škody z důvodu porušení hospodářské soutěže společností Apple. Sporné bylo, zda je k rozhodnutí věci příslušný amsterdamský soud jako soud místa, kde došlo ke škodné události ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, když se tvrzená škoda týká nákupů přes nizozemskou on-line prodejní platformu obchodu App Store. Soudní dvůr připomněl, že identifikace místa, kde se škoda projevila, za účelem určení soudu příslušného v členských státech k rozhodnutí o žalobě na náhradu škody z důvodu protisoutěžních jednání musí odpovídat cílům zaručení blízkosti a předvídatelnosti pravidel o příslušnosti, jakož i řádného výkonu spravedlnosti. Pokud jde o cíl blízkosti mezi soudem, který projednává žalobu, a předmětem sporu, je třeba poznamenat, že zvláštnosti zástupných žalob v původním řízení vedou v podstatě k tomu, že soud, který o nich má rozhodnout, zkoumá existenci tvrzené škody ve vztahu k přesně vymezené skupině tvořené neidentifikovanými, ale identifikovatelnými uživateli, kteří utrpěli stejný druh škody, která vznikla v důsledku protisoutěžních jednání, k nimž docházelo na celém předmětném území. Každý soud, který je věcně příslušný k projednání takové žaloby, má proto stejný vztah blízkosti k jejímu předmětu. Soudní dvůr proto konstatoval, že čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že v rámci trhu členského státu, který je údajně dotčen protisoutěžním jednáním spočívajícím v tom, že provozovatel on-line platformy určené všem uživatelům usazeným v tomto státě účtuje nepřiměřeně vysokou provizi z ceny digitálních aplikací a produktů obsažených v těchto aplikacích, které jsou prodávány na této platformě, je každý soud uvedeného státu, který je věcně příslušný

k rozhodnutí o zástupné žalobě podané subjektem oprávněným k ochraně kolektivních zájmů více neidentifikovaných, ale identifikovatelných uživatelů, kteří si na uvedené platformě zakoupili digitální produkty, mezinárodně a místně příslušný na základě místa, kde se škoda projevila, k rozhodnutí o této žalobě ve vztahu ke všem těmto uživatelům.

C-279/24 *Liechtensteinische Landesbank* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 4. prosince 2025, GA Norkus)

Soudní dvůr konstatoval, že výklad, z něhož by vyplývalo, že splnění podmínek stanovených v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 593/2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy po dni uzavření dotčené smlouvy má za následek změnu práva rozhodného pro tuto smlouvu, zasahuje do volby učiněné stranami v souladu s čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Možnost změny práva rozhodného pro spotřebitelskou smlouvu je proto, pokud podmínky uvedené v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 593/2008 nebyly splněny ke dni uzavření této smlouvy, ale jsou splněny později v průběhu obchodního vztahu, vyloučena zněním tohoto ustanovení, přičemž systematika a cíle sledované uvedeným ustanovením takový výklad podporují. Čl. 6 odst. 1 nařízení č. 593/2008 tak musí být vykládán v tomto smyslu, že se nepoužije na smlouvu uzavřenou mezi spotřebitelem a bankou, pokud podmínky uvedené v tomto ustanovení nebyly splněny ke dni uzavření této smlouvy, ale jsou splněny později.

C-485/24 *Locatrans* (rozsudek prvního senátu ze dne 11. prosince 2025, GA Norkus)

V původním sporu byl zaměstnanec na základě pracovní smlouvy zaměstnán velkou část délky svého pracovního poměru jako řidič u společnosti Locatrans, jejíž sídlo se nachází v Lucemburku. Pouze zlomek délky jeho pracovního poměru trval u této společnosti se sídlem ve Francii. Pracovní smlouva stanovila, že rozhodným právem je lucemburské právo. Spor mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem byl veden o rozhodné právo, kterým se tento pracovní poměr řídí a předkládající soud se tázal, zda je k určení místa obvyklého výkonu práce, a tedy k určení rozhodného práva, třeba zohlednit celou dobu trvání pracovního poměru nebo pouze poslední období výkonu práce v situaci, kdy zaměstnanec jakožto řidič mezinárodní dopravy vykonává svou práci ve více než jednom smluvním státě. Soudní dvůr došel k závěru, že čl. 3 a 6 Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy musí být vykládány v tom smyslu, že pokud má zaměstnanec poté, co po určitou dobu vykonával práci na určitém místě, vykonávat svou činnost na jiném místě, které se má stát novým obvyklým místem výkonu práce tohoto zaměstnance, je třeba

posledně uvedené místo zohlednit při posouzení všech okolností za účelem určení práva, které by bylo rozhodné v případě neexistence volby práva stranami.

24. Institucionální otázky

Žádný rozsudek.

25. Principiální a průřezové otázky

13 rozsudků (právní stát, povaha unijního práva atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-146/23 a C-374/23 *Sąd Rejonowy w Białymstoku a další* (rozsudek velkého senátu ze dne 25. února 2025, GA Collins)

Polský a litevský soud položily Soudnímu dvoru otázky týkající se určení platů soudců. V Polsku byla objektivně určená platová základna soudců v letech 2021 až 2023 změněna z důvodu rozpočtových omezení periodicky vydávanými zákony, což vedlo ke „zmrazení“ valorizace platu soudců. V Litvě podaly dvě soudkyně žalobu na náhradu škody s tím, že výše jejich platu přímo závisí na politické vůli moci výkonné a zákonodárné a neexistuje mechanismus, který by umožňoval stanovit důstojný plat odpovídající odpovědnosti soudců, který by byl srovnatelný se mzdami příslušníků jiných právnických profesí. Soudní dvůr konstatoval, že plat soudců musí být dostatečně vysoký, aby byli soudci chráněni před jakýmkoli tlakem, který by mohl ovlivnit jejich rozhodování. Zákonodárná a výkonná moc mohou určovat plat soudců, pokud při tomto určení nejednají svévolně, ale dodržují podmínky, které jsou stanoveny zákonem a jsou objektivní, předvídatelné a transparentní. Zásada nezávislosti soudců však dle Soudního dvora nebrání tomu, aby byla přijata opatření odchylovající se od standardního mechanismu určení platů soudců, a to i tím, že jejich platy budou zmrazeny nebo stanoveny na nižší úrovni, než je průměrná odměna jiných právních odborníků. Takové odchylky ale nesmí být svévolné a musí být odůvodněny cílem obecného zájmu, který se až na výjimky nesmí týkat konkrétně soudců, ale má sledovat obecnější cíle odměňování státních zaměstnanců či odstranění nadměrného schodku veřejných financí. Odchylky zároveň musí být nezbytné, přiměřené k dosažení sledovaného cíle a plat soudců musí i nadále zůstat úměrný významu funkcí, které vykonávají. Způsob určení platu soudců i opatření, která se od něj odchylojí, musí být možné podrobit účinnému soudnímu přezkumu před vnitrostátním soudem.

C-647/21 a C-648/21 D.K. a další (rozsudek pátého senátu ze dne 6. března 2025, GA Collins)

Soudnímu dvoru byly předloženy předběžné otázky ve dvou řízeních týkajících se slučitelnosti ustanovení polského zákona o obecných soudech se zásadou účinné právní ochrany dle čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU. Krajský soud ve Šlupsku vydal v říjnu 2021 usnesení, kterým byla soudkyně, jež podala obě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, vyloučena z rozhodování přibližně 70 věcí, které jí byly přiděleny, a byla přeřazena na jiné oddělení. Toto usnesení nebylo soudkyni doručeno, nebyla seznámena s jeho odůvodněním a neobsahovalo žádnou informaci o možných opravných prostředcích. Soudní dvůr konstatoval, že čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU brání takové úpravě, na základě které může orgán vnitrostátního soudu vyloučit soudce z rozhodování jemu přidělených věcí, aniž tato právní úprava stanoví kritéria, kterými se tento orgán musí řídit při přijímání takového rozhodnutí. Soudní dvůr dále uvedl, že v souladu se zásadou přednosti unijního práva nemá vnitrostátní soud přihlížet k usnesení kolegia uvedeného soudu, kterým byl soudce vyloučen z rozhodování věcí, pokud bylo toto usnesení přijato v rozporu s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU.

C-600/23 Royal Football Club Seraing (rozsudek velkého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Čápeta)

Společnost Doyen Sports a fotbalový klub RFC Seraing uzavřely dohody o vlastnictví hospodářských práv hráčů, které byly následně shledány asociací FIFA jako porušující její pravidla zakazující vlastnictví práv hráčů třetími osobami. Disciplinární komise FIFA uložila RFC Seraing sankce, proti čemuž se klub odvolal k švýcarskému rozhodčímu tribunálu pro sport. Švýcarský tribunál rozhodl mimo jiné na základě unijního práva, že pravidla zakazující vlastnictví hospodářských práv hráčů třetími osobami jsou platná. RFC Seraing se ale souběžně u belgického soudu domáhal stanovení odpovědnosti tří odpůrkyň (FIFA, UEFA, URBSFA) s tvrzením, že porušily unijní právo a připravily tím klub o způsob financování. Odvolací soud v Bruselu ale později zamítl část žaloby pro neplatnost, protože podle něj rozhodčí nález švýcarského soudu zakládá překážku věci pravomocně rozsouzené. Podle Soudního dvora čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU ve spojení s čl. 267 SFEU a čl. 47 Listiny brání tomu, aby nálezu švýcarského tribunálu byla na území členského státu přiznána povaha věci pravomocně rozsouzené ve vztazích mezi stranami sporu v případě, kdy tento spor souvisí s výkonem sportu jako hospodářské činnosti na území Unie a soulad uvedeného nálezu se zásadami a ustanoveními, které jsou součástí veřejného pořádku Unie, nebyl předem účinně přezkoumán soudem tohoto členského státu, který je oprávněn podat k Soudnímu

dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce. Unijní právo rovněž brání tomu, aby v důsledku této překážky věci pravomocně rozsouzené byla takovému nálezu na území téhož členského státu přiznána důkazní síla ve vztazích mezi stranami uvedeného sporu a třetími osobami.

ŘÍZENÍ O PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA

Řízení o porušení unijního práva (infringement procedure) představuje zvláštní mechanismus, jehož cílem je „určit, že jednání členského státu je v rozporu s právem Unie, a přimět tento členský stát, aby v tomto jednání ustal“.⁶ Toto řízení může vést proti členskému státu Komise (čl. 258 SFEU), popřípadě jiný členský stát (čl. 259 SFEU). Řízení vedená členským státem proti jinému členskému státu jsou nicméně z přirozených důvodů velmi vzácná.⁷ V naprosté většině případů vede řízení pro porušení unijního práva Komise, která tím plní svoji úlohu strážkyně Smluv (guardian of the Treaties).⁸

Dialog před zahájením řízení o porušení unijního práva

Co je EU Dialog (dříve EU Pilot)

Jedná se o flexibilní a relativně neformální řízení, resp. mechanismus spolupráce mezi Komisí a členskými státy, který slouží k objasnění, popř. řešení situací, u nichž Komise shledává možné porušení unijního práva ze strany členského státu. Předmětem může být velmi široké spektrum problémů (výtka ohledně chybné aplikace unijního práva ze strany členského státu, včasné nedodání konkrétní zprávy, nesprávná transpozice apod.). V tomto řízení naopak nejsou řešeny případy opožděné transpozice či notifikace prováděcích opatření, neboť v těchto případech o obsahu povinnosti členského státu v zásadě není sporu a v případě marného uplynutí transpoziční lhůty je bez dalšího zahájeno řízení o porušení unijního práva.

Mechanismus EU Pilot funguje od dubna 2008. Do konce roku 2016 bylo ustálenou praxí, že v případě podezření o porušování práva Unie některým z členských států nezahajovala Komise okamžitě řízení o porušení unijního práva. Než se tak stalo, byla věc zásadně předmětem řízení EU Pilot. Teprve nebyla-li věc napravena či vysvětlena v rámci tohoto řízení, přistoupila Komise k zahájení řízení podle čl. 258 SFEU. V lednu 2017 ovšem Komise vydala sdělení „Právo EU: lepší výsledky díky lepšímu uplatňování“ (dále jen „sdělení Komise o uplatňování práva EU“),⁹ na jehož základě začala standardně zahajovat řízení o porušení unijního práva bez využití

⁶ Rozsudek *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 119.

⁷ Srov. věc *Maďarsko v. Slovensko*, C-364/10, EU:C:2012:630. Maďarsko zahájilo řízení dle čl. 259 SFEU, neboť slovenské úřady zabránily prezidentu Maďarska, aby dne 21. srpna 2009 navštívil slovenské město Komárno a zúčastnil se slavnostního odhalení sochy svatého Štěpána. Rozsudkem ze dne 16. října 2012 Soudní dvůr žalobu zamítl. Srov. též věc *Rakousko v. Německo*, C-591/17, EU:C:2019:504, v níž Soudní dvůr shledal za neslučitelnou s unijním právem německou právní úpravu, která pro řidiče vozidel registrovaných v jiných členských státech stanovila méně příznivý poplatek za užívání pozemních komunikací než pro řidiče vozidel registrovaných v Německu.

⁸ Srov. čl. 17 odst. 1 SEU, podle něhož Komise „dohlíží na uplatňování práva Unie“.

⁹ Viz [http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:52017XC0119\(01\)](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:52017XC0119(01)).

řízení EU Pilot, pokud v daném případě nebylo uplatnění tohoto mechanismu výslovně považováno za užitečné. V důsledku toho došlo ke značnému útlumu při využívání tohoto nástroje. V prosinci 2019 nicméně Komise oznámila, že by se chtěla vrátit k častějšímu používání mechanismu EU Pilot. Jakkoli pravděpodobně nelze očekávat plný návrat k praxi před rokem 2017, již v roce 2020 byl zaznamenán znatelný celounijní nárůst v počtu zahájených řízení EU Pilot a tento trend pokračoval rovněž v dalších letech. Komise v roce 2022 přijala nové sdělení „Prosazování práva EU pro Evropu, která přináší výsledky“,¹⁰ v němž vyzdvihla přínos řízení EU Pilot a podpořila jeho využívání zejména v případech technické povahy, v nichž může operativní dialog na technické úrovni přinést rychlejší a lepší výsledky, anebo v případech, k jejichž řádnému posouzení útvary Komise potřebují získat faktické nebo právní informace. V roce 2025 byl název EU Pilot nahrazen označením EU Dialog. Tato změna nicméně nemá žádný obsahový dopad.

Postup řízení EU Dialog

Řízení EU Dialog zahajuje Komise buď z vlastní iniciativy, anebo na základě obdržené stížnosti. Komise komunikuje s kontaktními místy jednotlivých členských států skrze speciální internetovou databázi. Řízení je zahájeno tím, že Komise prostřednictvím této databáze zašle členskému státu (jeho kontaktnímu místu) žádost o vyjádření k určitému problému, v němž spatřuje možné porušení unijního práva. Kontaktním místem pro EU Dialog je v České republice VLZ.

Po obdržení žádosti kontaktní místo (VLZ) obratem osloví resort, do jehož gesce dotčená problematika spadá. V úzké spolupráci s tímto resortem je pak vypracováno vyjádření. Standardní lhůta pro vyjádření členského státu je 10 týdnů, Komise ale může stanovit lhůtu podstatně kratší. Ve vyjádření VLZ sdělí Komisi v závislosti na povaze případu navrhaný způsob řešení. Například oznámí přijetí nápravných kroků nebo předloží Komisi stanovisko podložené argumenty, proč k porušení práva EU nedošlo, případně poskytne další relevantní informace.

Komise následně vyjádření vyhodnotí a odpověď buď akceptuje, čímž řízení v zásadě končí, nebo ji odmítne a v takovém případě obvykle následují další kroky (což zpravidla znamená zahájení řízení pro porušení unijního práva). Běžnou praxí je, že Komise akceptuje odpověď České republiky pouze pod podmínkou následného informování o přijatých opatřeních v horizontu několika měsíců. Teprve poté případně řízení uzavře, vždy s výhradou možnosti jej znovu zahájit, pokud by se objevily nové informace opodstatňující takový postup.

Pokud Komise v odpovědi nenalezne dostatek informací potřebných k rozhodnutí, požádá v rámci řízení EU Dialog o jejich doplnění (případně i opakovaně).

¹⁰ Viz <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:52022DC0518>.

Vývoj řízení EU Dialog v roce 2025

V průběhu roku 2025 bylo proti České republice zahájeno celkem 13 nových řízení EU Dialog (gesce MF, MSp, MD, MPO, MŽP, MZe, ÚOHS). Nastal tedy dvojnásobný nárůst nových případů oproti minulému roku, což svědčí o tom, že EU Dialog se opět stává významným nástrojem prosazování unijního práva.

Průběh řízení o porušení unijního práva

Řízení podle čl. 258 SFEU

Komise zahajuje řízení z vlastní iniciativy nebo na základě stížnosti.¹¹

Řízení je zahajováno buď na základě zjištění, že členský stát ke dni uplynutí lhůty pro transpozici neoznámil Komisi vnitrostátní předpisy představující úplnou transpozici dotčené směrnice (non-communication infringements; v češtině se používá pracovní označení nenotifikační řízení), nebo na základě názoru Komise, že vnitrostátní předpisy nejsou v souladu s předpisy EU (non-conformity infringements), nebo jsou aplikovány v rozporu s předpisy EU (bad application infringements; pro poslední dva druhy řízení se používá pracovní název věcná řízení).

Řízení je zahajováno zasláním tzv. formálního upozornění, resp. výzvy (*letter of formal notice*). Členskému státu je dána příležitost vyjádřit se k výtkám uvedeným ve formálním upozornění, a to zpravidla ve lhůtě 2 měsíců. Nepovažuje-li Komise odpověď členského státu za uspokojivou, následuje druhá fáze: Komise vydá odůvodněné stanovisko (*reasoned opinion*), které obsahuje podrobnou právní argumentaci vůči dosud přetrvávajícím výtkám a je podkladem pro případnou žalobu. Členský stát má zpravidla opět lhůtu 2 měsíců na odpověď.¹²

¹¹ Stížnost může podat každý, nicméně musí být podaná na standardním formuláři – viz blíže https://ec.europa.eu/info/about-european-commission/contact/problems-and-complaints/complaints-about-breaches-eu-law/how-make-complaint-eu-level_cs. Dle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že „Komise není povinna zahájit řízení o nesplnění povinnosti, má v tomto ohledu diskreční pravomoc, která vylučuje právo jednotlivců vyžadovat od orgánu, aby zaujal stanovisko v určitém smyslu, stejně jako právo podat žalobu na neplatnost proti jeho odmítnutí konat“ (rozsudek *Bavarian Lager v. Komise*, T-194/04, EU:T:2007:334, body 54 a 55 a citovaná judikatura; rozsudek *Komninou a další v. Komise*, C-167/06 P, EU:C:2007:633, bod 64).

¹² Okamžik uplynutí této lhůty je rozhodující pro případné řízení před Soudním dvorem. Dle ustálené judikatury „se existence nesplnění povinnosti musí posuzovat vzhledem ke stavu, v němž se členský stát nacházel v době, kdy uplynula lhůta stanovená v odůvodněném stanovisku, a (...) změny, ke kterým došlo následně, nemohou být Soudním dvorem brány v úvahu“ (rozsudek *Komise v. Česká republika*, C-481/09, EU:C:2010:572, bod 9).

Po marném uplynutí posledně uvedené lhůty může Komise podat žalobu k Soudnímu dvoru. Následuje standardní řízení před Soudním dvorem (žaloba, žalobní odpověď, případně replika a duplika, stejně jako vyjádření vedlejších účastníků a vyjádření hlavních účastníků řízení k vyjádřením vedlejších účastníků, ústní jednání, stanovisko generálního advokáta a rozsudek). Pokud se Soudní dvůr se žalobou Komise (alespoň zčásti) ztotožní, vydá rozsudek, kterým konstatuje porušení povinnosti ze strany členského státu, např. „Česká republika tím, že ve stanovené lhůtě nepřijala právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/7/ES ze dne 15. února 2006 o řízení jakosti vod ke koupání a o zrušení směrnice 76/160/EHS, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z této směrnice.“¹³

Rozsudkem Soudního dvora nemůže být v této fázi uložena dotčenému členskému státu finanční sankce, s jedinou (ale významnou) výjimkou zavedenou Lisabonskou smlouvou: podle čl. 260 odst. 3 SFEU může Komise navrhnout uložení paušální částky nebo penále (tedy dvou složek možné finanční sankce) již prvním rozsudkem v řízení vedeném z důvodu, že dotyčný stát *nesplnil povinnost sdělit opatření provádějící směrnici přijatou legislativním postupem* (týká se tedy jen nenotifikačních řízení, a to výhradně těch, jejichž předmětem je opožděná transpozice směrnic přijatých Evropským parlamentem a Radou, popř. jen Radou přímo na základě Smluv, tj. netýká se směrnic v přenesené pravomoci a prováděcích směrnic¹⁴). Z hlediska sankcí však Komise do konce roku 2016 navrhovala v těchto řízeních dle čl. 260 odst. 3 SFEU Soudnímu dvoru jen penále (tj. opakující se peněžní pokutu od vydání odsuzujícího rozsudku v rámci řízení podle čl. 260 odst. 3 SFEU až do ukončení porušování unijního práva), navíc standardně Komise brala žalobu zpět, pokud k dokončení transpozice došlo v průběhu soudního řízení.

Ve sdělení o uplatňování práva EU z roku 2017 nicméně Komise oznámila, že bude přísnější při volbě sankcí v rámci možností, které jí poskytuje čl. 260 odst. 3 SFEU. Komise tak nyní navrhuje i paušální částku (tj. jednorázovou sumu, v jejímž výpočtu lze zohlednit i zpětně dobu porušování unijního práva před vynesením rozsudku v rámci řízení podle čl. 260 odst. 3 SFEU). Rozhodným okamžikem z hlediska řízení je přitom den, kdy uplyne lhůta pro odpověď členského státu na odůvodněné stanovisko. Komise zároveň žalobu nevezme zpět, ani pokud členský stát transpozici dokončí před vynesením rozsudku.

Důvodem tohoto postupu je dle vyjádření Komise skutečnost, že členské státy nedodržují transpoziční lhůty. Komise se domnívá, že tímto přísnějším uplatňováním sankcí by měla ustat údajná stávající praxe, kdy členské státy mohly

¹³ Rozsudek *Komise v. Česká republika*, C-481/09, cit. výše.

¹⁴ Srov. čl. 290 a 291 SFEU.

z řízení dle čl. 260 odst. 3 SFEU zpravidla vyvážnout bez finančního postihu, pokud oznámily transpoziční opatření do vynesení rozsudku Soudního dvora.

S tím souvisí, že v případech porušení povinnosti oznámit ve stanovené lhůtě transpoziční opatření směrnic přijatých řádným legislativním postupem by mělo dle praxe Komise docházet k podání žaloby k Soudnímu dvoru nejpozději do 12 měsíců od zahájení řízení, pokud transpoziční předpisy nebudou do té doby přijaty.

V souladu s postojem avizovaným ve svém sdělení o uplatňování práva EU Komise zintenzivnila svou činnost v roce 2017, na základě čehož došlo v průběhu roku 2019 k vyhlášení prvního a s napětím vyhláženého rozsudku Soudního dvora v této oblasti ve věci C-543/17 *Komise v. Belgie*.¹⁵ Tímto rozsudkem Soudní dvůr objasnil pomezí sporu o úplnost a správnost transpozice.¹⁶ Jednak rozhodl, že Komise není oprávněna podat žalobu dle čl. 260 odst. 3 SFEU, pokud jde o otázku, zda oznámení provádějící ustanovení vnitrostátního práva správně provádí ustanovení směrnice. Nicméně Soudní dvůr zároveň upřesnil rozsah notifikační povinnosti v tom smyslu, že členské státy jsou „ve vztahu ke každému ustanovení (...) směrnice povinny uvést jedno či více vnitrostátních ustanovení, která zajišťují jeho provedení“.¹⁷ Na základě tohoto upřesnění členské státy přistoupily nejen k podrobnějšímu oznámení vnitrostátních předpisů provádějících směrnici, ale rovněž k důkladnějšímu provedení směrnic.

Z dosud více než 60 žalob podaných v souladu s novou praxí Komise od roku 2017 na základě čl. 260 odst. 3 SFEU se týkala dosud jen jedna České republiky, a to z důvodu namítaného neprovedení směrnice o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie. Rozsudek v této věci byl vynesен během v roku 2025, v jehož rámci byla České republice uložena finanční sankce (paušální částka) ve výši 2,3 milionů eur.¹⁸ Současně byly vyneseny rozsudky ve věcech týkajících se téhož porušení unijního práva také vůči Estonsku (sankce 500 tisíc eur a 1500 eur za každý další den prodlení od vydání rozsudku dle čl. 260 odst. 3 SFEU)¹⁹, Lucembursku (sankce 375 tisíc eur)²⁰, Maďarsku (sankce 1,75 mil. eur)²¹ a Německu (sankce 34 mil.

¹⁵ Rozsudek *Komise v. Belgie*, C-543/17, EU:C:2019:573.

¹⁶ Sama Komise v minulosti připustila, že „spor o tom, zda jsou oznámená prováděcí opatření nebo právní předpisy existující ve vnitrostátním právním řádu dostatečné, povede k zahájení běžného řízení o správném provedení směrnice podle článku 258 SFEU“ (Sdělení Komise – Provádění čl. 260 odst. 3 Smlouvy o fungování EU, Úř. věst. C 12, 15.1.2011, str. 1 až 5, bod 19), tj. nikoli řízení v režimu čl. 260 odst. 3 SFEU. I v praxi České republiky se vyskytly případy, kdy byla sice oznámena plná transpozice, Komise však trvala na použitelnosti čl. 260 odst. 3 SFEU s poukazem např. na (údajnou) absenci transpozice toho či onoho ustanovení směrnice.

¹⁷ Rozsudek *Komise v. Belgie*, C-543/17, bod 59.

¹⁸ Rozsudek *Komise v. Česká republika*, C-152/23, EU:C:2025:147.

¹⁹ Rozsudek *Komise v. Estonsko*, C-154/23, EU:C:2025:148.

²⁰ Rozsudek *Komise v. Lucembursko*, C-150/23, EU:C:2025:146.

²¹ Rozsudek *Komise v. Maďarsko*, C-155/23, EU:C:2025:151.

eur)²². Různá výše sankcí vychází z metodiky Komise akceptované Soudním dvorem zohledňující platební schopnost dotyčného členského státu.

Celkově podala Komise v roce 2025 14 žalob podle čl. 260 odst. 3 SFEU, přičemž v tomto roce bylo vyhlášeno 20 rozsudků v rámci tohoto typu řízení, v nichž byly uloženy finanční sankce až ve výši 8,3, resp. 10 milionů eur.²³

Řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU

Nejedná-li se o řízení, na které se uplatní zvláštní postup dle čl. 260 odst. 3 SFEU, pak obecně platí, že je-li v řízení podle čl. 258 SFEU vydán odsuzující rozsudek, je dotčený členský stát v souladu s čl. 260 odst. 1 SFEU „*povinen přijmout opatření, která vyplývají z rozsudku Soudního dvora*“. Na splnění této povinnosti se Komise táže zpravidla ve velmi krátké době od vydání rozsudku Soudního dvora (např. ve věci C-343/08 *Komise v. Česká republika*²⁴ [zaměstnanecké penzijní fondy] si Komise vyžádala tyto informace již po šesti týdnech od vydání rozsudku).

Není-li odpověď členského státu uspokojivá, může Komise zahájit řízení dle čl. 260 odst. 2 SFEU, jehož účelem je „*přimět členský stát, který je v prodlení, aby vyhověl rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o nesplnění povinnosti*“.²⁵ Řízení je zahajováno zasláním formálního upozornění, členský stát má možnost se vyjádřit, a to zpravidla ve lhůtě 2 měsíců. Není-li odpověď uspokojivá, může Komise podat žalobu k Soudnímu dvoru (od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost se nevydává odůvodněné stanovisko a řízení dle čl. 260 odst. 2 SFEU je, oproti řízení dle čl. 258 SFEU, o tento krok kratší).

V žalobě k Soudnímu dvoru navrhne Komise paušální částku (jednorázová sankce za nesplnění povinnosti od vydání prvního rozsudku do okamžiku zajištění nápravy či vydání rozsudku v režimu čl. 260 odst. 2 SFEU) a/nebo penále (opakující se sankce za nesplnění povinnosti od vydání rozsudku v režimu čl. 260 odst. 2 SFEU do okamžiku zajištění nápravy).

Stejně jako v případě výše uvedených nenotifikačních řízení dle čl. 260 odst. 3 SFEU navrhovala Komise původně pouze penále. Po prvním rozsudku Soudního dvora, kterým došlo k uložení obou sankcí (penále a paušální částky) současně,²⁶ však Komise tuto praxi změnila a systematicky navrhuje uložení penále i paušální částky. V roce 2025 byly vydány 4 rozsudky v řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU.

²² Rozsudek *Komise v. Německo*, C-149/23, EU:C:2025:145.

²³ Rozsudek *Komise v. Polsko*, C-212/23, EU:C:2025:553, rozsudek *Komise v. Nizozemsko*, C-213/23, EU:C:2025:370.

²⁴ Rozsudek *Komise v. Česká republika*, C-343/08, EU:C:2010:14.

²⁵ Rozsudek *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 119.

²⁶ Rozsudek *Komise v. Francie*, C-304/02, EU:C:2005:444.

Oproti roku 2024, v jehož průběhu byla Maďarsku uložena rekordní paušální částka ve výši 200 mil. eur a dále denní penále ve výši 100 000 eur,²⁷ byly v roce 2025 uloženy paušální částky až ve výši 5,5 mil. eur s denním penále ve výši 12,5 tisíc eur, resp. 10 mil. eur s pololetním penále ve výši 13,6 mil. eur.²⁸

Budoucí výhled

Dle výše uvedeného sdělení Komise o uplatňování práva EU jsou přednostně prošetřovány případy, kdy členské státy neoznámily prováděcí opatření (*non-communication infringements*), nebo kdy těmito opatřeními dle názoru Komise provedly směrnice ve vnitrostátním právu nesprávně (*non-conformity infringements*). Dále by se Komise měla zaměřovat na případy podle čl. 260 odst. 2 SFEU, kdy členské státy nerespektují rozsudek Soudního dvora, nebo kdy vážně poškodily finanční zájmy EU nebo narušily výlučné pravomoci EU podle čl. 2 odst. 1 SFEU ve spojení s článkem 3 SFEU. Velkou důležitost Komise rovněž přikládá případům nesplnění povinnosti, které odhalují systémové nedostatky narušující fungování institucionálního rámce EU.²⁹ V této souvislosti lze v praxi zaznamenat zejména větší důraz Komise na vymáhání práva u případů, kdy členské státy neoznámily prováděcí opatření (*non-communication infringements*). Uvedený postoj potvrdila Komise i v rámci svého sdělení „Prosazování práva EU pro Evropu, která přináší výsledky“ z roku 2022.

Úloha vládního zmocněnce v řízení o porušení unijního práva

VLZ „zastupuje a hájí zájmy České republiky v řízeních před Soudním dvorem EU a v řízeních pro nesplnění povinnosti ve fázi řízení s Evropskou komisí“. Je tedy nejen zástupcem České republiky před samotným Soudním dvorem EU, ale je i „prostředníkem mezi Evropskou komisí a orgány České republiky a zástupcem České republiky v řízeních pro nesplnění povinnosti ve fázi řízení s Evropskou komisí“ a je kontaktním místem pro EU Dialog.³⁰

V řízení o porušení unijního práva tak VLZ přijímá formální upozornění (výzvy) a odůvodněná stanoviska Komise a spolupracuje s jednotlivými resorty, do jejichž gesce spadá předmět řízení (zejména dotčené právní předpisy), za účelem určení přístupu k řízení (odmítnutí tvrzení Komise, nebo naopak informování Komise o opatřeních k nápravě) a za účelem přípravy odpovědi.

²⁷ Rozsudek Komise v. Maďarsko, C-123/22, EU:C:2024:493.

²⁸ Rozsudek Komise v. Řecko, C-368/24, EU:C:2025:770, rozsudek Komise v. Itálie, C-515/23, EU:C:2025:209.

²⁹ Sdělení Komise, str. 8.

³⁰ Viz čl. 3 Statutu VLZ.

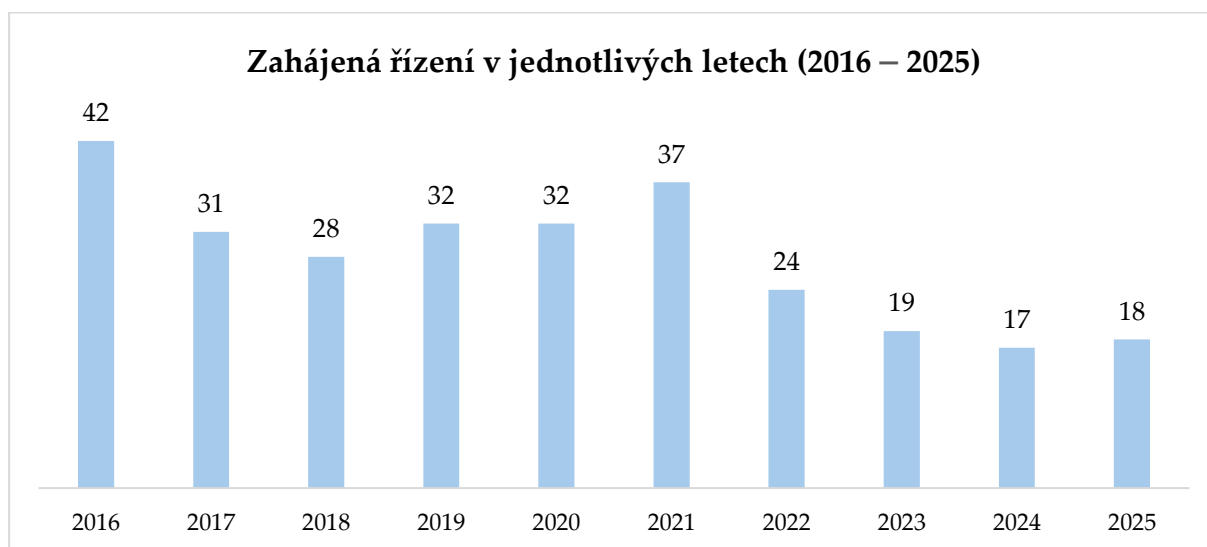
Pokud je v řízení o porušení unijního práva podána žaloba k Soudnímu dvoru, činí VLZ, opět ve spolupráci s příslušnými resorty, i všechny úkony v řízení před Soudním dvorem (v reakci na žalobu vypracovává žalobní odpověď, v reakci na repliku vypracovává dupliku, zastupuje ČR na případném ústním jednání).

V případě potřeby je VLZ oprávněn vyžadovat potřebnou součinnost i dalších dotčených subjektů (zákon č. 186/2011 Sb., o poskytování součinnosti pro účely řízení před některými mezinárodními soudy a jinými mezinárodními kontrolními orgány a o změně zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

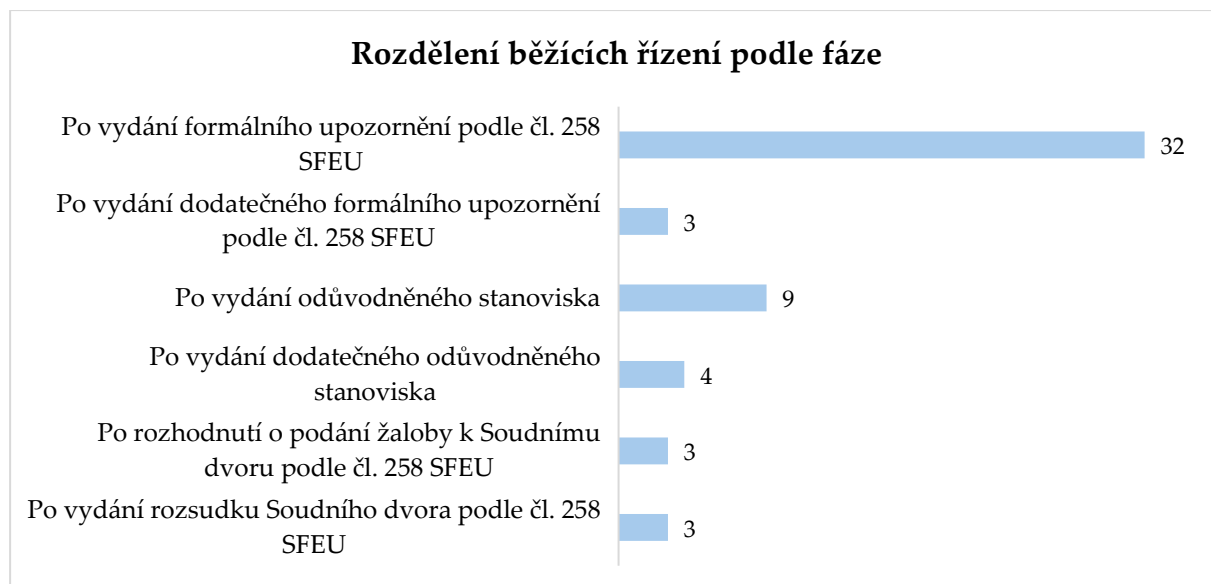
Řízení o porušení unijního práva vedená proti ČR

Celkový přehled

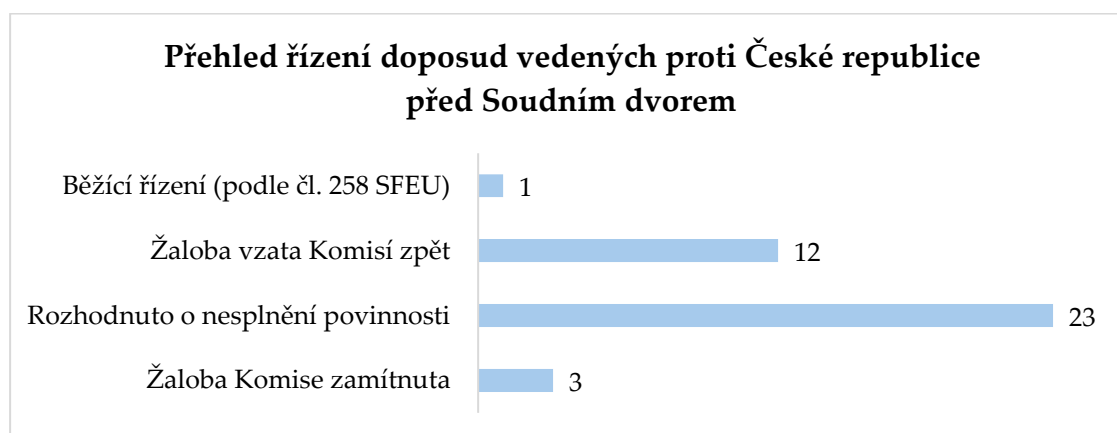
Do 31. prosince 2025 bylo proti ČR zahájeno (od přistoupení k Evropské unii dne 1. května 2004) celkem 931 řízení o porušení unijního práva. V posledních letech se počty nových řízení pohybují v řádu nižších desítek. Z důvodu přehlednosti se dále uvádějí pouze řízení od roku 2016 do roku 2025.



Ze všech dosud zahájených řízení probíhalo k 31. prosinci 2025 celkem 54 řízení o porušení unijního práva, která se k tomuto dni nacházela v následujících fázích:



Jen 39 z celkového počtu řízení o porušení unijního práva vyústilo do 31. prosince 2025 v podání žaloby k Soudnímu dvoru podle čl. 258 SFEU či v jednom případě podle čl. 258 SFEU ve spojení s čl. 260 odst. 3 SFEU, resp. v jednom případě následně v podání žaloby dle čl. 260 odst. 2 SFEU.³¹ Předmětem nejvíce z těchto soudních žalob (19) byla absence transpozice směrnice. Ve zbývajících případech bylo ČR vytýkáno porušení unijního práva spočívající v nesprávné (či neúplné) transpozici směrnice či nesprávné aplikaci unijního práva.



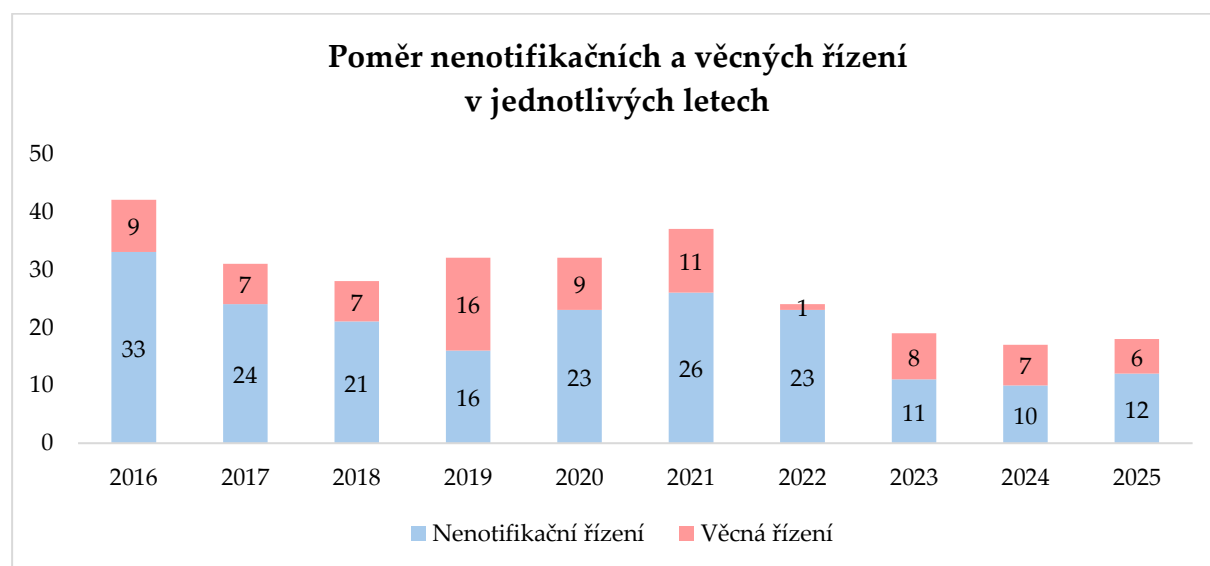
³¹ Do této „druhé“ fáze řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU se dostalo řízení *Komise v. Česká republika*, C-241/11, EU:C:2013:423 [instituce zaměstnaneckého penzijního pojištění].

Graf pro přehlednost uvádí i řízení, kde Komise vzala žalobu zpět. Jde o situace, kdy dotčený členský stát v průběhu řízení před Soudním dvorem napraví vytýkané porušení práva EU. Řízení je na základě toho ukončeno bez vydání rozsudku ve věci. S ohledem na novou praxi Komise při uplatňování čl. 260 odst. 3 SFEU, v jejímž rámci Komise už nebude brát zpět žaloby v rámci nenotifikačních řízení, bude v budoucnu docházet ke zpětvzetí žalob pouze po nápravě vytýkaného porušení práva EU u věcných řízení.

Nutno dodat, že Soudní dvůr rozhodne o nesplnění povinnosti členským státem i v případě, že žalobě Komise vyhoví jen zčásti, resp. shledá odůvodněnými jen některé žalobní důvody uplatněné Komisí.³²

Nenotifikační v. věcná řízení

Pokud jde o celkový poměr typů řízení – nenotifikačních vůči věcným – lze konstatovat, že do 31. prosince 2025 bylo proti České republice zahájeno 716 nenotifikačních a 215 věcných řízení. Počet těchto řízení je v posledních třech letech téměř stejný.

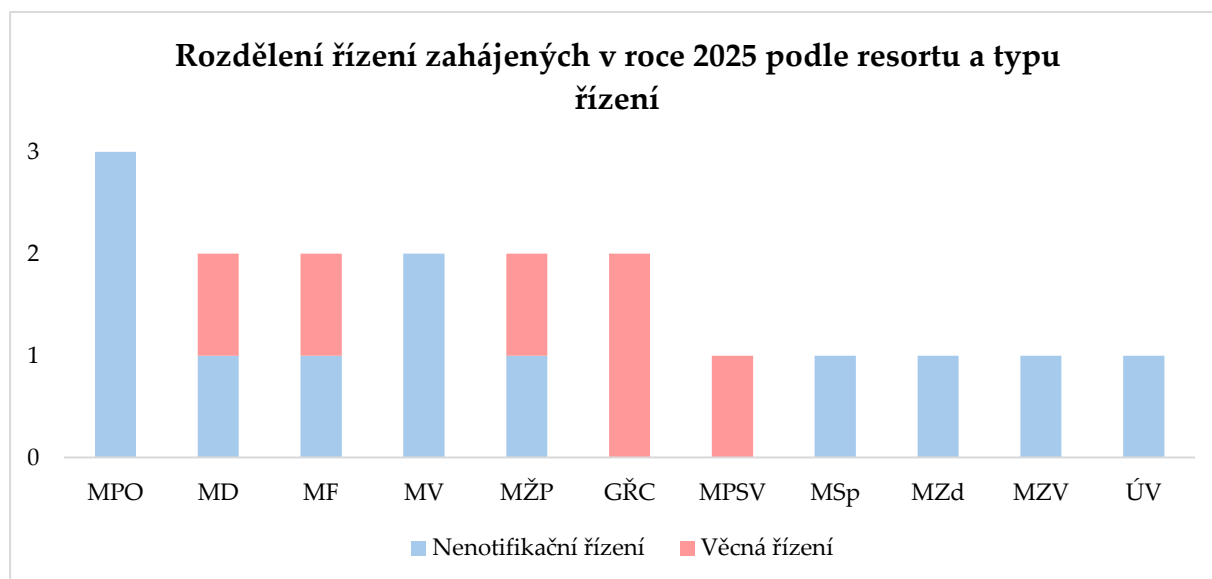


³² Viz rozsudek *Komise v. Česká republika*, C-545/10, EU:C:2013:509, v němž Soudní dvůr vyhověl čtyřem ze šesti žalobních důvodů.

Vývoj v roce 2025 – nově zahájená řízení

V průběhu roku 2025 zahájila Komise proti České republice 18 nových řízení o porušení unijního práva, z toho 12 nenotifikačních a 6 věcných. Zároveň Komise vydala jedno dodatečné formální upozornění. Tato dodatečná či opakovaná rozhodnutí vydává Komise zpravidla tehdy, pokud chce rozšířit rozsah řízení o nové prvky, např. pokud v mezidobí došlo ke změně skutkových okolností, k vývoji v judikatuře Soudního dvora nebo k nahrazení unijního předpisu jiným předpisem. V takovém případě je zapotřebí zpřesnit (aktualizovat) rozsah výtek vůči členskému státu, aby mu byla dána možnost se hájit.

Z 12 zahájených nenotifikačních řízení se týkalo 8 řízení směrnic přijatých řádným legislativním postupem, tedy směrnic, které spadají do působnosti čl. 260 odst. 3 SFEU. Z těchto 8 řízení bylo v průběhu roku 2025 zastaveno jedno.



Přehled nenotifikačních řízení zahájených v roce 2025

Číslo	Předmět řízení	Zahájeno
2025/0024	Směrnice Rady (EU) 2019/997 ze dne 18. června 2019, kterou se zavádí náhradní cestovní doklad EU	31.1.2025
2025/0025	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2381 ze dne 23. listopadu 2022 o zlepšení genderové vyváženosti mezi členy orgánů kotovaných společností a o souvisejících opatřeních	31.1.2025

2025/0026	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/977 ze dne 10. května 2023 o výměně informací mezi donucovacími orgány členských států	31.1.2025
2025/0027	Směrnice Komise v přenesené pravomoci (EU) 2023/2775 ze dne 17. října 2023, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU, pokud jde o úpravy kritérií velikosti pro mikropodniky a malé, střední a velké podniky nebo skupiny	31.1.2025
2025/0124	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1711 ze dne 13. června 2024, kterou se mění směrnice (EU) 2018/2001 a (EU) 2019/944, pokud jde o zlepšení uspořádání unijního trhu s elektřinou	27.3.2025
2025/0181	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/0505 ze dne 7. února 2024, kterou se mění směrnice 2005/36/ES, pokud jde o uznávání odborných kvalifikací zdravotních sester a ošetřovatelů odpovědných za všeobecnou péči, kteří absolvovali odbornou přípravu v Rumunsku	22.5.2025
2025/0206	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2413 ze dne 18. října 2023, kterou se mění směrnice (EU) 2018/2001, nařízení (EU) 2018/1999 a směrnice 98/70/ES, pokud jde o podporu energie z obnovitelných zdrojů, a zrušuje směrnice Rady (EU) 2015/652	24.7.2025
2025/0207	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1226 ze dne 24. dubna 2024 o vymezení trestných činů a sankcí za porušení omezujících opatření Unie a změně směrnice (EU) 2018/1673	24.7.2025
2025/0208	Směrnice Komise v přenesené pravomoci (EU) 2025/149 ze dne 15. listopadu 2024, kterou se mění přílohy směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/68/ES za účelem zohlednění vědeckého a technického pokroku	24.7.2025

2025/0262	Prováděcí směrnice Komise (EU) 2024/325 ze dne 19. ledna 2024, kterou se mění prováděcí směrnice (EU) 2019/68, pokud jde o minimální hloubku označení palných zbraní a hlavních částí	25.9.2025
2025/0304	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/884 ze dne 13. března 2024, kterou se mění směrnice 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ)	21.11.2025
2025/0305	Směrnice Komise v přenesené pravomoci (EU) 2024/1405 ze dne 14. března 2024, kterou se mění příloha IX směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/2001, pokud jde o doplnění surovin pro výrobu biopaliv a bioplynu	21.11.2025

Přehled věcných řízení zahájených v roce 2025

<i>Číslo</i>	<i>Předmět řízení</i>	<i>Zahájeno</i>
2025/4006	Nesplnění povinností vyplývajících ze směrnice Rady 97/81/ES ze dne 15. prosince 1997 o Rámcové dohodě o částečném úvazku uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS a ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání	7.5.2025
2025/2027	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky	7.5.2025
2025/2017	Nesplnění povinností podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve spojení s prováděcím rozhodnutím Komise 2023/2879 ze dne 15. prosince 2023, kterým se zavádí pracovní program pro vývoj elektronických systémů stanovených v celním kodexu Unie a jejich uvedení do provozu	7.5.2025

2025/4017	Nesplnění povinností vyplývajících ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU a z čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie	17.7.2025
2025/2054	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, a prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/2447 ze dne 24. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2021/235 ze dne 8. února 2021, kterým se mění prováděcí nařízení (EU) 2015/2447, pokud jde o formáty a kódy obecných požadavků na údaje, některá pravidla týkající se dohledu a příslušný celní úřad pro propuštění zboží do celního režimu	17.7.2025
2025/2165	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/362 ze dne 24. února 2022, kterou se mění směrnice 1999/62/ES, 1999/37/ES a (EU) 2019/520, pokud jde o výběr poplatků pro vozidla za užívání určitých pozemních komunikací	21.11.2025

Rozhodnutí Komise o postupu v běžících řízeních učiněná v průběhu roku 2025

Během roku 2025 vydala Komise v 6 řízeních odůvodněné stanovisko a v 1 řízení dodatečné formální upozornění. Dále Komise rozhodla o podání 2 žalob.

<i>Číslo</i>	<i>Předmět řízení</i>	<i>Rozhodnutí</i>	<i>Datum</i>
2020/2312	Nesprávné provedení rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy	odůvodněné stanovisko	12.3.2025

2024/2039	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES	podání žaloby	7.5.2025
2024/0027	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/959 ze dne 10. května 2023, kterou se mění směrnice 2003/87 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů v Unii a rozhodnutí (EU) 2015/1814 o vytvoření a uplatňování rezervy tržní stability pro systém Unie pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů	odůvodněné stanovisko	7.5.2025
2024/0261	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2555 ze dne 14. prosince 2022 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně kybernetické bezpečnosti v Unii a o změně nařízení (EU) č. 910/2014 a směrnice (EU) 2016/1148	odůvodněné stanovisko	7.5.2025
2021/2201	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/958 o testu přiměřenosti před přijetím nové právní úpravy povolání	podání žaloby	17.7.2025
2025/0027	Směrnice Komise v přenesené pravomoci (EU) 2023/2775 ze dne 17. října 2023, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU, pokud jde o úpravy kritérií velikosti pro mikropodniky a malé, střední a velké podniky nebo skupiny	odůvodněné stanovisko	17.7.2025

2011/2077	Nesprávná transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států	dodatečné formální upozornění	8.10.2025
2025/2017	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve spojení s prováděcím rozhodnutím Komise (EU) 2023/2879 ze dne 15. prosince 2023, kterým se zavádí pracovní program pro vývoj elektronických systémů stanovených v celním kodexu Unie a jejich uvedení do provozu	odůvodněné stanovisko	11.12.2025
2025/2054	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, a prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/2447 ze dne 24. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2021/235 ze dne 8. února 2021, kterým se mění prováděcí nařízení (EU) 2015/2447, pokud jde o formáty a kódy obecných požadavků na údaje, některá pravidla týkající se dohledu a příslušný celní úřad pro propuštění zboží do celního režimu	odůvodněné stanovisko	11.12.2025

Řízení ukončená v roce 2025

Celkem bylo v roce 2025 ukončeno 16 řízení (z toho 8 nenotifikačních a 8 věcných).

<i>Číslo</i>	<i>Předmět řízení</i>	<i>Ukončeno</i>
2022/0345	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1152 o transparentních a předvídatelných pracovních podmínkách v Evropské unii	12.2.2025
2020/2189	Nesprávná aplikace nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1938 o opatřeních na zajištění bezpečnosti dodávek zemního plynu a o zrušení nařízení (EU) č. 994/2010	12.2.2025
2023/0053	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2121, kterou se mění směrnice 2017/1132, pokud jde o přeshraniční přemístění sídla, fúze a rozdělení	12.2.2025
2023/2112	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1936, kterou se mění směrnice 2008/96/ES o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury	12.2.2025
2021/0110	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1 o posílení postavení orgánů pro hospodářskou soutěž v členských státech tak, aby mohly účinněji prosazovat pravidla, a o zajištění řádného fungování vnitřního trhu	12.3.2025
2024/2255	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1999 ze dne 11. prosince 2018 o správě energetické unie a opatření v oblasti klimatu, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 663/2009 a (ES) č. 715/2009, směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU a 2013/30/EU, směrnice Rady 2009/119/ES a (EU) 2015/652 a zrušuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 525/2013 spočívající v neoznámení integrovaných vnitrostátních plánů v oblasti energetiky a klimatu	12.3.2025

2023/0008	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1828 o zástupných žalobách na ochranu kolektivních zájmů spotřebitelů	12.3.2025
2020/0513	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/798 o bezpečnosti železnic	12.3.2025
2018/2025	Nepřijetí národního programu v souladu se směrnicí Rady 2011/70/Euratom, kterou se stanoví rámec Společenství pro odpovědné a bezpečné nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem	18.6.2025
2025/0024	Směrnice Rady (EU) 2019/997 ze dne 18. června 2019, kterou se zavádí náhradní cestovní doklad EU	18.6.2025
2023/2145	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES o odpadech ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/851	17.7.2025
2024/2026	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 549/2004 ze dne 10. března 2004, kterým se stanoví rámec pro vytvoření jednotného evropského nebe, a prováděcího nařízení Komise (EU) 2019/317 ze dne 11. února 2019, kterým se stanoví systém sledování výkonnosti a systém poplatků v jednotném evropském nebi a kterým se ruší prováděcí nařízení (EU) č. 390/2013 a (EU) č. 391/2013	8.10.2025
2016/4003	Nevyhlášení všech evropských významných lokalit v ČR dle směrnice Rady 92/43/EHS o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin	11.12.2025
2024/0025	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2167 ze dne 24. listopadu 2021 o správcích úvěru a obchodnících s úvěry	11.12.2025
2025/0027	Směrnice Komise v přenesené pravomoci (EU) 2023/2775 ze dne 17. října 2023, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU, pokud jde o úpravy kritérií velikosti pro mikropodniky a malé, střední a velké podniky nebo skupiny	11.12.2025

2020/2263 Nesprávné provedení směrnice Komise (EU) 2016/1106, 11.12.2025
kterou se mění směrnice Evropského parlamentu
a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech

Řízení projednávána v roce 2025 před Soudním dvorem

Během roku 2025 byla před Soudním dvorem projednávána žaloba ve věci C-681/24 *Komise v. Česká republika* ohledně údajně nesprávného provedení směrnice o právu na přístup k obhájci. Soudní dvůr také v roce 2025 vynesl rozsudek ve věci C-152/23 *Komise v. Česká republika*, kterým byla ČR uložena pokuta ve výši 2,3 mil. eur kvůli pozdní transpozici směrnice o ochraně oznamovatelů do českého práva.

Přehled řízení o porušení unijního práva běžících ke dni 31. prosince 2025

Ke dni 31. prosince 2025 bylo proti České republice vedeno celkem 54 řízení pro porušení povinnosti, z toho 31 věcných a 23 nenotifikačních.

Číslo	Předmět řízení	
2012/2115	Právo občanů EU stát se členy politické strany nebo ji založit	rozsudek
2018/2287	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES o uznávání odborných kvalifikací	rozsudek
2022/0043	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie	rozsudek
2021/2107	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody	žaloba

2021/2201	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/958 o testu přiměřenosti před přijetím nové právní úpravy povolání	podání žaloby
2024/2039	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES	podání žaloby
2008/2186	Překračování mezních limitů PM10 v ovzduší stanovených směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/50/ES o kvalitě vnějšího ovzduší a čistším ovzduší pro Evropu	dodatečné odůvodněné stanovisko
2016/4222	Nesprávná implementace nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat	dodatečné odůvodněné stanovisko
2012/2239	Soudní přezkum neudělení víza	dodatečné odůvodněné stanovisko
2021/0520	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) o interoperabilitě elektronických systémů pro výběr mytného a usnadnění přeshraniční výměny informací týkajících se nezaplacení silničních poplatků v Unii	dodatečné odůvodněné stanovisko
2016/2141	Nesprávná aplikace směrnice Rady 91/271/EHS o čištění městských odpadních vod	odůvodněné stanovisko
2021/0181	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/2001 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů	odůvodněné stanovisko

2022/2033	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o změně směrnice 2012/27/EU	odůvodněné stanovisko
2024/2057	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2022/868 ze dne 30. května 2022 o evropské správě dat	odůvodněné stanovisko
2020/2312	Nesprávné provedení rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy	odůvodněné stanovisko
2024/0027	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/959 ze dne 10. května 2023, kterou se mění směrnice 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů v Unii a rozhodnutí (EU) 2015/1814 o vytvoření a uplatňování rezervy tržní stability pro systém Unie pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů	odůvodněné stanovisko
2024/0261	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2555 ze dne 14. prosince 2022 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně kybernetické bezpečnosti v Unii a o změně nařízení (EU) č. 910/2014 a směrnice (EU) 2016/1148 (směrnice NIS2)	odůvodněné stanovisko
2025/2054	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, a prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/2447 ze dne 24. listopadu 2015,	odůvodněné stanovisko

kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2021/235 ze dne 8. února 2021, kterým se mění prováděcí nařízení (EU) 2015/2447, pokud jde o formáty a kódy obecných požadavků na údaje, některá pravidla týkající se dohledu a příslušný celní úřad pro propuštění zboží do celního režimu

2025/2017	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve spojení s prováděcím rozhodnutím Komise (EU) 2023/2879 ze dne 15. prosince 2023, kterým se zavádí pracovní program pro vývoj elektronických systémů stanovených v celním kodexu Unie a jejich uvedení do provozu	odůvodněné stanovisko
2017/4036	Nesprávná aplikace nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 305/2011, kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh a kterým se zrušuje směrnice Rady 89/106/EHS, a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti v případě uvádění na trh svodidel	dodatečné formální upozornění
2011/2077	Nesprávná transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady	dodatečné formální upozornění

	2004/38/ES o právu občanů Unie a rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států	
2014/2174	Nesprávné uplatňování směrnice Rady 2000/43/ES, kterou se provádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ, v oblasti vzdělávání	dodatečné formální upozornění
2011/2015	Neslučitelnost dohody mezi vládou České republiky a vládou Ruské federace o letecké dopravě s právem Společenství	formální upozornění
2021/2029	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění)	formální upozornění
2021/2066	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/18/EU o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek (SEVESO III)	formální upozornění
2021/2160	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru	formální upozornění
2022/2017	Nesprávné provedení směrnice Rady 1999/31/ES o skládkách odpadů a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic	formální upozornění
2022/0293	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882 o požadavcích na přístupnost u výrobků a služeb	formální upozornění

2023/2066	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2193 o omezení emisí některých znečišťujících látek do ovzduší ze středních spalovacích zařízení	formální upozornění
2023/2129	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2014/36/EU o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem zaměstnání jako sezónní pracovníci	formální upozornění
2024/0024	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/2118 ze dne 24. listopadu 2021, kterou se mění směrnice 2009/103/ES o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontrole povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění	formální upozornění
2024/0026	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/958 ze dne 10. května 2023, kterou se mění směrnice 2003/87/ES, pokud jde o příspěvek letectví k cíli Unie snížit emise v celém hospodářství a o řádné zavedení celosvětového tržního opatření	formální upozornění
2023/4017	Porušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/81/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci postupů při zadávání některých zakázek na stavební práce, dodávky a služby zadavateli v oblasti obrany a bezpečnosti a o změně směrnic 2004/17/ES a 2004/18/ES	formální upozornění
2024/2137	Nesprávná aplikace směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES)	formální upozornění

	č. 2008/98 ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních	
2024/2026	Nesplnění povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 549/2004 ze dne 10. března 2004, kterým se stanoví rámec pro vytvoření jednotného evropského nebe, a prováděcího nařízení Komise (EU) 2019/317 ze dne 11. února 2019, kterým se stanoví systém sledování výkonnosti a systém poplatků v jednotném evropském nebi a kterým se ruší prováděcí nařízení (EU) č. 390/2013 a (EU) č. 391/2013	formální upozornění
2024/0179	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/959 ze dne 10. května 2023, kterou se mění směrnice 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů v Unii a rozhodnutí (EU) 2015/1814 o vytvoření a uplatňování rezervy tržní stability pro systém Unie pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů	formální upozornění
2024/0214	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2464 ze dne 14. prosince 2022, kterou se mění nařízení (EU) č. 537/2014, směrnice 2004/109/ES, směrnice 2006/43/ES a směrnice 2013/34/EU, pokud jde o podávání zpráv podniků o udržitelnosti	formální upozornění

2024/0215	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2413 ze dne 18. října 2023, kterou se mění směrnice (EU) 2018/2001, nařízení (EU) 2018/1999 a směrnice 98/70/ES, pokud jde o podporu energie z obnovitelných zdrojů, a zrušuje směrnice Rady (EU) 2015/652	formální upozornění
2024/0262	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2557 ze dne 14. prosince 2022 o odolnosti kritických subjektů a o zrušení směrnice Rady 2008/114/ES	formální upozornění
2024/2102	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 6. července 2005 o uznávání odborných kvalifikací ve znění směrnice 2013/55/EU z důvodu neodůvodněného předchozího ověřování profesních kvalifikací	formální upozornění
2025/0025	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2381 ze dne 23. listopadu 2022 o zlepšení genderové vyváženosti mezi členy orgánů kotovaných společností a o souvisejících opatřeních	formální upozornění
2025/0026	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/977 ze dne 10. května 2023 o výměně informací mezi donucovacími orgány členských států	formální upozornění
2025/0124	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1711 ze dne 13. června 2024, kterou se mění směrnice (EU) 2018/2001 a (EU) 2019/944, pokud jde o zlepšení uspořádání unijního trhu s elektřinou	formální upozornění

2025/4006	Nesprávné provedení směrnice Rady 97/81/ES ze dne 15. prosince 1997 o Rámcové dohodě o částečném úvazku uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání	formální upozornění
2025/2027	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky	formální upozornění
2025/0181	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/0505 ze dne 7. února 2024, kterou se mění směrnice 2005/36/ES, pokud jde o uznávání odborných kvalifikací zdravotních sester a ošetřovatelů odpovědných za všeobecnou péči, kteří absolvovali odbornou přípravu v Rumunsku	formální upozornění
2025/4017	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU a čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie	formální upozornění
2025/0206	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2413 ze dne 18. října 2023, kterou se mění směrnice (EU) 2018/2001, nařízení (EU) 2018/1999 a směrnice 98/70/ES, pokud jde o podporu energie z obnovitelných	formální upozornění

	zdrojů, a zrušuje směrnice Rady (EU) 2015/652	
2025/0207	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1226 ze dne 24. dubna 2024 o vymezení trestných činů a sankcí za porušení omezujících opatření Unie a změně směrnice (EU) 2018/1673	formální upozornění
2025/0208	Směrnice Komise v přenesené pravomoci (EU) 2025/149 ze dne 15. listopadu 2024, kterou se mění přílohy směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/68/ES za účelem zohlednění vědeckého a technického pokroku	formální upozornění
2025/2165	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/362 ze dne 24. února 2022, kterou se mění směrnice 1999/62/ES, 1999/37/ES a (EU) 2019/520, pokud jde o výběr poplatků pro vozidla za užívání určitých pozemních komunikací	formální upozornění
2025/0262	Prováděcí směrnice Komise (EU) 2024/325 ze dne 19. ledna 2024, kterou se mění prováděcí směrnice (EU) 2019/68, pokud jde o minimální hloubku označení palných zbraní a hlavních částí	formální upozornění
2025/0304	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/884 ze dne 13. března 2024, kterou se mění směrnice 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ)	formální upozornění
2025/0305	Směrnice Komise v přenesené pravomoci (EU) 2024/1405 ze dne 14. března 2024, kterou se mění příloha IX směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU)	formální upozornění

2018/2001, pokud jde o doplnění surovin
pro výrobu biopaliv a bioplynu

ŘÍZENÍ O ŽALOBĚ PROTI ORGÁNŮM EU

Do působnosti VLZ patří také tzv. přímé žaloby proti orgánům EU. Mezi tyto žaloby patří v první řadě žaloby na neplatnost aktů EU, kterými se lze domáhat zrušení právního aktu EU. Dále jde o žaloby na nečinnost, kterými se lze domáhat určení, že orgán EU porušil unijní právo tím, že právní akt EU naopak nepřijal, ač ho přijmout měl. V neposlední řadě jde o žaloby na náhradu škody či vydání bezdůvodného obohacení.

Přímou žalobu je oprávněn podat VLZ ve spolupráci s dotčenými resorty a po předchozím souhlasu vlády. Prostřednictvím VLZ následně probíhá veškerá komunikace s Tribunálem, popř. Soudním dvorem (zasílání podání, vystupování na ústním jednání apod.).

Obecně k řízení o žalobách na neplatnost a na nečinnost

Řízení o žalobě na neplatnost aktu EU (čl. 263 SFEU)

Příslušným k projednávání těchto žalob je ve většině případů Tribunál.³³ Z ustálené judikatury vyplývá, že žalobu na neplatnost je možné podat „*proti veškerým aktům přijatým orgány bez ohledu na jejich povahu či formu, jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem změni jeho právní postavení*“.³⁴ Jinými slovy i pouhý dopis může být aktem ve smyslu čl. 263 SFEU.³⁵

Lhůta pro podání žaloby činí dva měsíce ode dne vyhlášení dotčeného aktu v Úředním věstníku EU, resp. od jeho oznámení členskému státu (čl. 263 SFEU).³⁶ Svojí povahou je řízení před Tribunálem, popř. Soudním dvorem, v případě žalob na neplatnost aktu EU sporným řízením, tj. ČR jakožto žalobce musí svá tvrzení dokazovat, zatímco snahou žalovaného orgánu EU je tato tvrzení vyvrátit. Řízení je založeno často jak na právní argumentaci, tak na skutkových okolnostech, které je nutno doložit důkazy, resp. příslušnými dokumenty.

³³ Srov. čl. 263 SFEU ve spojení s čl. 256 SFEU a čl. 51 Statutu Soudního dvora Evropské unie.

³⁴ Rozsudek *Komise v. Planet*, C-314/11 P, EU:C:2012:823, bod 94.

³⁵ Z toho důvodu jsou žaloby někdy formulovány alternativně (viz např. rozsudek *CTRS Laboratoires v. Komise*, T-12/12, EU:T:2012:343, kde žalobkyně požadovala konstatovat nečinnost Komise a podpůrně navrhovala zrušení rozhodnutí obsaženého v dopise), nebo je ve stejné věci podána žaloba na neplatnost i žaloba na nečinnost (ilustrací tohoto postupu jsou případy *Komise v. Rada*, C-63/12, EU:C:2013:752 a *Komise v. Rada*, C-196/12, EU:C:2013:549).

³⁶ Srov. dále čl. 50 a 51 JŘ Soudního dvora a čl. 59 a 60 JŘ Tribunálu (dostupné na www.curia.eu – sekce *Texty upravující řízení*).

Procesní pravidla řízení před Tribunálem, popř. Soudním dvorem, jsou upravena ve Statutu Soudního dvora Evropské unie, resp. JŘ Tribunálu, popř. JŘ Soudního dvora. Řízení je členěno na písemnou a ústní část. Písemné procesní kroky zpravidla zahrnují: 1) podání žaloby, 2) žalobní odpověď žalované strany, 3) repliku žalující strany a 4) dupliku žalované strany. Ústní část jednání se zpravidla koná pouze na výslovnou žádost některého z účastníků řízení (konání ústního jednání je nicméně v praxi *de facto* pravidlem). ČR může požádat další zainteresované členské státy o intervenci ve svůj prospěch, přičemž sama ve prospěch jiných členských států v některých případech intervenuje.

Řízení o žalobě na nečinnost (čl. 265 SFEU)

Pro řízení o žalobě na nečinnost platí *mutatis mutandis* to, co je výše uvedeno k řízení o žalobě na neplatnost. Odlišný je postup pro podání žaloby: příslušný orgán, instituce nebo jiný unijní subjekt musí být nejprve vyzván, aby jednal, a teprve pak, nevyjádří-li se daný orgán, instituce nebo jiný subjekt ve lhůtě dvou měsíců od této výzvy, může být podána žaloba na nečinnost, a to ve lhůtě dalších dvou měsíců. Pokud daný orgán v dané lhůtě stanovisko zaujme, tvrzená nečinnost je tím ukončena a je případně nutno podat žalobu na neplatnost.³⁷ V této souvislosti je třeba zdůraznit, že nečinností není přijetí rozhodnutí odlišného od rozhodnutí, o které usiluje dotčená osoba.³⁸

Řízení o žalobě na náhradu škody či vydání bezdůvodného obohacení (čl. 268 a čl. 340 odst. 2 SFEU)

Jedná se o žaloby, jejichž cílem je konstatování existence mimosmluvní odpovědnosti na straně EU a dosažení náhrady škody způsobené orgány či zaměstnanci EU, příp. vydání částky, o kterou se EU bezdůvodně obohatila. Zatímco možnost podat žalobu na náhradu škody předpokládá přímo čl. 268 SFEU, možnost podat žalobu na vydání bezdůvodného obohacení vyplývá z judikatury Soudního dvora.³⁹ Judikatura také stanoví podmínky vzniku odpovědnosti za škodu či povinnosti vydat bezdůvodné obohacení, které vychází z obecných zásad společných právním řádům členských států. Pro vznik odpovědnosti za škodu je tak nezbytné, aby došlo k protiprávnímu jednání na straně EU a vzniku škody, a dále aby existovala příčinná souvislost mezi tímto protiprávním jednáním a vzniklou škodou. Podmínkou povinnosti vydat bezdůvodné obohacení je obohacení EU na úkor jiného subjektu

³⁷ Srov. rozsudek *CTRS Laboratoires v. Komise*, T-12/12, EU:T:2012:343, bod 43.

³⁸ Rozsudek *Deutscher Komponistenverband*, 8/71, EU:C:1971:82.

³⁹ Srov. rozsudek *Masdar (UK) v. Komise*, C-47/07 P, EU:C:2008:726.

bez jakéhokoliv právního základu.⁴⁰ Žaloby na náhradu škody či vydání bezdůvodného obohacení projednává v prvním stupni Tribunál.⁴¹ EU v těchto řízeních zastupuje orgán, z jehož jednání mimosmluvní odpovědnost EU vychází. Tyto žaloby musí být podány do pěti let od vzniku škody či bezdůvodného obohacení, přičemž tato lhůta může být dočasně přerušena na základě podání předběžné žádosti o náhradu škody či vrácení bezdůvodného obohacení k příslušnému orgánu EU.⁴²

Žaloby ČR

Od přistoupení k EU do 31. prosince 2025 podala ČR celkem 26 přímých žalob proti orgánům EU. O čtrnácti z nich již bylo rozhodnuto, v sedmi věcech byla žaloba stažena (ve čtyřech případech z toho důvodu, že Komise uznala své pochybení a napadený akt sama zrušila) a v pěti věcech řízení k 31. prosinci 2025 stále probíhá. Níže uvádíme stručný popis aktuálních případů.

C-827/25 *Česká republika v. Evropský parlament a Rada (Inter se dohoda)*

Předmětem sporu je žaloba na neplatnost rozhodnutí EP a Rady 2025/1904 o schválení Dohody o výkladu a provádění Smlouvy o energetické chartě Unií. ČR v řízení zastává názor, že toto rozhodnutí bylo jednak přijato na nesprávném hmotněprávním základě a dále že bylo nesprávně přijato řádným legislativním postupem dle čl. 194 SFEU. Na danou situaci měl být použit postup dle čl. 218 SFEU, který upravuje sjednávání mezinárodních smluv jménem EU. Použitím nesprávného procesněprávního základu došlo k porušení pravidel pro vnější činnost EU, institucionální rovnováhy stanovené zakládacími smlouvami a nejistotě ohledně postavení Dohody o výkladu v unijním právním řádu a ohledně příslušných schvalovacích postupů této dohody v členských státech.

C-140/24 P *Česká republika v. Komise (aktivní zemědělec)*

Předmětem sporu je žaloba proti rozhodnutí, kterým Komise uložila ČR finanční korekci z důvodu několika údajných pochybení při administraci přímých plateb v zemědělství. Tribunál žalobě z části vyhověl a zrušil dotčenou část finanční korekce ve výši cca 17,8 mil. eur. Ve zbývajících částech však Tribunál žalobě nevyhověl, a proto ČR proti rozsudku podala kasační opravný prostředek, přičemž Komise proti rozsudku Tribunálu podala vedlejší kasační opravný prostředek.

⁴⁰ Srov. tamtéž, body 44 až 50.

⁴¹ Viz čl. 256 SFEU.

⁴² Viz čl. 46 Statutu Soudního dvora.

T-329/23 Česká republika v. Komise (Discount)

Předmětem sporu byla žaloba na vydání bezdůvodného obohacení odpovídajícího částce nevybraného antidumpingového cla za dovoz textilu a obuvi z Čínské lidové republiky do ČR, kterou ČR v letech 2018 a 2022 podmíněně odvedla na účet Komise, aby zabránila narůstání úroků ze sporné částky, jež odpovídala rozdílu mezi clem, které bylo vybráno na základě deklarované hodnoty zboží, a clem, které podle názoru Komise mělo být vybráno na základě statistické hodnoty zboží. ČR trvala na tom, že dodržela všechny povinnosti plynoucí z unijního práva, neboť v případě všech dotčených dovozů provedla kontroly zboží, při kterých bylo zjištěno, že deklarovaná hodnota odpovídá velice nízké kvalitě dovezeného zboží. Dne 9. dubna 2025 byl vynesен rozsudek, jímž Tribunál vyhověl žalobě ČR a uložil Komisi povinnost vrátit ČR 60,5 mil. Kč. Komise proti rozsudku Tribunálu nepodala kasační opravný prostředek, rozsudek je tudíž konečný.

T-567/23 Česká republika v. Komise (korekce ze dvou auditů v zemědělství)

Předmětem sporu je žaloba proti rozhodnutí, kterým Komise uložila ČR finanční korekci z důvodu údajné chybovosti aktualizace LPIS a v souvislosti se zjištěními týkajícími se podávání žádostí o přímé platby a postupu při vymáhání pohledávek vzniklých z titulu neoprávněně vyplacených plateb, přičemž za tato pochybení byla ČR uložena finanční korekce v celkové výši 4,49 mil. eur. Řízení v této věci bylo přerušeno do rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-140/24 P, kde je řešena stejná právní otázka jako v části tohoto sporu.

T-661/24 Česká republika v. Komise (úroky)

Předmětem sporu je žaloba na náhradu škody proti Komisi, která se týká úroků z částky získané zpět na základě rozsudku ve věci T-509/18 *České republiky v. Komise*, neboť Komise dotčenou částku vrátila České republice bez úroků.

T-576/25 Česká republika v. Komise (zastavení vymáhání pohledávek)

Předmětem sporu je žaloba proti rozhodnutí, kterým Komise uložila ČR finanční korekci z důvodu údajně nesprávného postupu při vymáhání pohledávek vzniklých z titulu neoprávněně vyplacených plateb.

INTERVENTENCE

ČR má na základě čl. 40 Statutu Soudního dvora EU ve spojení s čl. 129 až 132 JŘ Soudního dvora, resp. s čl. 142 až 145 JŘ Tribunálu, možnost vstupovat jako vedlejší účastník do řízení vedených mezi jinými subjekty na podporu jedné ze stran sporu. Žádost o vstup do řízení se podává ve lhůtě šesti týdnů ode dne zveřejnění oznámení o zahájení tohoto řízení v Úředním věstníku EU.⁴³ Po vstupu do řízení a obdržení procesních písemností je vedlejšímu účastníkovi umožněno předložit k věci své písemné vyjádření, případně se účastnit ústního jednání.

Této možnosti bylo od přistoupení ČR k EU do 31. prosince 2025 využito celkem ve 148 případech, z toho v roce 2025 v pěti případech.

Nejčastějším důvodem pro intervenci ČR je podpora členských států žalovaných Evropskou komisí z obdobných důvodů, pro které podala Evropská komise žalobu proti ČR.

ČR rovněž často intervenuje v řízeních týkajících se vnějších vztahů EU či pravomocí jednotlivých orgánů Unie. Všechna tato řízení jsou charakterizována snahou těchto orgánů (zejména Evropské komise a Evropského parlamentu) o širší vymezení kompetencí.

V ostatních případech je intervence ČR založena na důvodech rozličného charakteru (v poslední době například koncepční otázky týkající se unijních fondů, energetiky či státních podpor).

Věci, v nichž ČR v roce 2025 požádala o vstup do řízení

C-630/24 Komise v. Itálie

Komise se žalobou domáhá určení toho, že Itálie zavedením podmínky bydliště v souvislosti s jednorázovým a všeobecným příspěvkem na vyživované dítě, porušuje povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 4, čl. 7 a čl. 67 nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, čl. 45 SFEU a čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie. Česká republika do řízení vstoupila na podporu Komise a zaslala Soudnímu dvoru písemné vyjádření.

C-660/24 Komise v. Maďarsko

Komise se žalobou domáhá určení toho, že Maďarsko se dopustilo porušení povinností vyplývajících ze čl. 3 odst. 6 písm. b) ve spojení s čl. 3 odst. 3 a z čl. 9

⁴³ Čl. 130 JŘ Soudního dvora a čl. 143 JŘ Tribunálu. Pro řízení o kasačním opravném prostředku činí uvedená lhůta jeden měsíc (čl. 190 odst. 2 JŘ Soudního dvora a čl. 213 odst. 2 JŘ Tribunálu).

směrnice 2013/48 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení. Česká republika do řízení vstoupila na podporu Maďarska, neboť podstata výtek v této věci je stejná jako ve věci C-681/24 *Komise v. Česká republika*, a zaslala Soudnímu dvoru písemné vyjádření.

C-829/24 *Komise v. Maďarsko*

Komise se žalobou domáhá určení, že Maďarsko porušuje unijní právo tím, že zřídilo Státní úřad na ochranu suverenity s rozsáhlými vyšetřovacími pravomocemi, přičemž zákon, kterým byl uvedený úřad zřízen, dle Komise umožňuje omezit činnosti, které jsou legitimním projevem práv přiznaných unijními Smlouvami unijním občanům a organizacím, unijní občany a organizace podřizuje výkonu veřejné moci, který porušuje předpisy v oblasti ochrany údajů a který je neslučitelný s různými základními právy, jež jsou pilíři, na nichž stojí pluralitní a demokratická společnost. Česká republika do řízení vstoupila na podporu Komise a zaslala Soudnímu dvoru písemné vyjádření.

T-154/25 *Applia v. Komise*

Společnost Applia se žalobou domáhá určení neplatnosti přílohy II oddílu 4 nařízení Komise v přenesené pravomoci 2024/3173 týkající se pravidel pro přístup do systému včasného varování Safety Gate. Česká republika do řízení vstoupila na podporu společnosti Applia a zaslala Soudnímu dvoru písemné vyjádření.

T-452/25 *Maďarsko v. Evropský mírový nástroj a Rada*

Maďarsko žalobou napadlo rozhodnutí Výboru Evropského mírového nástroje týkající se přidělení částek na opatření pomoci za účelem poskytování vojenské podpory Ukrajině. Maďarsko shodně jako ve věci T-457/24 namítá porušení čl. 31 odst. 1 SEU a rozhodnutí Rady č. 2021/509 o zřízení Evropského mírového nástroje z toho důvodu, že Maďarsku nebylo umožněno účastnit se hlasování ohledně dotčeného opatření, neboť není přispívajícím členským státem. Česká republika požádala o umožnění vstupu do řízení na podporu Rady a EFP, avšak před rozhodnutím o žádosti bylo řízení přerušeno do rozhodnutí ve věci T-457/24.

SHRNUTÍ ZAJÍMAVÝCH ROZSUDKŮ V PŘÍMÝCH ŽALOBÁCH

Níže přikládáme shrnutí zajímavých rozsudků z oblasti přímých žalob.

C-577/23 *Komise v. Estonsko* (rozsudek desátého senátu ze dne 23. ledna 2025, GA Rantos)

Hospodářská soutěž

Estonsko bylo odsouzeno za nesplnění povinností, které pro něj vyplývají z čl. 34 směrnice 2019/1 o posílení postavení orgánů pro hospodářskou soutěž v členských státech, jelikož nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nebo je v každém případě nesdělilo Komisi. Soudní dvůr uložil Estonsku paušální částku ve výši 400 000 eur. V případě, že by porušení pokračovalo i po vynesení rozsudku, uložil Soudní dvůr denní penále ve výši 3 000 eur do doby splnění povinností.

C-281/24 *Komise v. Slovensko* (rozsudek sedmého senátu ze dne 6. února 2025, GA Emiliou)

Životní prostředí (integrovaná prevence)

Komise Slovensku vytýkala nesplnění povinností plynoucích ze směrnice 2007/60 o vyhodnocování a zvládání povodňových rizik. Konkrétně se jednalo o povinnost přezkoumání a případného aktualizování plánů povodňových rizik do 22. prosince 2021 a následného sdělení výstupů vyhodnocení tohoto přezkoumání Komisi. Slovenská vláda se v rámci předcházejícího řízení s Komisí odvolávala na nedostatečné kapacity příslušného vodohospodářského podniku a uváděla, že vyhodnocení provede externí dodavatel. K provedení uvedených povinností nicméně nedošlo a Soudní dvůr rozhodl o porušení povinností, a to navzdory argumentaci Slovenska týkající se prodloužení trvání správních řízení v důsledku pandemie a průtahů zapříčiněných slovenskými parlamentními volbami v roce 2020.

C-128/24 *Komise v. Řecko* (rozsudek devátého senátu ze dne 27. února 2025, GA Spielmann)

Životní prostředí

Soudní dvůr konstatoval, že Řecko tím, že ve lhůtě do 31. března 2021 (a ani ve lhůtě stanovené v odůvodněném stanovisku) nevypracovalo územní plán námořních prostor a nepředalo kopie tohoto plánu Komisi a ostatním dotčeným členským státům ve lhůtě tří měsíců od jeho zveřejnění, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 8 odst. 1 a čl. 15 odst. 3 a čl. 14 odst. 1 směrnice 2014/89, kterou se stanoví rámec pro územní plánování námořních prostor.

C-149/23 *Komise v. Německo* (rozsudek šestého senátu ze dne 6. března 2025, GA Emiliou)

Justice

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Německo nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 26 odst. 1 a 3 směrnice 2019/1937 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie, když ve stanovené lhůtě nepřijalo transpoziční předpisy a neoznámilo je Komisi. Soudní dvůr zároveň uložil Německu sankci v podobě paušální částky ve výši 34 mil. eur.

C-150/23 *Komise v. Lucembursko* (rozsudek šestého senátu ze dne 6. března 2025, GA Emiliou)

Justice

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Lucembursko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 26 odst. 1 a 3 směrnice 2019/1937 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie, když ve stanovené lhůtě nepřijalo transpoziční předpisy a neoznámilo je Komisi. Soudní dvůr zároveň uložil Lucembursku sankci v podobě paušální částky ve výši 375 000 eur.

C-154/23 *Komise v. Estonsko* (rozsudek šestého senátu ze dne 6. března 2025, GA Emiliou)

Justice

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Estonsko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 26 odst. 1 a 3 směrnice 2019/1937 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie, když ve stanovené lhůtě nepřijalo transpoziční předpisy a neoznámilo je Komisi. Soudní dvůr zároveň uložil Estonsku sankci v podobě paušální částky ve výši 500 000 eur a v případě nesplnění povinnosti ani ke dni rozsudku také v podobě denního penále ve výši 1 500 eur do splnění povinnosti.

C-155/23 *Komise v. Maďarsko* (rozsudek šestého senátu ze dne 6. března 2025, GA Emiliou)

Justice

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Maďarsko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 26 odst. 1 a 3 směrnice 2019/1937 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie, když ve stanovené lhůtě nepřijalo transpoziční předpisy a neoznámilo je Komisi. Soudní dvůr zároveň uložil Maďarsku sankci v podobě paušální částky ve výši 1,75 mil. eur.

C-315/23 Komise v. Chorvatsko (rozsudek sedmého senátu ze dne 6. března 2025, GA Pikamäe)***Životní prostředí (odpady)***

Soudní dvůr konstatoval, že Chorvatsko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 260 odst. 1 SFEU, protože nepřijalo veškerá opatření potřebná ke splnění rozsudku ve věci C-250/18 *Komise v. Chorvatsko*, ve kterém Soudní dvůr konstatoval porušení čl. 5 odst. 1 směrnice 2008/98 o odpadech v souvislosti se skládkou v Biljane Donje. Soudní dvůr uložil Chorvatsku sankci v podobě paušální částky ve výši 1 mil. eur. Zároveň Chorvatsku uložil penále ve výši 6 500 eur za každý den prodlení, bude-li neplnění povinností přetrvávat i po vynesení rozsudku v této věci.

T-485/22 Švédsko v. Komise (rozsudek desátého senátu ze dne 12. března 2025)***Zemědělství (fondy)***

Švédsko napadlo rozhodnutí o finanční opravě ve výši 5 % z prostředků EZZF a EZFRV pro roky 2017, 2018 a 2019. Tuto finanční opravu provedla Komise z důvodu systémových nedostatků v provádění křížových kontrol, které mají vliv na kvalitu aktualizací systému LPIS, což podle Komise představuje nedostatek v klíčových kontrolách. Švédsko namítalo, že se Komise dopustila nesprávného posouzení, mimo jiné proto, že kvalitu aktualizace systému LPIS lze posoudit pouze ve vztahu k evidenci pozemků jako celku. Dále Švédsko uvádělo, že volba pozemků k šetření ze strany Komise byla příliš omezená, aby prokázala systémový nedostatek, a že zjištění Komise ohledně počtu vadných pozemků a míry chyb, na kterém založila své závěry o systémové chybě, není správné. Tribunál však žalobu v plném rozsahu zamítl. Potvrdil správnost postupu Komise, která svá zjištění založila na tom, že Švédsko mělo na základě sporných ortofotosnímků vybraných pozemků provést kontrolu na místě k ověření způsobilosti pozemků, na které byla vyplacena podpora. Potvrdil také dostatečnou reprezentativnost vybraného vzorku, protože podstatou výtky Komise bylo neprovedení kontrol v případě pochybností o snímcích, nikoli chybovost jako taková. Neprovedení takových kontrol bylo pak důvodem pro vznik pochybností Komise o správnosti systému provádění kontrol. Tribunál připomněl, že k tomu, aby členský stát vyvrátil zjištění Komise, musí podložit svá vlastní tvrzení skutečnostmi prokazujícími existenci spolehlivého a funkčního kontrolního systému. Pokud se mu to nepodaří, pak zjištění Komise jsou skutečnostmi způsobilými vzbudit závažné a důvodné pochybnosti o zavedení systému odpovídajících a účinných opatření dozoru a kontroly. Jelikož Švédsko pochybnosti Komise nevyvrátilo, byla jeho žaloba zamítnuta.

C-480/23 Komise v. Bulharsko (rozsudek sedmého senátu ze dne 20. března 2025, GA Emiliou)

Veřejné zakázky

Bulharsko bylo v řízení pro nesplnění povinností podle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU odsouzeno za nesplnění povinností, které pro něj vyplývají z čl. 2 odst. 1 směrnice 2019/1161, kterou se mění směrnice 2009/33 o podpoře čistých a energeticky účinných silničních vozidel, jelikož nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nebo je v každém případě nesdělilo Komisi. Ačkoli Bulharsko namítalo, že některé z pojmů definovaných směrnicí 2019/1161 již existovaly ve vnitrostátním právu, Soudní dvůr přesto rozhodl, že Bulharsko povinnosti nesplnilo a uložil mu sankci v podobě paušální částky ve výši 1,593 mil. eur.

C-515/23 Komise v. Itálie (rozsudek ze dne 27. března 2025, GA Čapeta)

Životní prostředí (vody)

Soudní dvůr rozhodl, že Itálie nepřijala všechna opatření nezbytná ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku ve věci C-85/13 *Komise v. Itálie*, v němž Soudní dvůr konstatoval nesplnění povinností vyplývajících z čl. 3, 4, 5 a 10 směrnice 91/271 o čištění městských odpadních vod tím, že v řadě aglomerací nebyly splněny příslušné požadavky na čištění městských odpadních vod. Vzhledem k tomu, že Itálie po vydání rozsudku nesplnila veškeré povinnosti z něj vyplývající, podala Komise žalobu pro přetrvávající porušování ve vztahu k 5 aglomeracím, přičemž Itálie během soudního jednání dodatečně napravila porušení ve vztahu k jedné z nich. Soudní dvůr vzhledem k přetrvávajícím pochybením uložil Itálii sankci v podobě paušální částky ve výši 10 mil. eur. Zároveň uložil Itálii penále ve výši 13,6875 eur za každé pololetí od vyhlášení rozsudku až do splnění všech povinností vyplývajících z rozsudku ve věci C-85/13. Částka penále se přitom na konci každého šestiměsíčního období poměrně sníží podle přírůstku řádně odkanalizovaných populačních ekvivalentů aglomerací.

C-462/23 Komise v. Bulharsko (rozsudek šestého senátu ze dne 3. dubna 2025, GA Kokott)

Sociální politika (ochrana pracovníků)

Komise Bulharsku vytýkala, že jeho právní předpisy umožňují uvádění přírodní minerální vody a pramenité vody z téhož zřídla na trh pod více různými obchodními názvy a dále že bulharské právní předpisy nestanoví povinnost uvádět název zřídla na etiketách uvedených vod. Soudní dvůr dal Komisi zcela za pravdu. Připomněl, že čl. 8 odst. 2 směrnice 2009/54 o využívání a prodeji přírodních minerálních vod zakazuje uvádění přírodní minerální vody z téhož zřídla na trh pod více obchodními

názvy, přičemž pojem „zřídlo“ nelze postavit na roveň pojmu „vrt“. Bulharské právní předpisy však uvedený zákaz vztahují pouze na „dílo pro podzemní vody, které je určeno k odběru vody a zahrnuje povrchová zařízení“, což neodpovídá široké definici pojmu „zřídlo“. Ke stejnému závěru dospěl i ohledně požadavků na označování pramenité vody. Dále Soudní dvůr shledal, že ke splnění povinnosti uvést na etiketě název zřídla a místo, ve kterém je zřídlo využíváno, stanovené v čl. 7 odst. 2 písm. b) směrnice 2009/54 nepostačuje vnitrostátními právními předpisy uložená povinnost uvést název díla určeného k odběru vody, a to ani tehdy, pokud je v dotčeném členském státě název vodního díla a zřídla totožný, neboť to odporuje požadavku, aby byla ustanovení směrnice provedena s nezpochybnitelným závazným účinkem a požadovanou specifičností, přesností a jasností.

C-181/23 *Komise v. Malta* (rozsudek velkého senátu ze dne 29. dubna 2025, GA Collins)

Volný pohyb osob (občanství Unie)

Komise u Soudního dvora napadla maltskou právní úpravu umožňující nabytí maltského občanství výměnou za předem stanovené platby či investice, aniž by požadovala jakoukoli vazbu dotčených osob k tomuto členskému státu. Podle Komise je tento transakční postup pro udělování státního, a tím pádem i unijního občanství, v rozporu s pravidly týkajícími se občanství Unie podle čl. 20 SFEU a zásadou loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 SEU. Soudní dvůr připomněl, že i když vymezení podmínek pro nabývání a pozbývání státní příslušnosti členského státu spadá do pravomoci členských států, musí být tato pravomoc vykonávána v souladu s unijním právem, a mimo jiné dovodil, že výkon pravomoci členských států vymezit podmínky pro udělování jejich státního občanství ovlivňuje fungování Unie jakožto společného právního řádu. Podle Soudního dvora členský stát, který uplatňuje režim udělování státního občanství, který má povahu transakce, zjevně porušuje požadavek, aby se vztah mezi členským státem a jeho státními příslušníky vyznačoval vzájemnou solidaritou, loajalitou a vzájemností práv a povinností, čímž narušuje i vzájemnou důvěru, na níž je založeno občanství Unie. Takový režim je v rozporu s čl. 20 SFEU a zásadou loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 SEU a podobá se komercializaci statusu státního příslušníka členského státu a potažmo statusu občana Unie, která je neslučitelná s koncepcí tohoto základního statusu, jak vyplývá ze Smluv.

C-186/23 Komise v. Bulharsko (rozsudek desátého senátu ze dne 8. května 2025, GA Rantos)

Duševní vlastnictví (autorská práva)

Soudní dvůr rozhodl, že Bulharsko tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí 2019/790 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu do uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku Komise, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z unijního práva. Bulharsku byla uložena sankce v podobě paušální částky ve výši 1 mil. eur.

C-198/23 Komise v. Bulharsko (rozsudek sedmého senátu ze dne 8. května 2025, GA Rantos)

Duševní vlastnictví (autorská práva)

Soudní dvůr rozhodl, že Bulharsko tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí 2019/789, kterou se stanovují pravidla pro výkon autorského práva a práv s ním souvisejících, jež se použijí na některá online vysílání vysílacích organizací a převzatá vysílání televizních a rozhlasových programů do uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku Komise, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z unijního práva. Bulharsku byla uložena sankce v podobě paušální částky ve výši 1 mil. eur.

C-211/23 Komise v. Portugalsko (rozsudek desátého senátu ze dne 8. května 2025, GA Rantos)

Duševní vlastnictví (autorská práva)

Soudní dvůr rozhodl, že Portugalsko tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí 2019/790 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu do uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku Komise, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z unijního práva. Portugalsku byla uložena sankce v podobě paušální částky ve výši 2,5 mil. eur.

C-214/23 Komise v. Dánsko (rozsudek desátého senátu ze dne 8. května 2025, GA Rantos)

Duševní vlastnictví (autorská práva)

Soudní dvůr rozhodl, že Dánsko tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí 2019/790 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu do uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku Komise, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají

z unijního práva. Dánsku byla uložena sankce v podobě paušální částky ve výši 1,6 mil. eur.

C-318/23 *Komise v. Slovinsko* (rozsudek osmého senátu ze dne 8. května 2025, GA Collins)

Životní prostředí (příroda a krajina)

Komise Slovinsku vytýkala, že nesplnilo povinnosti vyplývající z rozsudku Soudního dvora ve věci C-140/14, který konstatoval, že Slovinsko umožnilo uložení nepovolených odpadů na pozemku č. 115/1 obce Teharje (Bukovžlak) a následně nepřijalo dostatečná opatření k jejich odstranění, čímž porušilo své povinnosti podle směrnice 2008/98 o odpadech a směrnice 1999/31 o skládkách odpadů. Soudní dvůr dal Komisi za pravdu. Připomněl, že podle čl. 13 a čl. 36 odst. 1 směrnice 2008/98 musí členské státy zajistit, aby nakládání s odpady probíhalo bez ohrožení zdraví lidí a životního prostředí, přičemž skládkování odpadů musí splňovat přísné podmínky stanovené směrnicí 1999/31. Slovinsko umožnilo na zmíněném pozemku dlouhodobé ukládání nebezpečných odpadů bez odpovídajícího zajištění a bez přijetí dostatečných opatření k omezení rizik pro životní prostředí a zdraví lidí, přestože bylo již v předchozím rozsudku ve věci C-140/14 konstatováno, že tato skládka je protiprávní. Slovinsko sice poté předložilo plán sanace, který zahrnoval odstranění odpadů, avšak lhůty stanovené tímto plánem nebyly dodrženy a Slovinsko ukončilo porušování povinnosti až k 14. listopadu 2024. Soudní dvůr tedy uložil Slovinsku sankci v podobě paušální částky ve výši 1,2 mil eur.

T-362/21 a T-363/21 *Telly a ČASO v. Komise* (rozsudek devátého senátu ze dne 14. května 2025)

Hospodářská soutěž (státní podpory)

V projednávaných věcech se společnost Telly (poskytovatel satelitního televizního vysílání) a Česká asociace satelitních operátorů (jejímiž členy jsou společnosti Telly a Canal+) domáhaly zrušení rozhodnutí Komise ze dne 15. března 2021 (SA.55805), kterým Komise po předběžném posouzení opatření spočívajícího v prodloužení platnosti práv k využívání rádiových kmitočtů pro šíření zemského digitálního televizního vysílání (DTT) stávajícím držitelům těchto práv Českou republikou došla k závěru, že toto opatření nepředstavuje státní podporu. Tribunál obě podané žaloby odmítl jako nepřipustné. Podle Tribunálu nebyli žalobci osobně a bezprostředně dotčeni napadeným rozhodnutím o prodloužení kmitočtů, resp. nepodařilo se jim v řízení prokázat, že by napadené rozhodnutí mělo negativní vliv na pozici společnosti Telly a dalšího člena České asociace satelitních operátorů na příslušném trhu a že by poskytlo stávajícím držitelům rádiových kmitočtů jakoukoli

kvantifikovatelnou kompetitivní výhodu vůči takovým subjektům na trhu televizního vysílání, jako je Telly.

C-213/23 Komise v. Nizozemsko (rozsudek desátého senátu ze dne 22. května 2025, GA Emiliou)

Elektronické komunikace

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Nizozemsko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 17 směrnice 2019/1024 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru, když ve lhůtě stanovené v odůvodněném stanovisku nepřijalo transpoziční předpisy a ani je nesdělilo Komisi. Soudní dvůr tedy uložil Nizozemsku sankci v podobě paušální částky ve výši 10 mil. eur.

C-215/23 Komise v. Belgie (rozsudek desátého senátu ze dne 22. května 2025, GA Emiliou)

Elektronické komunikace

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Belgie nesplnila povinnosti, které pro ni plynou z čl. 17 směrnice 2019/1024 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru, když ve lhůtě stanovené v odůvodněném stanovisku nepřijala transpoziční předpisy a ani je nesdělila Komisi. Soudní dvůr tedy uložil Belgii sankci v podobě paušální částky ve výši 2,1 mil. eur.

C-237/23 Komise v. Bulharsko (rozsudek desátého senátu ze dne 22. května 2025, GA Emiliou)

Elektronické komunikace

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Bulharsko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 17 směrnice 2019/1024 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru, když ve lhůtě stanovené v odůvodněném stanovisku nepřijalo transpoziční předpisy a ani je nesdělilo Komisi. Soudní dvůr tedy uložil Bulharsku sankci v podobě paušální částky ve výši 900 000 eur.

C-238/23 Komise v. Lotyšsko (rozsudek desátého senátu ze dne 22. května 2025, GA Emiliou)

Elektronické komunikace

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Lotyšsko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 17 směrnice 2019/1024 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru,

když ve lhůtě stanovené v odůvodněném stanovisku nepřijalo transpoziční předpisy a ani je nesdělilo Komisi. Soudní dvůr tedy uložil Lotyšsku sankci v podobě paušální částky ve výši 250 000 eur.

C-359/24 Komise v. Řecko (rozsudek osmého senátu ze dne 5. června 2025, GA Norkus)

Životní prostředí (vody)

Komise Řecko vytýkala, že nesplnilo povinnosti vyplývající ze směrnice 2000/60 o vodní politice a směrnice 2007/60 o povodňových rizicích. Konkrétně Řecko neprovedlo včas přezkoumání a aktualizaci plánů povodí pro třetí cyklus a neposkytlo Komisi jejich aktualizované verze podle čl. 13 odst. 7 a čl. 15 odst. 1 směrnice 2000/60. Dále Řecko neprovedlo první přezkoumání a případnou aktualizaci plánů pro zvládání povodňových rizik a nezaslalo je Komisi v souladu s čl. 14 odst. 3 a čl. 15 odst. 1 směrnice 2007/60. Soudní dvůr dal Komisi za pravdu. Připomněl, že dotčené plány měly být přijaty do 22. prosince 2021 a oznámeny Komisi do 22. března 2022. Přestože Řecko po uplynutí těchto lhůt plány povodí podle směrnice 2000/60 dokončilo a informovalo Komisi o jejich stavu, nemůže tímto pozdním plněním napravit prodlení, které nastalo ke dni stanovenému v odůvodněném stanovisku. Ve vztahu k plánům pro aktualizaci povodňových rizik dle směrnice 2007/60 se Řecko neúspěšně dovolávalo zpoždění způsobených výskytem požárů a povodní. Soudní dvůr tak konstatoval, že Řecko porušilo své povinnosti plynoucí z obou směrnic.

C-543/24 Komise v. Belgie (rozsudek osmého senátu ze dne 5. června 2025, GA Čapeta)

Justice (občanské a obchodní věci)

Soudní dvůr rozhodl, že Belgie tím, že nezajistila, aby spolková vláda, Valonský region a Region hlavního města Brusel v dotčených obdobích účinně dodržovaly lhůty pro platby stanovené v čl. 4 odst. 3 písm. a) směrnice 2011/7 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z tohoto ustanovení.

C-200/24 Komise v. Polsko (rozsudek devátého senátu ze dne 19. června 2025, GA Emiliou)

Volný pohyb služeb a svoboda usazování (překážky podnikání)

Spornou se stala polská vnitrostátní právní úprava, která zakázala reklamu na lékárny, prodejny léčivých přípravků a na jejich činnost s upřesněním, že za takovou reklamu se nepovažují sdělení týkající se otevírací doby a umístění lékáren. Komise v řízení argumentovala, že tato úprava odporuje čl. 49 a 56 SFEU,

jakož i směrnici 2000/31 o službách informační společnosti a elektronickém obchodu, konkrétně jejímu čl. 8 odst. 1, jehož cílem je umožnit příslušníkům regulovaného povolání, aby používali služby informační společnosti za účelem podpory svých činností. Soudní dvůr rozhodl, že Polsko své povinnosti porušilo. Podle Soudního dvora obsah a forma obchodních sdělení, na které odkazuje čl. 8 odst. 1 směrnice 2000/31, sice mohou být omezeny profesními předpisy, nesmí se nicméně jednat o obecný a absolutní zákaz veškerých sdělení tohoto typu. Jedná se přitom též o omezení svobody usazování a volného pohybu služeb, protože jde o opatření, které zakazuje, brání nebo činí méně atraktivním jejich výkon. K tomu Soudní dvůr dodal, že dotčená právní úprava brání každému, kdo si přeje provozovat lékárnu v Polsku, aby o tom informoval potenciální zákazníky, což má kromě jiného za následek ztížení podmínek přístupu na trh pro nové lékárny. Dotčené omezení zároveň neodpovídá zásadě proporcionality, neboť překračuje meze toho, co je nezbytné k ochraně profesní nezávislosti lékárníků i k dosažení cíle ochrany veřejného zdraví, který spočívá v boji proti nadměrné spotřebě léčivých přípravků.

C-317/24 *Komise v. Řecko* (rozsudek osmého senátu ze dne 19. června 2025, GA Emiliou)

Justice (občanské a obchodní věci)

Soudní dvůr rozhodl, že Řecko tím, že nezajistilo, aby vyjmenovaná zdravotnická zařízení v různém období zaplatila soukromým dodavatelům zdravotnického vybavení a zdravotnických prostředků ve lhůtách stanovených v čl. 4 odst. 3 a čl. 4 odst. 4 písm. b) směrnice 2011/7 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice.

C-212/23 *Komise v. Polsko* (rozsudek sedmého senátu ze dne 10. července 2025, GA Rantos)

Duševní vlastnictví (autorská práva)

Soudní dvůr konstatoval, že Polsko nepřijalo všechny právní a správní předpisy nezbytné k provedení směrnice 2019/789, kterou se stanovují pravidla pro výkon autorského práva a práv s ním souvisejících, jež se použijí na některá online vysílání vysílacích organizací a převzatá vysílání televizních a rozhlasových programů, resp. tyto předpisy neoznámilo, čímž nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 12 této směrnice. Polsku byla uložena paušální částka ve výši 8,3 mil. eur.

C-331/24 Komise v. Španělsko (rozsudek osmého senátu ze dne 10. července 2025, GA Norkus)

Životní prostředí (vody)

Komise podala proti Španělsku žalobu pro nesplnění povinností vyplývajících ze směrnice 2000/60 o vodách a směrnice 2007/60 o povodňových rizicích. Konkrétně Španělsku vytýkala, že ve stanovených lhůtách nepřezkoumalo ani neaktualizovalo plány povodí a plány pro zvládání povodňových rizik ve třech oblastech a nepředalo jejich kopie Komisi. Španělské orgány uznaly zpoždění v reakci na výzvu Komise, ale argumentovaly tím, že dva plány budou v průběhu řízení schváleny a práce na jednom z plánů byla zpožděna následkem sopečné erupce v září 2021. Soudní dvůr připomněl, že případné následné schválení nebo oznámení plánů nemá vliv na posouzení porušení práva, pokud stanovené lhůty nebyly dodrženy, a rozhodl, že Španělsko porušilo své povinnosti vyplývající z čl. 13 odst. 7 a čl. 15 odst. 1 směrnice 2000/60, jakož i čl. 14 odst. 3 a čl. 15 odst. 1 směrnice 2007/60.

C-68/24 Komise v. Belgie (rozsudek šestého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Kokott)
Sociální politika (ochrana pracovníků)

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Belgie nesplnila povinnosti, které pro ni plynou z čl. 20 odst. 1 směrnice 2019/1158 o rovnováze mezi pracovním a soukromým životem rodičů a pečujících osob, když ve lhůtě stanovené v odůvodněném stanovisku nepřijala transpoziční předpisy a ani je nesdělila Komisi. Soudní dvůr připomněl, že skutečnost, že některá z ustanovení dotčené směrnice již byla provedena do vnitrostátního práva, nelze považovat za polehčující okolnost. Soudní dvůr tedy uložil Belgii sankci v podobě paušální částky ve výši 2,352 mil. eur.

C-69/24 Komise v. Irsko (rozsudek šestého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Kokott)
Sociální politika (ochrana pracovníků)

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Irsko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 20 odst. 1 směrnice 2019/1158 o rovnováze mezi pracovním a soukromým životem rodičů a pečujících osob, když ve lhůtě stanovené v odůvodněném stanovisku nepřijalo transpoziční předpisy a ani je nesdělilo Komisi. Soudní dvůr připomněl, že členský stát se nemůže zprostit povinnosti provést směrnici tím, že se bude dovolávat zavedení opatření, která nespádají do oblasti působnosti této směrnice nebo která překračují rámec jejích cílů. Soudní dvůr tedy uložil Irsku sankci v podobě paušální částky ve výši 1,54 mil. eur.

C-70/24 Komise v. Španělsko (rozsudek šestého senátu ze dne 1. srpna 2025, GA Kokott)

Sociální politika (ochrana pracovníků)

Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti dle čl. 258 a čl. 260 odst. 3 SFEU rozhodl, že Španělsko nesplnilo povinnosti, které pro něj plynou z čl. 20 odst. 1 směrnice 2019/1158 o rovnováze mezi pracovním a soukromým životem rodičů a pečujících osob, když ve lhůtě stanovené v odůvodněném stanovisku nepřijalo transpoziční předpisy a ani je nesdělilo Komisi. Soudní dvůr připomněl, že pro účely uložení denního penále je trvání nesplnění povinnosti posuzováno k okamžiku, ke kterému Soudní dvůr posuzuje skutkové okolnosti, což je v případě, kdy nebylo nařízeno ústní jednání, ukončení písemné fáze řízení. Soudní dvůr tedy uložil Španělsku sankci v podobě paušální částky ve výši 6,832 mil. eur a v případě nesplnění povinnosti ani ke dni rozsudku také v podobě denního penále ve výši 19 700 eur do splnění povinnosti.

T-784/22 Zásilkovna v. Komise (rozsudek prvního senátu ze dne 3. září 2025)

Hospodářská soutěž (státní podpory)

Společnost Zásilkovna se domáhala zrušení rozhodnutí Komise ze dne 25. července 2022 o státní podpoře SA.55208 ve formě vyrovnávací platby, kterou Česká republika poskytla České poště za plnění povinnosti poskytování tzv. všeobecných poštovních služeb v období let 2018 až 2022. Komise v rozhodnutí došla k závěru, že tato vyrovnávací platba představuje státní podporu, která je slučitelná s vnitřním trhem. Společnost Zásilkovna však měla za to, že tato vyrovnávací platba představuje nadměrnou kompenzaci, která narušuje hospodářskou soutěž, neboť České poště poskytuje významnou konkurenční výhodu, díky níž může poskytovat některé komerční služby za podnákladové ceny. Tribunál žalobu v plném rozsahu zamítl s tím, že v postupu a hodnocení Komise neshledal žádné pochybení. Podle Tribunálu nic nenásvědčuje tomu, že by Česká pošta nesprávně přiřazovala a účtovala náklady pro všeobecné služby a komerční služby a že by z nízkých cen některých komerčních služeb České pošty bylo možné dovodit nezákonnost poskytnuté státní podpory.

C-201/23 Komise v. Polsko (rozsudek desátého senátu ze dne 4. září 2025, GA Rantos)

Duševní vlastnictví (autorská práva)

Soudní dvůr rozhodl, že Polsko tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí 2019/790 o autorském právu a právech s ním souvisejících do uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku Komise, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z unijního práva. Soudní dvůr tedy uložil Polsku sankci v podobě paušální částky ve výši 8,3 mil. eur.

T-625/22 Rakousko v. Komise (rozsudek velkého senátu ze dne 10. září 2025)***Životní prostředí (klíma)***

Rakousko se domáhalo zrušení nařízení č. 2022/1214, doplňkového aktu v přenesené pravomoci v oblasti klimatu, jímž byla stanovena technická screeningová kritéria pro zařazení určitých činností v odvětví jaderné energie a fosilního plynu mezi udržitelné hospodářské činnosti na základě nařízení 2020/852 o taxonomii. Rakousko uplatnilo celkem šestnáct žalobních důvodů proti zařazení jaderné energie a fosilního plynu do unijní taxonomie, od procesních výhrad přes tvrzené překročení zmocnění až po porušení zásady předběžné opatrnosti a předcházení závažné škodě. Tvrdilo mimo jiné, že Komise nezajistila řádné konzultace a nové posouzení dopadů, že jádro i plyn nesplňují podmínky pro „významný přínos“ ke zmírnění změny klimatu, dále že rizika havárií, radioaktivního odpadu a životního cyklu nebyla dostatečně zohledněna a že zvolená kritéria povedou k roztržistosti trhu. Tribunál všechny tyto argumenty odmítl s tím, že Komise měla širokou posuzovací pravomoc, opírala se o dostatečné vědecké podklady a její závěry nejsou zatíženy zjevnou chybou. Uznal, že přijatá technická kritéria respektují zásadu technologické neutrality, zohledňují bezpečnostní a environmentální rizika, umožňují přechodná období a nezasahují do podstatných prvků právní úpravy. Konstatoval také, že emisní limity pro plyn a požadavky na budoucí přechod k obnovitelným palivům jsou v souladu s cíli Pařížské dohody a evropského klimatického práva. Žaloba Rakouska tak byla v celém rozsahu zamítnuta a nařízení č. 2022/1214 zůstává v platnosti.

C-59/23 P Rakousko v. Komise (rozsudek velkého senátu ze dne 11. září 2025, GA Medina)***Hospodářská soutěž (státní podpory)***

Řízení se týkalo rozhodnutí Komise z roku 2017 o schválení státní podpory, jejímž prostřednictvím Maďarsko plánuje financovat výstavbu dvou nových reaktorů jaderné elektrárny Paks (tzv. projekt „Paks II“). Výstavbu má na základě mezivládní dohody Maďarska a Ruska realizovat ruská společnost, provozovatelem nových bloků a zároveň příjemcem sporné podpory má být společnost Paks II, jež je plně vlastněná maďarským státem. Tribunál ve věci T-101/18 potvrdil rozhodnutí Komise, přičemž Rakousko kasačním opravným prostředkem namítlo nesprávnost závěrů Tribunálu ohledně slučitelnosti podpory, zejména závěrů týkajících se nutnosti posoudit dodržení unijních předpisů v oblasti veřejných zakázek v rámci řízení o státní podpoře. Soudní dvůr v plném rozsahu zrušil jak rozsudek Tribunálu, tak rozhodnutí Komise o dotčené státní podpoře. Soudní dvůr potvrdil, že Komise je povinna zkoumat soulad opatření podpory také s dalšími oblastmi unijního práva, než je oblast státních podpor, pokud jde o podmínky neoddělitelně spjaté

s předmětem posuzované podpory. V této věci je výstavba nových jaderných reaktorů nedílnou součástí opatření podpory a nelze ji uměle oddělovat od následného převedení vystavěných reaktorů společnosti Paks II pro účely jejich provozu. Proto přímé zadání veřejné zakázky na výstavbu nových reaktorů představuje podmínku neoddělitelnou od předmětu podpory. Způsob zadání zakázky totiž může mít přímý vliv na investiční náklady a tím i na výši a přiměřenost podpory, a tudíž případné porušení unijního práva v rámci zadání zakázky může bránit prohlášení podpory za slučitelnou s vnitřním trhem. Komise tedy měla tento aspekt v rámci řízení o státní podpoře posoudit. Zároveň Soudní dvůr uvedl, že Komise nemohla povinnost posoudit aspekt přímého zadání splnit pouhým odkazem na závěr dříve provedeného řízení o porušení unijního práva. Takový odkaz nemůže vyhovět povinnosti uvést odůvodnění rozhodnutí. Komise měla do rozhodnutí o státní podpoře uvést takové odůvodnění, ze kterého by jasně a jednoznačně vyplývaly úvahy Komise, které ji dovedly k závěru o neporušení unijního práva dotčeným přímým zadáním zakázky.

C-368/24 Komise v. Řecko (rozsudek osmého senátu ze dne 9. října 2025, GA Kokott)

Životní prostředí (odpady)

Komise Řecku vytýkala, že nevykonalo rozsudek C-600/12 *Komise v. Řecko*, jímž byl shledán rozpor s unijním právem kvůli provozu skládky na ostrově Zakynthos, která nesplňovala požadavky unijních pravidel. Přestože Řecko zastavilo přijímání nových odpadů, skládku neuzavřelo a nepřijalo potřebná opatření k jejímu vyřazení z provozu, čímž nadále porušovalo povinnosti podle čl. 14 směrnice 1999/31 o skládkách odpadů a čl. 13 a 36 směrnice 2008/98 o odpadech. Soudní dvůr připomněl, že členský stát nemůže odkládat výkon rozsudku ani se odvolávat na geografické či jiné vnitrostátní obtíže. Soud proto konstatoval, že Řecko nesplnilo rozsudek C-600/12 *Komise v. Řecko*, a uložil mu denní penále ve výši 12 500 eur od vyhlášení rozsudku až do úplného provedení nápravných opatření a jednorázovou pokutu ve výši 5,5 mil. eur.

C-482/23 Komise v. Dánsko (rozsudek druhého senátu ze dne 16. října 2025, GA Rantos)

Dopravní politika (silniční)

Komise podala žalobu na Dánsko s tvrzením, že dánská správní praxe, která pro podnikatele v silniční osobní dopravě, kteří nejsou rezidenti, omezuje autobusovou nebo autokarovou kaboťáž na dánském území na období sedmi po sobě jdoucích dnů v průběhu jednoho kalendářního měsíce, odporuje nařízení č. 1073/2009 o společných pravidlech pro přístup na mezinárodní trh autokarové

a autobusové dopravy a porušuje zásadu proporcionality. Soudní dvůr žalobu Komise zamítl s odůvodněním, že dotčená správní praxe odpovídá cíli nařízení č. 1073/2009, aby měla kabotáž dočasný charakter, a dotčené časové omezení kabotáže nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle. Žaloba Komise byla neúspěšná také proto, že v ní Komise neuvedla, jakými méně omezujícími prostředky by mohl být cíl naplněn, bez čehož nemohla prokázat tvrzené nesplnění povinnosti.

C-19/23 *Dánsko v. Parlament a Rada* (rozsudek velkého senátu ze dne 11. listopadu 2025, GA Emiliou)

Sociální politika (ochrana pracovníků)

Dánsko se domáhalo toho, aby Soudní dvůr zrušil směrnici 2022/2041 o přiměřených minimálních mzdách v Evropské unii. Jádrem sporu bylo posoudit, zda přijetím směrnice 2022/2041 na základě čl. 153 odst. 1 a 2 SFEU bylo porušeno ustanovení čl. 153 odst. 5 SFEU, které vyjímá z pravomoci Unie regulaci odměny za práci a práva sdružovat se, a tudíž byly překročeny pravomoci svěřené Unii Smlouvami, a dále zda byla směrnice přijata na správném právním základě. Soudní dvůr připomněl, že vynětí dle čl. 153 odst. 5 SFEU nemůže být rozšířeno na každou otázku mající nějakou spojitost s odměnou za práci či právem sdružovat se, ale musí se řídit kritériem přímého zasahování unijního práva do odměny nebo práva sdružovat se. V souvislosti s čl. 4 směrnice 2022/2041 Soudní dvůr shledal, že čl. 4 přímé zasahování do určování odměn nepředstavuje, neboť nezasahuje do volby členských států, pokud jde o model stanovování mezd, neupravuje obsah ani výsledek kolektivního vyjednávání a respektuje široký prostor pro uvážení, který mají sociální partneři. Dále uvedl, že čl. 5 odst. 2 směrnice 2022/2041 ukládá členským státům povinnost zajistit, že kritéria pro stanovování a aktualizaci zákonných minimálních mezd budou obsahovat přinejmenším čtyři prvky uvedené v tomto ustanovení, čímž dle Soudního dvora přímo zasahuje do určování odměn za práci. V souvislosti s tím shledal nepřipustným i odkaz na tato kritéria uvedený v čl. 5 odst. 1 páté větě směrnice 2022/2041. Dále shledal, že čl. 5 odst. 3 směrnice 2022/2041, který podmiňuje použití automatického valorizačního mechanismu tím, že jeho uplatnění nepovede ke snížení zákonné minimální mzdy, rovněž představuje nepřipustný zásah unijního práva do určování odměny za práci. U dalších ustanovení čl. 5 směrnice 2022/2041 Soudní dvůr přímý zásah neshledal. Dále Soudní dvůr zdůraznil, že je potřeba odlišovat právo sdružovat se od práva na kolektivní vyjednávání, a rozhodl, že čl. 4 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 směrnice 2022/2041 přímý zásah unijního práva do svobody sdružovat se nestanoví. V rámci druhého žalobního důvodu Soudní dvůr shledal, že hlavním cílem směrnice 2022/2041 je zlepšení

životních a pracovních podmínek v Unii ve smyslu čl. 153 odst. 1 písm. f) SFEU, a tudíž nesprávný právní základ přijetí směrnice 2022/2041 neshledal.

C-499/23 Komise v. Maďarsko (rozsudek druhého senátu ze dne 13. listopadu 2025, GA Szpunar)

Volný pohyb zboží (harmonizované požadavky)

Komise podala žalobu na Maďarsko s tvrzením, že tím, že Maďarsko zavedlo postup použitelný na vývoz surovin a stavebních materiálů, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z unijního práva. Ustanovení dotčeného vnitrostátního nařízení konkrétně stanovila povinnost oznámit vývozy stavebních materiálů, k níž se pojila správní sankce v případě nedodržení této povinnosti hospodářskými subjekty, přičemž taková povinnost a taková sankce nebyly maďarským právem stanoveny pro prodej stavebních materiálů v tuzemsku. Kromě toho měly maďarské orgány poté, co hospodářský subjekt oznámil záměr vyvézt stavební materiály, deset pracovních dnů k uplatnění předkupního práva a práva na výkup těchto materiálů, pokud měly za to, že jejich prodej nebo vývoz do zahraničí významně narušuje nebo znemožňuje výstavbu, provoz, údržbu či rozvoj kritických infrastruktur v tuzemsku. Dle tvrzení Maďarska bylo cílem nařízení, aby materiály a výrobky, které jsou zásadní pro bezpečnost dodávek ve stavebnictví, byly v tomto členském státě dostupné a vnitřní potřeby mohly být uspokojeny za účelem zajištění bezpečnosti kritických infrastruktur. Soudní dvůr rozhodl, že dotčené vnitrostátní nařízení představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení vývozu ve smyslu článku 35 SFEU. Podle Soudního dvora nelze dotčená opatření ospravedlnit podle čl. 36 SFEU důvody veřejné bezpečnosti, zvláště bezpečností dodávek stavebních materiálů pro kritické infrastruktury. Maďarsko v řízení neprokázalo, že dotčené vnitrostátní nařízení odpovídá s ohledem na objektivní okolnosti skutečně a striktně požadavkům veřejné bezpečnosti. Zároveň čistě hospodářské důvody týkající se podpory národního hospodářství nebo jeho řádného fungování nemohou představovat odůvodnění překážky jedné ze základních svobod zaručených Smlouvami. Maďarsko také podle Soudního dvora porušilo čl. 3 odst. 1 písm. e) SFEU, podle něhož má Unie výlučnou pravomoc v oblasti společné obchodní politiky, jakož i čl. 2 odst. 1 SFEU, který blíže uvádí, že pouze Unie může vytvářet a přijímat právně závazné akty a členské státy tak mohou činit pouze tehdy, jsou-li k tomu Uní zmocněny nebo provádějí-li akty Unie. Kromě toho Soudní dvůr rozhodl, že dotčené vnitrostátní nařízení bylo přijato v rozporu s čl. 6 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti. Návrh vnitrostátního nařízení, který byl oznámen Komisi v rámci oznamovacího postupu podle směrnice 2015/1535, se co do působnosti a obsahu lišil od nařízení, které bylo

později vyhlášeno v maďarské sbírce předpisů. Maďarsko neuspělo s odůvodněním vyhlášení dotčeného vnitrostátního nařízení bez předchozího oznámení Komisi naléhavou situací v kontextu pandemie Covidu-19 a souvisejícího celosvětového nedostatku surovin, který měl závažný dopad na stavební práce v Maďarsku.

C-632/23 Komise v. Bulharsko (rozsudek osmého senátu ze dne 13. listopadu 2025, GA Rantos)

Hospodářská soutěž (státní podpory)

Evropská komise došla v rozhodnutí 2015/456 ze dne 5. září 2014 o režimu podpory č. SA.26212 k závěru, že Bulharsko v souvislosti se směnou lesních pozemků ve veřejném vlastnictví za lesní pozemky v soukromém vlastnictví mezi lety 2007 a 2009 poskytlo dotčeným podnikům protiprávní a s vnitřním trhem neslučitelnou státní podporu, jelikož dotčené směny neodrážely tržní hodnoty pozemků. Výši neoprávněně vyplacené podpory mělo Bulharsko stanovit s pomocí tržních hodnot pozemků v době směny určených nezávislým znalcem. Bulharsko k ocenění pozemků vybralo společnost Agrolesproekt, která je ale veřejným podnikem řízeným bulharským ministerstvem, které podporu vyplátilo, a Komise toto ocenění tudíž rozporovala jako nevyhovující. Zároveň Bulharsko v mezičase nebylo schopné řadu vyplacených podpor vymoci, neboť vydané příkazy k navrácení podpory v řadě případů zrušil bulharský Nejvyšší správní soud a v jiných případech stále běžela soudní řízení. Komise se v tomto řízení žalobou domáhala konstatování, že Bulharsko tím, že nepřijalo ve stanovených lhůtách veškerá opatření nezbytná k provedení rozhodnutí Komise o navrácení státní podpory, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z dotčeného rozhodnutí Komise. Soudní dvůr žalobě vyhověl a konstatoval, že Bulharsko porušením povinnosti zajistit navrácení dotčené státní podpory nesplnilo své povinnosti vyplývající z unijního práva.

C-250/24 Komise v. Španělsko (rozsudek sedmého senátu ze dne 13. listopadu 2025, GA Spielmann)

Dopravní politika (železniční)

Komise podala proti Španělsku žalobu pro nesplnění povinnosti spočívající v nesprávném provedení směrnice 2012/34 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru, zejména pokud jde o nezávislost správy železniční infrastruktury na státu, samostatné stanovení poplatků a motivační mechanismy ke snižování nákladů. Komise mimo jiné tvrdila, že členové správních rad subjektů ADIF, ADIF-Alta Velocidad a Renfe byli jmenováni ministerstvem bez objektivních kritérií a byli převážně státními úředníky, což zpochybňuje jejich nezávislost. Soudní dvůr však žalobu zcela zamítl z důvodu, že Komise neunesla důkazní břemeno,

pokud jde o skutečnou míru vlivu státu, a některé námitky Komise byly označeny za nepřipustné z důvodu rozšíření původního předmětu řízení.

C-204/24 Komise v. Irsko (rozsudek devátého senátu ze dne 20. listopadu 2025, GA Kokott)

Životní prostředí (vody)

Komise podala proti Irsku žalobu pro nesplnění povinnosti spočívající v neúplném a nepřesném provedení směrnice 2000/60, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky. Tvrdila zejména, že irské právo neobsahuje jasnou a ucelenou definici „vodních služeb“ (čl. 2 odst. 38 uvedené směrnice), což komplikuje fungování systému úhrady nákladů, dále že chybí právní povinnost pravidelně aktualizovat analýzy povodí (čl. 5 odst. 2 uvedené směrnice) a že plány povodí neobsahují závazný rámec pro vykazování kroků k uplatnění principu úhrady nákladů (čl. 9 odst. 2 uvedené směrnice). Komise také namítala, že Irsko nemá dostatečně právně zakotvena opatření na ochranu vod využívaných k odběru pitné vody (čl. 7 odst. 3 uvedené směrnice) a nebyl stanoven program opatření zavedených za účelem dosažení určených cílů (čl. 11 odst. 3 uvedené směrnice). Další výtky směřovaly k tomu, že Irsko nezajistilo řádné provedení technických požadavků na identifikaci tlaků a hodnocení rizik pro povrchové vody (příloha II uvedené směrnice) a nemá ani jasně stanovený právní rámec pro monitoring ekologického a chemického stavu vod (příloha V uvedené směrnice). Soudní dvůr žalobě převážně vyhověl a konstatoval, že Irsko skutečně neprovedlo klíčové části směrnice dostatečně jasně, přesně a závazně, což narušuje její účinnost a plnění cílů dobrého stavu vod. Zamítl pouze dílčí námitku týkající se povinnosti provádět hydromorfologické kontrolní opatření rovněž u podzemních vod (čl. 11 odst. 3 písm. i) uvedené směrnice).

C-518/24 Komise v. Řecko (rozsudek osmého senátu ze dne 20. listopadu 2025, GA Emiliou)

Volný pohyb osob (uznávání odborných kvalifikací)

V řízení se Komise žalobou domáhala určení, že Řecko nesprávně provedlo některá ustanovení směrnice 2018/958 o testu přiměřenosti. Soudní dvůr shledal, že vnitrostátní transpoziční předpisy nezahrnují celý rozsah působnosti směrnice 2018/958 o testu přiměřenosti, jak je vymezený v čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice, neboť se nevztahují na parlamentní návrhy právních předpisů, parlamentní pozměňovací návrhy ani na předpisy profesních komor. Dále uvedl, že řecké právní předpisy nezajišťují sledování souladu nových nebo pozměněných právních nebo správních předpisů omezujících přístup k regulovaným povoláním nebo jejich výkon se zásadou proporcionality po jejich přijetí s ohledem na případný vývoj, k němuž

od přijetí daných předpisů došlo. Rozhodl proto, že Řecko nesplnilo povinnosti vyplývající z čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 1 a z čl. 4 odst. 6 směrnice 2018/958.

C-662/24 Komise v. Belgie (rozsudek šestého senátu ze dne 11. prosince 2025, GA Čapeta)

Volný pohyb osob (daňové překážky)

Soudní dvůr ve věci C-60/21 *Komise v. Belgie* rozhodl, že Belgie odepřením odpočtu vyživovacích rent nebo kapitálových částek namísto takových rent a doplňkových rent ze zdanitelného příjmu plátcům renty, kteří nejsou rezidenty v Belgii, pobírají zde méně než 75 % svých příjmů z výdělečné činnosti a nemohou mít nárok na tentýž odpočet v členském státě svého bydliště, porušila čl. 45 SFEU a čl. 28 Dohody o EHP. Komise měla za to, že Belgie uvedenému rozsudku nevyhověla, a podala žalobu dle čl. 260 odst. 2 SFEU. Soudní dvůr tuto žalobu zamítl pro nepřípustnost, jelikož žalobní důvody vznesené v této věci nebyly totožné se žalobními důvody formulovanými ve věci, v níž byl vydán první rozsudek dle čl. 258 SFEU.

C-433/23 Komise v. Španělsko (rozsudek druhého senátu ze dne 18. prosince 2025, GA Čapeta)

Životní prostředí (vody)

Komise podala proti Španělsku žalobu z důvodu neplnění povinností vyplývajících ze směrnice 91/271 o čištění městských odpadních vod, a to pokud jde o vybavení aglomerací systémy sběru městských odpadních vod (čl. 3), zajištění sekundárního nebo ekvivalentního čištění odpadních vod před vypouštěním (čl. 4 odst. 1 a 3), zajištění přísnějšího čištění pro vypouštění do citlivých oblastí (čl. 5 ve spojení s přílohou I bodem B) a průběžné monitorování vypouštění a kontrolu souladu podle stanovených metod (čl. 15 ve spojení s přílohou I bodem D). V průběhu řízení Komise vzala žalobu částečně zpět pro některé jednotlivé aglomerace, takže předmět sporu byl zúžen na čtyři výtky vztahující se k omezenému počtu aglomerací. Soudní dvůr posuzoval existenci nesplnění k datu uplynutí lhůty v odůvodněném stanovisku a k pozdějším zlepšením nepřihlédl. V části týkající se sběru (čl. 3) odmítl argument Španělska založený na pozdější „aktualizaci“ zátěže vyjádřené v ekvivalentu obyvatel a konstatoval, že dotčené aglomerace nebyly k rozhodnému dni vybaveny systémy sběru v požadovaném rozsahu a nebyly splněny podmínky pro výjimečné použití individuálních systémů (čl. 3). V části týkající se sekundárního čištění (čl. 4 odst. 1 a 3) shledal nesplnění povinnosti u většiny dotčených aglomerací, přičemž u aglomerace Venta de Baños uznal splnění povinnosti na základě předloženého vzorku, který vyhovoval požadavkům přílohy I bodu B (čl. 4). V části týkající se přísnějšího čištění v citlivých oblastech (čl. 5 a příloha I bod B) žalobě

vyhověl u většiny aglomerací, avšak u aglomerace Venta de Baños konstatoval, že Španělsko k rozhodnému dni povinnost splnilo (čl. 5). V části týkající se monitoringu (čl. 15 a příloha I bod D) Soudní dvůr zdůraznil autonomní povahu této povinnosti a shledal nesplnění u řady aglomerací, přičemž v jedné části žalobu zamítl, mimo jiné ve vztahu k aglomeraci Trujillo, kde Komise v průběhu řízení změnila argumentaci způsobem, který neodpovídal původně uplatněné výtce. Celkově tedy Soudní dvůr žalobě z větší části vyhověl.

C-448/23 Komise v. Polsko (rozsudek velkého senátu ze dne 18. prosince 2025, GA Spielmann)

Principiální otázky (právní stát)

Soudní dvůr rozsudkem v plném rozsahu vyhověl žalobě pro nesplnění povinnosti, kterou Komise podala proti Polsku v souvislosti se dvěma nálezy polského Ústavního soudu ze dne 14. července 2021 (P 7/20) a 7. října 2021 (K 3/21), ve kterých polský Ústavní soud prohlásil některá ustanovení SFEU a SEU, jak je vykládá Soudní dvůr, za neslučitelná s vnitrostátní úpravou a konstatoval, že judikatura Soudního dvora týkající se práva na soudní ochranu překračuje pravomoci, které byly Soudnímu dvoru svěřeny. Soudní dvůr v rozsudku konstatoval, že oba nálezy jsou v rozporu se zásadou účinné soudní ochrany dle čl. 19 odst. 1 SEU, protože v nálezu K 3/21 polský Ústavní soud odmítl pravomoc vnitrostátních soudů, jež jim umožňuje vykonávat kontrolu zákonnosti postupu jmenování soudců, a v nálezu P 7/20 polský Ústavní soud odmítl uznat závaznost předběžných opatření uložených Soudním dvorem. Soudní dvůr dále uvedl, že Polsko porušilo zásadu autonomie, přednosti, efektivy, jednotného uplatňování unijního práva, jakož i zásadu závaznosti judikatury Soudního dvora, jelikož brání polským orgánům veřejné moci v uplatňování primárního práva EU. Dle Soudního dvora se dále Polsko nemůže dovolávat své ústavní identity, aby se vyhnulo dodržování společných hodnot zakotvených v čl. 2 SEU. Soudní dvůr pak rovněž konstatoval, že s ohledem na závažné nesrovnalosti, které provázely jmenování tří z jeho soudců a jeho předsedkyně, není polský Ústavní soud nezávislým a nestranným soudem.

ŘÍZENÍ O POSUDKU

ČR má na základě čl. 196 JŘ Soudního dvora rovněž možnost se vyjádřit k žádosti o posudek podle čl. 218 odst. 11 SFEU, kdy je posuzována slučitelnost zamýšlené dohody mezi EU a jedním nebo více třetími státy nebo mezinárodními organizacemi se Smlouvami.

V roce 2025 byla podána jedna žádost o posudek. ČR se v roce 2025 zúčastnila jednoho ústního jednání v řízení o posudku.

Posudek 1/24

Komise žádá Soudní dvůr o posouzení otázky, zda má Evropská unie výlučnou pravomoc k uzavření dohody o letecké dopravě mezi Ománem na straně jedné a Evropskou unií a jejími členskými státy na straně druhé. Ve spolupráci s MD bylo Soudnímu dvoru již dříve odesláno písemné vyjádření v tom smyslu, že Evropská unie tuto pravomoc nemá, protože pravomoci v oblasti letecké dopravy nespádají mezi její výlučné vnější pravomoci dle čl. 3 odst. 2 SFEU. Česká republika se dne 7. července 2025 zúčastnila ústního jednání, na kterém nadále zastávala názor, že Evropská unie nemá výlučnou pravomoc k uzavření uvedené letecké dohody, neboť nejsou splněny podmínky čl. 3 odst. 2 SFEU.

Posudek 1/25

Komise podala v listopadu 2025 Soudnímu dvoru žádost o posudek týkající se slučitelnosti revidovaného návrhu dohody o přistoupení Unie k EÚLP se Smlouvami EU, a to v návaznosti na posudek 2/13 z roku 2013, kterým Soudní dvůr prohlásil návrh přístupových nástrojů z roku 2013 za neslučitelný se Smlouvami EU. Žádost Komise identifikuje několik skupin změn v návrhu dohody o přistoupení, přičemž první dvě skupiny změn zahrnují úpravy prvků, které byly obsaženy již v návrzích přístupových nástrojů z roku 2013 (institut spolužalovaného a institut předběžného řízení). Třetí až šestá skupina změn (stížnosti mezi stranami, úroveň ochrany, posudky a zásada vzájemné důvěry) obsahují nová ustanovení, která se zabývají otázkami, jež normativní část návrhu dohody o přistoupení z roku 2013 neřešila. V samostatném oddílu žádosti je pak řešena otázka soudní ochrany v rámci SZBP.

DALŠÍ AKTIVITY VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE

Vedle zastupování ČR před Soudním dvorem EU vykonává VLZ celou řadu dalších úkolů, které s jeho hlavní činností přímo či nepřímo souvisí. Jedná se zejména o organizaci činnosti výboru VLZ, o zastupování ČR v rámci jednání pracovní skupiny Rady „Soudní dvůr“ a zastupování ČR v rámci pravidelných setkání vládních zmocněnců pro Soudní dvůr z celé EU.

Výbor vládního zmocněnce v roce 2025

Jak bylo uvedeno výše, Výbor vládního zmocněnce, zřízený Statutem VLZ a složený ze zástupců jednotlivých resortů, je meziresortním poradním a konzultačním orgánem, jehož úkolem je napomáhat VLZ při plnění jeho úkolů.

Výbor slouží nejen jako platforma k výměně názorů a informací o důležitých řízeních před Soudním dvorem, resp. Komisí, ale také k zajištění efektivní komunikace mezi VLZ a odpovědným resortem při vypracovávání vyjádření ČR k jednotlivým soudním řízením, resp. řízením před Komisí.

V roce 2025 se Výbor scházel pravidelně, celkem proběhlo 6 zasedání.

Pracovní skupina Rady „Soudní dvůr“

Ze své pozice je VLZ také členem pracovní skupiny Rady „Soudní dvůr“. Zasedání této pracovní skupiny se konají v Bruselu. Zasedání se nekoná v pravidelných intervalech, neboť je závislé na aktuální situaci a konkrétní potřebě přijetí předpisů řešících organizační či procesní změny fungování Soudního dvora EU. Tato pracovní skupina je zčásti též konzultačním místem vládních zmocněnců většiny členských států a zástupců Soudního dvora EU, v jehož rámci jsou diskutovány praktické otázky dalšího směřování rozhodovací činnosti Soudního dvora EU. V roce 2025 se tato pracovní skupina nesešla.

PRACOVNÍCI KANCELÁŘE VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE A SVĚŘENÉ AGENDY

Oddělení pro Soudní dvůr

Ludmila Halajová

Vedoucí oddělení pro Soudní dvůr

V Kanceláři působí od dubna 2021

Specializace dle gestora: MMR, ÚOHS

Tel. 224 18 2878, ludmila.halajova@mzv.gov.cz

Anna Edelmannová

V Kanceláři působí od března 2021

Specializace dle gestora: MV, MPO, ČBÚ, ČSÚ

Tel. 224 18 2923, anna.edelmannova@mzv.gov.cz

Veronika Frouzová

V Kanceláři působí od srpna 2009

Sekretariát, správa databází v ISAPu

Tel. 224 18 2761, veronika.frouzova@mzv.gov.cz

Angela-Chiara Nardi

V Kanceláři působí od ledna 2026

Specializace dle gestora: MŽp, MD, ERÚ

Tel. 224 18 2535, angelachiara.nardi@mzv.gov.cz

Jana Očková

V Kanceláři působí od srpna 2008

Specializace dle gestora: MF, ČNB, ČTÚ

Tel. 224 18 2309, jana.ockova@mzv.gov.cz

Anna Pagáčová

V Kanceláři působí od září 2016

Specializace dle gestora: MSp, ÚPV, MK, SÚJB

Tel. 224 18 2480, anna.pagacova@mzv.gov.cz

Veronika Urbanová

V Kanceláři působí od června 2026

Specializace dle gestora: MPSV, MZe, MŠMT

Tel. 224 18 2821, veronika.urbanova@mzv.gov.cz

Oddělení pro infringementy

Thomas Müller

Vedoucí oddělení pro infringementy

V Kanceláři působí od února 2008

Specializace dle gestora: MPO, MO

Tel. 224 18 2421, thomas.muller@mzv.gov.cz

Jana Benešová

V Kanceláři působí od listopadu 2021

Specializace dle gestora: MPSV, MZe, MŠMT

Tel. 224 18 2804, jana.benesova@mzv.gov.cz

Lucie Březinová

V Kanceláři působí od června 2008

Specializace dle gestora: MF, MV, ÚOOÚ, GŘ, GŘC

Tel. 224 18 2808, lucie.brezinova@mzv.gov.cz

Soňa Šindelková

V Kanceláři působí od ledna 2011

Specializace dle gestora: MZd, MPO, NBÚ

Tel. 224 18 2584, sona.sindelkova@mzv.gov.cz

V roce 2025 se do realizace agendy VLZ zapojili také další pracovníci OKP.

Hana Pešková

Vedoucí oddělení pro obecné otázky a vnější vztahy EU a zástupkyně ředitele OKP

V OKP působí od července 2008

Tel. 224 18 2827, hana.peskova@mzv.gov.cz

Markéta Hedvábná

Oddělení pro obecné otázky a vnější vztahy EU

V OKP působí od března 2012

Tel. 224 18 2596, marketa.hedvabna@mzv.gov.cz

Monika Lišková

Oddělení pro obecné otázky a vnější vztahy EU

V OKP působí od srpna 2025

Tel. 224 18 3081, monika.liskova@mzv.gov.cz

Ondřej Šváb

Oddělení pro obecné otázky a vnější vztahy EU

V OKP působí od listopadu 2013

Tel. 224 18 2501, ondrej.svab@mzv.gov.cz

Magdaléna Tůmová

Sekretariát

V OKP působí od listopadu 2008

Tel. 224 18 2310, magdalena.tumova@mzv.gov.cz

Lucie Valachová

Oddělení pro obecné otázky a vnější vztahy EU

V OKP působí od srpna 2025

Tel. 224 18 3365, lucie.valachova@mzv.gov.cz